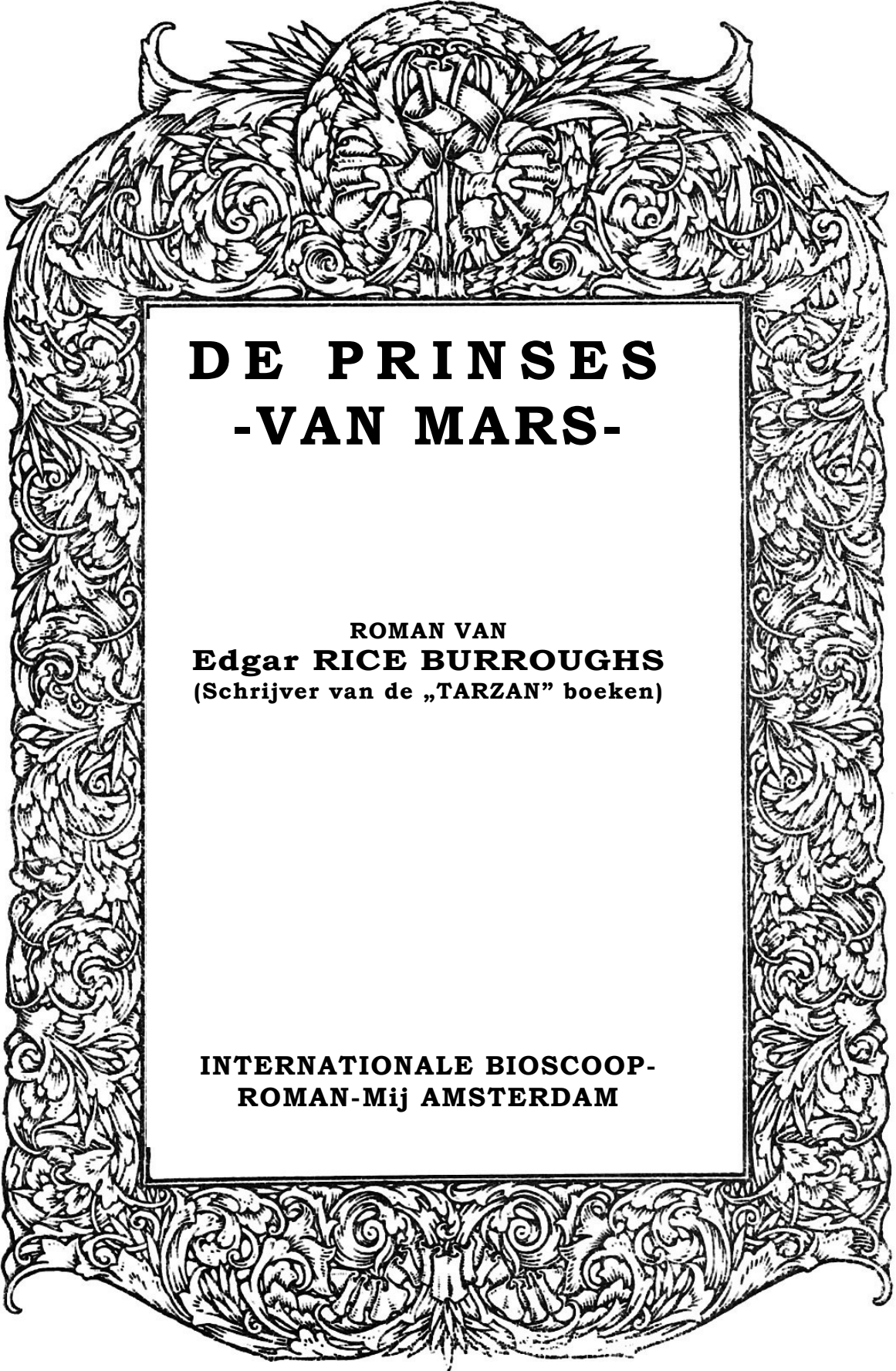

DE PRINSES -VAN MARS-

ROMAN VAN
Edgar RICE BURROUGHS
(Schrijver van de „TARZAN” boeken)

**INTERNATIONALE BIOSCOOP-
ROMAN-Mij AMSTERDAM**

Geen correcties aangebracht in de taalfouten van de vertaler en de drukfouten van de uitgever! (teveel om op te noemen).

In dezelfde serie verschijnen in den loop van 1922 :

DE GODEN VAN MARS,
DE OORLOGSHEER VAN MARS
EN
THUVIA, HET MEISJE VAN MARS.

Ten einde zeker te zijn deze werken te bekomen **abonneere** men zich op de serie : „**Beroemde Meesterwerken**”. Er verschijnt ongeveer een deel om de 14 dagen. De in deze serie opgenomen werken zijn uitsluitend van de beste auteurs.

Men abonneert zich bij alle boekhandelaren of door toezending van een postwissel van f 3,- rechtstreeks bij de **Internationale Bioscoop Roman-Mij**, *Hendrik Jacobssstraat 12, Amsterdam*.

Om de 3 maanden (vijf deelen) wordt dan verder over f 3,- beschikt.

DE PRINSES VAN MARS

HOOFDSTUK I

Op de heuvels van Arizona.

Ik ben een heel oude man, hoe oud weet ik niet. Mogelijk ben ik honderd jaar, wellicht ook ouder ; maar ik kan het niet zeggen, omdat ik nooit verouderd ben als andere menschen en mij ook in het geheel geen kinderjaren herinner. Voor zoover als ik mij herinneren kan, ben ik steeds een man geweest —, een man van omstreeks dertig jaar. Ik zie er op het oogenblik uit zooals ik veertig jaar en nog langer geleden ook deed en toch voel ik, dat ik niet altijd kan blijven leven en dat ik eens werkelijk een dood sterven zal, waarvan geen opstanding is. Ik weet niet waarom ik den dood zou vreezen, ik, die reeds twee keer gestorven ben en toch nog leef, maar toch heb ik er denzelfden angst voor als gij, die nooit gestorven zijt, en door die vrees voor den dood ben ik, geloof ik, zoo overtuigd van mijn sterfelijkheid.

En daarom heb ik besloten de geschiedenis van de belangrijkste perioden van mijn leven en sterven neer te schrijven. Ik kan de buitengewone verschijnselen niet verklaren ; ik kan hier alleen in woorden van een eenvoudigen soldaat van de fortuin een kroniek neerschrijven van de vreemde gebeurtenissen, die mij overkwamen gedurende de tien jaren, dat mijn dood lichaam verborgen lag in een grot van Arizona.

Ik heb deze geschiedenis nooit verteld en nooit zal een sterveling dit manuscript zien, voordat ik voor altijd de eeuwigheid ben in gegaan. Ik weet, dat de gemiddelde menschelijke geest niet gelooven zal, wat ik niet begrijpen kan en daarom ben ik niet plan aan de algemeene verachting van het publiek, de kansel en de pers te worden prijsgegeven en voor een reusachtige leugenaar te worden gehouden, als ik slechts de eenvoudige waarheid neer-

schrijf, die eens door de wetenschap bevestigd zal worden. Mogelijk zullen de ontdekkingen, die ik op Mars heb opgedaan en de kennis, die ik in dit verhaal kan neerschrijven, er toe bijdragen, de mysteries van onze zusterplaneet eerder te begrijpen ; mysteries voor u, maar niet langer voor mij.

Mijn naam is John Carter ; ik ben beter bekend als Kapitein Jack Carter van Virginia. Bij het eindigen van den burgeroorlog bezat ik eenige honderd duizenden dollars en een kapiteinsaanstelling bij de afdeeling cavalerie van een leger, dat niet langer bestond ; de dienaar van een Staat, die met de verwachtingen van het Zuiden verdwenen was. Zonder meester en zonder geld, terwijl mijn eenig bestaansmiddel, vechten, verdwenen was. Ik besloot naar het Zuidwesten te gaan en te trachten mijn verloren fortuin met het zoeken naar goud, terug te vinden.

Ik bracht bijna een jaar vol verwachting door in gezelschap van een anderen officier der Geconfectereerden, kapitein James K. Powell van Richmond. Wij waren buitengewoon gelukkig, want in den laten winter van 1865 kregen we de rijkste goudader, die we ons ooit hadden kunnen droomen in bezit. Powell, die voor mijnningénieur gestudeerd had, stelde vast, dat wij een waarde van meer dan een millioen dollar aan erts hadden ontdekt, in den korten tijd van drie maanden.

Daar onze uitrusting slecht was, besloten we, dat een van ons naar de beschaaftde wereld zou terugkeeren, om de noodige machinerieën te zoeken en met een voldoende aantal menschen terug te keeren om de mijn behoorlijk te ontginnen.

Daar Powell zoowel bekend was met het land als met de machines, die voor de

ontginnen van de mijn noodig waren, besloten wij, dat het het beste zou zijn, als hij den tocht ondernam. We kwamen overeen, dat ik onze aanspraken zou verdedigen tegenover de mijnzoekers, die mogelijk zouden komen, waar de kans echter gering op was.

Den derden Maart 1866 pakten Powell en ik zijn benodigheden bij op twee lastdieren en na dat hij mij vaarwel had gezegd, besteeg hij zijn paard en vertrok.

De morgen van Powell's vertrek was, als bijna alle morgens in Arizona, helder en mooi: ik kon hem en zijn kleine pakhieren van de berghelling naar de vallei zien afdalen en gedurende den heelen morgen kon ik hen telkens weer zien, als zij boven op een heuvelrug waren of op een vlak plateau.

Het laatst zag ik Powell om ongeveer drie uur in den middag, toen hij in de schaduw kwam van een gebied aan de tegenovergestelde zijde van de vallei gelegen.

Ongeveer een half uur later keek ik toevallig naar den anderen kant van de vallei en was ik heel verbaasd drie kleine stipjes te zien, ongeveer op dezelfde plek, waar ik mijn vriend en zijn beide pakhieren het laatst gezien had. Ik geef mij niet gauw over aan noodeloos gepieker, doch hoe meer ik mij zelf trachtte te overtuigen, dat met Powell alles goed was en dat de stipjes, die ik op zijn spoor gezien had, antilopes of wilde paarden waren, des te minder gelukte het mij mijzelf gerust te stellen.

Sinds wij het territoir betreden hadden, hadden we geen vijandelijken Indianen gezien, en daardoor waren wij buitengewoon zorgeloos geworden en wij plachten te lachen om de verhalen, die wij gehoord hadden over het groote aantal van die slechte plundersaars, waarvan verondersteld werd, dat zij de sporen opzochten en dat zij iederen blanke, die in hun klauwen viel, folterden en doodden.

Powell, dat wist ik, was goed gewapend en bovendien een ervaren Indianenbestrijder; maar ik had ook verscheidene

jaren geleefd en gevochten onder de Sioux in het Noorden en ik wist hoe gering zijn kansen waren tegenover een troep sluwe, sporenzoekende Apachen. Eindelijk kon ik mijn argwaan niet langer bedwingen en terwijl ik mij zelf wapende met twee revolvers en een karabijn stak ik patronen bij mij en nadat ik te paard gestegen was vertrok ik langs het spoor dat Powell 's morgens had achtergelaten.

Zoodra ik vlakken grond bereikte, zette ik mijn paard in galop en ging zoo verder, totdat ik tegen de schemering de plaats bereikte, waar andere sporen met dat van Powell samenkwamen. Het waren sporen van drie onbeslagen ponies, die galopeerd hadden.

Ik volgde ze snel, totdat ik door het invallen van de duisternis genoodzaakt was het opkomen van de maan af te wachten. Zodoende had ik de gelegenheid de vraag te overwegen of een vervolging wel wenschelijk was. Het was heel goed denkbaar, dat ik mij onmogelijke gevaren inbeeldde, zooals een zenuwachtige oude vrouw, en dat Powell, als ik hem inhaalde, om mijn angst zou lachen!

Ik ben echter niet overgevoelig en het volgen van een plichtsgevoel, waar het ook toe leidt, is voor mij mijn heele leven door een soort godsdienst geweest, wat ook de eerbewijzen verklaart door drie republieken aan mij geschonken en de decoraties en vriendschapsbewijzen van een ouden, machtigen keizer en van verscheidene mindere koningen, in wier dienst mijn zwaard verscheidene malen rood heeft gezien.

Tegen negen uur 's avonds was de maan helder genoeg om mijn weg te volgen. Ik had geen moeilijkheid met het spoor en tegen middernacht bereikte ik de waterplaats, waar Powell had willen kampeeren. Ik kwam onverwachts op die plaats en vond die geheel verlaten, terwijl niets er op wees, dat die plek nog kort geleden als kamp gebruikt was.

Met belangstelling merkte ik uit de sporen van de achtervolgende ruiters, dat

ze na slechts een kort poosje bij de rots te hebben stilgehouden om water te drinken, Powell weer met dezelfde snelheid als waarmee hij reed, waren gevolgd.

Ik was mij er nu van bewust, dat de spoorzoekers Apachen waren, en dat zij Powell levend gevangen wenschten te nemen om het duivelsche genoegen van een marteling te hebben, en daarom dreef ik mijn paard tot een gevaarlijke snelheid aan, tegen beter weten in hopen dat ik de roode duivels zou bereiken, voordat zij hem aanvielen.

Mijn verdere overwegingen werden plotseling afgebroken door den zwakken knal van twee schoten uit de verte. Ik wist dat Powell, zoo ooit, mij nu noodig had en dadelijk zette ik mijn paard tot den grootst mogelijken spoed aan op het smalle en moeilijk begaanbare bergpad.

Ik was zonder verdere geluiden te hooren ongeveer een mijl verder gekomen, toen het spoor plotseling uitliep op een smal, open plateau bij den top van den pas. Ik ging door den nauwen, overhangenden bergpas en kwam toen plotseling op een vlakte. Het schouwspel, dat zich aan mij voordeed, vervulde mij met ontzetting en schrik.

Het kleine stukje vlak land was wit van Indianententen en daar waren naar alle waarschijnlijkheid een vijfhonderd roode krijgers, die rondom een voorwerp stonden in het midden van het kamp. Hun aandacht was daar zoo op gericht, dat zij mij niet opmerkten en ik had gemakkelijk terug kunnen keeren naar den donkeren schuilhoek van den bergpas en zoo veilig kunnen ontsnappen. Het feit echter, dat deze gedachte niet bij mij opkwam voor den volgenden dag, doet elk recht op den naam van held, waarmee het verhaal van deze episode mij misschien zou betitelen, verdwijnen.

Ik geloof, dat ik niet uit de stof ben waaruit helden gemaakt zijn, omdat ik mij van al de honderden oogenblikken, waarop mijn vrijwillige daden mij van aangezicht tot aangezicht met den dood brachten,

geen enkele herinneren kan, waarop mij een anderen stap dan ik deed te binnen kwam voor enkele uren later. Mijn geest is klaarblijkelijk zoo gevormd, dat ik, zonder mij er zelf van bewust te zijn, het pad van den plicht insla, zonder er eerst over na te kunnen denken.

In dit oogenblik was ik mij er natuurlijk van bewust, dat Powell het middelpunt van de belangstelling was, maar of ik eerst dacht of eerst handelde, ik weet het niet, maar een oogenblik nadat het schouwspel zich aan mijn oogen had voorgedaan, had ik mijn revolvers getrokken, en ze afgeschoten op de heele menigte krijgers, terwijl ik er zoo hard als ik kon bij schreeuwde. Daar ik alleen was had ik geen betere taktiek kunnen volgen, want de Indianen, die door den plotselingen overval overtuigd waren, dat een heel regiment troepen hen aanvielen, keerden zich om en vluchtten naar alle kanten om hun pijlen, bogen en geweren te halen.

Datgene, wat ik door hun overhaaste vlucht te zien kreeg, deed mij alles begrijpen en wekte mijn woede op. Onder de heldere stralen van de maan van Arizona lag Powell, terwijl zijn lichaam vol was met pijlen van de dappere helden. Dat hij reeds dood was, daarvan was ik overtuigd, en toch wilde ik zijn lichaam voor verminking door Apachenhanden behoeden, evengoed als ik hem zelf van den dood had willen redden.

Ik reed naar hem toe, en mij over het zadel buigend, greep ik hem bij zijn gordel en trok hem dwars voor mij op mijn paard. Omziende bemerkte ik, dat terugkeeren langs den weg, dien ik gekomen was, gevaarlijker was dan dwars het plateau over te steken, en nadat ik mijn arm paard de sporen had gegeven, vloog ik naar de opening van den pas, dien ik in de verte aan het einde van het plateau bemerkte.

Onderwijl hadden de Indianen bemerkt, dat ik alleen was en werd ik achtervolgd met verwenschingen, pijlen en geweerkogels. Het is een feit, dat het moeilijk is behalve verwenschingen, bij maanlicht

iets op het doel te richten. Bovendien waren zij in verwarring gebracht door mijn plotselinge en onverwachte komst en het feit dat ik een snel vliegende schietschijf was, redde mij van de doodelijke projectielen van den vijand en stelde mij in staat de schaduwen van de omringende bergtoppen te bereiken voordat een geregelde vervolging kon worden georganiseerd.

Mijn paard draafde in werkelijkheid zonder stuur, daar ik wist, dat ik waarschijnlijk minder goed de juiste ligging van den pasingang kende, en zoo gebeurde het, dat het een engte invloog, die naar den top van dit gebied voerde en niet naar den pas, die, naar ik gehoopt had, mij in de vallei en in veiligheid kon brengen. Het is echter waarschijnlijk, dat ik hieraan mijn leven en de merkwaardige avonturen en ontdekkingen van de daaropvolgende tien jaren te danken heb.

Ik begreep eerst, dat ik op den verkeerden weg was, toen ik het geschreeuw van de vervolgende wilden plotseling zwakker en zwakker hoorde worden, ver weg aan mijn linkerkant.

Ik wist toen, dat zij naar de linkerkant van het plateau waren gegaan, terwijl het paard mij en het lijk van Powell naar de rechterzijde had gebracht.

Ik stuurde mijn paard naar een vooruitstekend punt, dat mij den weg beneden mij en aan mijn linkerhand deed zien, en zag, dat de troep wilden, die mij achtervolgden, achter een naburigen bergtop verdween.

Ik wist dat de Indianen spoedig zouden merken, dat ze op den verkeerden weg waren en dat het zoeken naar mij in de juiste richting hernieuwd zou worden, zoodra zij mijn sporen hadden gevonden.

Ik was maar een klein eindje verder gegaan, toen ik een uitstekend pad bemerkte dat langs een hooge klip leidde. Dit was vlak en heel breed, en liep omhoog in de richting die ik wenschte te gaan. De klip rees aan mijn rechterhand verscheidene honderden voeten omhoog en aan mijn linkerhand was een bijna loodrechte

afgrond, die tot op den bodem van een rotsachtig ravijn eindigde.

Ik had dezen weg een honderd yard gevolgd, toen een scherpe bocht aan mijn rechterhand mij voor den ingang van een diep hol bracht. De opening was ongeveer vier voet hoog en drie tot vier voet breed, en bij deze opening eindigde de weg. Het was nu morgen en bij het gewone gemis aan dageraad, wat een onaangenaam, karakteristiek kenmerk van Arizona is, was het bijna zonder waarschuwing licht geworden.

Ik steeg van mijn paard en legde Powell op den grond, maar het meest nauwgezette onderzoek kon niet het geringste teken van leven meer ontdekken. Ik bracht water tusschen zijn doode lippen, waschte zijn gezicht en handen en was bijna een uur met hem bezig, hoewel ik het feit onder oogen zag, dat hij dood was.

Ik hield erg veel van Powell, hij was in ieder opzicht een man, een beschaafd gentleman uit het Zuiden, een trouwen beproefden vriend; en met een gevoel van het diepste verdriet gaf ik ten slotte mijne ruwe pogingen tot opwekking op.

Terwijl ik Powell's lichaam aan den rand liet liggen, kroop ik het hol verder in om het te onderzoeken. En vond een groote kamer, misschien een honderd voet breed en dertig of veertig voet hoog. Een gladde vloer en verschillende andere omstandigheden deden zien, dat het hol, lang geleden, eens bewoond was. De achterkant van het hol was zoo duister, dat ik niet kon onderscheiden of er openingen naar andere vertrekken waren.

Toen ik mijn onderzoek voortzette, begon ik een aangename slaperigheid te voelen, die ik toeschreef aan de vermoeienis van den langen, geforceerden rit en als de reactie van de opwinding van de vlucht en de vervolging beschouwde. Ik voelde mij betrekkelijk veilig in mijn verblijf, daar ik wist, dat één man (den weg naar het hol tegen een leger kan verdedigen).

Ik werd spoedig zoo slaperig dat ik ternauwernood weerstand kon bieden aan

het sterke verlangen mij eenige minuten op den grond uit te strekken om te rusten, maar ik wist dat dit niet ging, daar dit een zekere dood door de handen van mijn roode vrienden, die ieder oogenblik bij mij

konden zijn, beteekende.

Met moeite ging ik naar de opening van het hol, waar ik tegen den zijwand aanwaggelde en op den grond gleed.

HOOFDSTUK II

De ontvluchting uit den dood.

Een gevoel van behagelijke droomerigheid kwam over mij, mijn spieren ontspannen zich en ik was op het punt mij over te geven aan mijn verlangen om te slapen, toen het geluid van naderende paarden mijn oor trof. Ik probeerde overeind te springen, maar tot mijne ontzetting merkte ik, dat mijn spieren weigerden mijn wil te gehoorzamen. Ik was nu geheel wakker, doch niet in staat een spier te bewegen; het was of ze van steen waren. Toen merkte ik voor het eerst, dat een lichte damp het hol vulde. In mijn neusgaten kwam een zwakke, prikkelende geur, en ik kon alleen aannemen, dat ik door een of ander vergiftig gas overvallen was, maar ik kon niet begrijpen, hoe het kwam, dat ik mijn denkvermogen behield, terwijl ik verder niet in staat was mij te bewegen.

Ik lag met mijn gezicht naar de opening van het hol en vandaar uit kon ik het pad zien, dat tusschen het hol en de klip lag, waar het om heen liep. Het geluid van de naderende paarden was verdwenen en ik vermoedde, dat de Indianen voorzichtig naar mij toeslopen. Ik herinner mij, dat ik hoopte, dat ze het kort met mij zouden maken, daar ik de gedachte aan de ontelbare dingen, die ze met mij konden doen, als dat bij hen opkwam, niet prettig vond.

Ik behoefde niet lang te wachten, of het geluid van sluipen deed mij hun nabijheid vermoeden, en toen keek een hoofd vol veeren en met verf bestreken voorzichtig rondom het hoekje van de klip en keken woeste oogen mij aan. Dat hij mij bij het zwakke licht in het hol kon zien, daarvan was ik zeker, want de vroege morgenzon

scheen door de opening.

In plaats van dichterbij te komen stond de Indiaan stil en staarde het hol in, zijn oogen werden groot en zijn mond ging open. En toen verscheen het gezicht van een tweeden wilde, en van een derden, een vierden en een vijfden, terwijl ze allen hun halzen uitrekten over de schouders van degenen voor hen en langs wie ze niet heen konden gaan, daar de weg zoo smal was. Op ieder gelaat was ontzetting en angst te lezen, waarvan ik de reden niet begreep en die ik ook eerst tien jaar later leerde kennen. Dat er nog meer dapperen achter degenen waren, die mij aanzagen, was duidelijk door het feit, dat de vooraanstaanden een woord fluisterden tegen degenen, die achter hen stonden.

Plotseling klonk een gedempt, jammerend geluid uit de diepten van de grot achter mij en toen de Indianen het hoorden, vlogen ze doodelijk verschrikt weg. Ze trachtten zoo snel het ongeziene, dat achter mij was te ontloopen, dat een van de dapperen voorover van de rotsen naar beneden stortte. Hun wilde kreten weerklonken eenige oogenblikken in den bergkloof en toen was alles weer stil.

Het geluid, dat hen zoo beangst had herhaalde zich niet, maar het was voldoende geweest om mij te doen denken aan het ontzettende, dat zich achter mijn rug in de schaduwen verborgen hield. Vrees is een betrekkelijk begrip en ik kan mijn gevoelens op dat oogenblik slechts afmeten naar wat ik in vroegere oogenblikken van gevaar ondervonden had en naar die, welke ik later doormaakte, maar ik

kan gerust zeggen, dat als het gevoel dat ik in die volgende paar minuten had, vrees was, God den lafaard mag helpen, want lafheid straft zichzelf.

Verlamd te zijn en met zijn rug naar een vreeselijk en onbekend gevaarte liggen, waarvan het geluid alleen al de woeste Apachenkrijgers in ontzettenden angst doet wegluchten, zooals een kudde schapen voor een troep wolven, schijnt mij het ergst van alle gevaarlijke posities, voor een man, die steeds gewend is geweest, met al zijn energie voor zijn leven te vechten.

Telkens meende ik een zwak geluid achter mij te hooren, alsof iemand zich voorzichtig bewoog, maar dit hield ook op en toen kon ik ongestoord nadenken over mijn positie. Ik kon de oorzaak van mijn verlamming slechts vaag gissen en mijn eenige hoop was daarin gelegen, dat het misschien even plotseling als het gekomen was, over zou gaan.

Laat in den namiddag ging mijn paard, dat met losse teugels steeds voor het hol had gestaan, het bergpad af, waarschijnlijk om water en voedsel te zoeken en bleef ik alleen achter met den mysterieusen onbekenden metgezel en het lijk van mijnen vriend, dat juist tegenover me lag tegen den kant, waar ik het 's morgens had neergelegd.

Tot ongeveer middernacht was alles stil — de stilte van den dood en toen klonk mij plotseling het vreeselijk gejammer van den morgen weer in mijn ooren en uit de donkere diepte kwam weer het geluid van leven en een zacht geritsel van doode bladeren. De schok was voor mijn reeds overspannen zenuwgestel vreeselijk en met een bovenmenschenlijke poging trachtte ik mijn vreeselijke boeien te verbreken. Het was een poging van den geest, van den wil, van de zenuwen ; geen poging van de spieren, want ik kon zelfs geen vinger verroeren. En toen gaf er iets mee, ik had even een gevoel van walging, een scherpe knap als van een afgaand geweer en ik stond met mijn rug tegen den wand van het hol, met het gezicht naar mijn onbekende vijand :

En toen stroomde het maanlicht naar binnen en daar lag mijn eigen dood lichaam voor mij, zooals het al uren gelegen had, met de oogen starend naar den uitgang en de handen slap op den grond. Ik keek eerst naar mijn levenloos lichaam op den grond van het hol en toen met de grootste ontzetting naar mijzelf ; want daar lag ik gekleed en hier stond ik naakt, zooals op het moment dat ik geboren werd.

De overgang was zoo plotseling geweest en zoo onverwacht, dat het mij een oogenblik alles behalve mijn vreemde gedaanteverwisseling deed vergeten. Mijn eerste gedachte was « is dat de dood ! » Was ik werkelijk voor altijd in een ander leven overgegaan ! Maar ik kon dit niet goed gelooven, daar ik mijn hart voelde bonzen door de inspanning tengevolge van de pogingen om mijzelf te bevrijden uit de verdooving, die mij gevangen gehouden had. Mijn adem ging snel, koud zweet bedekt mijn lichaam.

Weer werd plotseling mijn aandacht gevestigd op datgene wat mij omringde door de herhaling van het akelig geluid uit de diepten van het hol. Naakt en ongewapend als ik was, had ik geen verlangen tegenover het onzichtbare, dat mij bedreigde, te staan.

Mijn revolvers lagen bij mijn dood lichaam en om een of andere ondoorgronde lijke redenen kon ik er niet toekomen die aan te raken. Mijn karabijn stak in mijn zadeltasch en daar mijn paard er van door gegaan was, was ik zonder verdedigingsmiddelen. Mijn eenige toevlucht scheen in de vlucht gelegen en mijn besluit was genomen, toen ik weer het geluid hoorde van het ding, dat nu in de duisternis van het hol en in mijn overspannen verbeelding, naar mij toe scheen te sluipen.

Niet langer bij machte de verleiding te weerstaan, die vreeselijke plaats te ontvluchten, sprong ik snel door de opening in het sterrenlicht van een helderen Arizonanacht. De heldere, frissche berglucht buiten het hol werkte als een krachtig medicijn en ik voelde nieuw leven en moed

door mij heenstroomen en terwijl ik aan den rand stilstond, verweet ik mijzelf mijn nu geheel ongemotiveerd schijnende vrees. Ik hield mijzelf voor, dat ik gedurende uren hulpeloos in het hol had gelegen en dat mij toch niets overkomen was en mijn toestand overtuigde me, dat de geluiden, die ik gehoord had, uit zuiver natuurlijke en onschuldige oorzaken voortkwamen : misschien was de bouw van het hol zoo, dat een licht briesje de geluiden, die ik hoorde, veroorzaakte.

Ik besloot het te onderzoeken, maar eerst lichtte ik mijn hoofd op om mijn longen te vullen met de zuivere, sterkende nachtelijke berglucht.

Weinig wonderen uit het Westen maken meer indruk dan de schoonheden van een Arizona's landschap in het maanlicht, de zilveren bergen in de verte, de vreemde lichten en schaduwen op de lage heuvelbruggen, en de grootsche omtrekken van de stijve en toch schoone cactussen, vormen een schilderij, dat tegelijk betoovert en verrukt. — Alsof iemand voor het eerst een glimp zag van een doode en vergeten

wereld, zoo verschilde het van den aanblik van eenig andere plek op aarde.

Toen ik zoo peinzend stond, keek ik van het landschap naar den hemel, waar milliarden sterren een luisterrijk en passend baldekijn vormden voor de wonderen van het landschap op aarde. Mijn aandacht werd plotseling geboeid door een groote roode ster dicht bij den horizon. Toen ik daar naar staarde, voelde ik een machtige bekoring over mij komen, het was Mars, de God van den oorlog, en voor mij, den soldaat, had deze ster steeds onweerstaanbare macht gehad. Toen ik er in den nacht naar staarde scheen zij door de onmetelijke ruimte mij te roepen, mij aan te trekken, zooals de magneet een stukje ijzer aantrekt.

Ik kon aan mijn verlangen niet langer weerstand bieden ; ik sloot mijn oogen, strekte mijn armen uit naar den God van mijn roeping en voelde mij met de snelheid der gedachte getrokken door de onmetelijke ruimte. Het was een oogenblik van groote koude en volslagen duisternis.

HOOFDSTUK III

Mijn komst op Mars.

Toen ik mijn oogen opende zag ik een vreemd en somber landschap. Ik wist, dat ik op Mars was ; ik deed zelfs geen moeite om te zien of ik wel normaal en wakker was. Ik sliep niet, ik behoefde mij zelf niet te knijpen, mijn bewustzijn vertelde mij even duidelijk, dat ik op Mars was, als uw bewustzijn u vertelt, dat gij op Aarde zijt. Gij onderzoekt dat feit niet, en evenmin deed ik dat.

Ik lag op een bed van gele mosachtige planten, die zich rondom mij mijlen ver uitstrekten. Ik scheen in een diep, rond bassin te liggen, aan welks rand ik lage, onregelmatige heuvels bemerkte.

Het was middag, de zon scheen fel op mij en brandde op mijn naakt lichaam,

maar de hitte was toch niet grooter dan onder dezelfde omstandigheden in Arizona. Hier en daar waren lage kwartsrotsen zichtbaar, die in het zonlicht schitterden ; en een beetje meer naar links, misschien op honderd voet afstands, verscheen een lage omheiming van ongeveer vier voet hoogte. Er was geen en er waren ook geen andere planten dan mos te zien en daar ik een beetje dorstig was besloot ik een kleine onderzoekingstocht te ondernemen. En toen ik op mijn voeten sprong, had ik mijn eerste verrassing op Mars, want de poging, die mij op Aarde recht op zou hebben doen staan, bracht mij in de dampkring van Mars ongeveer drie voet in de hoogte. Ik kwam zachtjes weer op den grond terug,

zonder merkbaren schok. Nu begonnen een reeks van evoluties die buitengewoon koddig waren. Ik merkte, dat ik opnieuw moest leeren lopen, daar de spierkracht, die mij op aarde gemakkelijk deed gaan mij op Mars parten speelde.

In plaats van op een gewone, waardige manier van voortgaan hadden mijn pogingen om te lopen slechts verschillende sprongen tot resultaat, die mij bij iederen stap een paar voet van den grond oplichtten en mij aan het eind van iederen tweeden of derden sprong op mijn gezicht of rug op den grond deden spartelen. Mijn spieren, die aan de zwaartekracht van de Aarde gewend waren, speelden mij parten, toen ik voor het eerst beproefde mij aan te passen aan de mindere zwaartekracht en lagere luchtdruk op Mars.

Ik besloot echter het lage gebouwtje, dat de eenige woning in den omtrek was, te gaan onderzoeken en zoo keerde ik terug tot de eerste beginselen van vooruitgaan, n.l. kruipen. Dit ging vrij goed en even later had ik de lage omheining bereikt.

Er schenen geen deuren, noch ramen te zijn in den naar mij toegekeerden kant, maar daar de muur slechts vier voet hoog was ging ik voorzichtig overeind staan en zag ik over den rand het vreemdste schouwspel, dat ik ooit gezien had. Het dak van de omheining bestond uit stevig glas van drie of vier voet dikte en daar onder lagen honderden groote eieren, geheel rond en sneeuwwit. Ze waren ongeveer evengroot, twee en een halve voet in doorsnee.

Vijf of zes waren al reeds uitgekomen en de vreemde caricaturen die daar in het zonlicht zaten, deden mij aan mijn verstand twifelen. Zij schenen voor het meereendeel hoofd, hadden kleine lichamen, lange halzen en zes ledematen, of zooals ik later vernam, twee teenen en twee armen en een paar ledematen daar tusschen in, die zoowel voor armen als voor teenen gebruikt konden worden. Hun oogen zaten aan de uiterste zijden van hun hoofd, een

beetje boven het midden en staken zoo ver uit, dat ze zoowel voor-als achterwaarts gericht konden worden en ook onafhankelijk van elkaar, waardoor het deze vreemde dieren mogelijk werd in elke richting te kijken of tegelijk in twee richtingen, zonder dat zij het hoofd behoeften om te draaien.

De ooren, die even boven de oogen waren en dichter bij elkaar stonden, waren smalle voelhorens, die niet meer dan een centimeter boven deze jonge wezens uitstaken. Hun neuzen waren slechts lange spleten in het midden van hun gezichten juist tusschen mond en ooren.

Er was geen haar op hun lichamen, die heel licht geel-groen gekleurd waren. Wanneer ze volwassen zijn dan wordt die kleur, zooals ik spoedig leerde, olijfgroen, en is bij de mannen donkerder dan bij de vrouwen. Verder zijn de hoofden van de volwassenen niet zoo groot in verhouding tot hun lichamen als bij de jongeren.

De iris van de oogen is bloed rood, zooals bij de Albino's, terwijl de pupil donker is. De oogbal zelf is heel wit, evenals de tanden. Deze vooral geven iets woests aan de gezichten, daar de onderste slag tanden boven in scherpe punten uitloopen, die ongeveer eindigden daar, waar bij de menschen op aarde de oogen geplaatst zijn. De tanden zijn niet wit als ivoor, maar als het witste en glanzendste porcelein. Tegen den donkeren achtergrond van hun olijfkleurige huid steken hun slag tanden als geweldige wapenen af, die aan het uiterlijk iets buitengewoon vreeswekkends geven.

Veel van deze bijzonderheden merkte ik later op, want ik had slechts weinig tijd om over de wonderen van mijn nieuwe ontdekking na te denken. Ik had gezien, dat de eieren op het punt waren uit te komen en terwijl ik er naar stond te kijken, hoe die kleine leelijke monsters uit hun eieren te voorschijn kwamen, had ik niet gemerkt, dat achter mij een groote troep volwassen Marsbewoners aankwam.

Daar zij over het zachte mos naderden, dat ongeveer de heele oppervlakte van Mars bedekt, met uitzonderingen van de

bevroren poolstreken en de verspreid liggende bebouwde plaatsen, hadden ze mij gemakkelijk gevangen kunnen nemen, maar hun bedoelingen waren veel onheilspellender. Het was het gerammel van de wapenrusting van den eersten krijgsman, dat mij waarschuwde.

Mijn leven werd zoo bedreigd, dat ik mij er dikwijls over verbaas, hoe ik zoo gemakkelijk ontkwam. Wanneer het geweer van den aanvoerder, dat naast zijn zadel hing niet tegen het uiteinde van zijn groote metalen spier had aangeslagen, dan zou ik gestorven zijn zonder ooit geweten te hebben, dat de dood zoo dicht bij mij was. Maar door het geluid draaide ik mij om en nog geen tien voet van mij af was de punt van een groote speer, een speer van veertig voet lengte, net een punt van glanzend metaal. Degene te paard, die de speer in de hand hield, was het evenbeeld van de kleine duivels, waar ik naar had staan kijken,

Maar hoe zwak en onschuldig zagen zij er nu, uit vergeleken bij deze reusachtige en vreeselijke incarnatie van haat, wraak en dood. De man zelf, want zoo mag ik hem wel noemen, was vijftien voet lang, en zou op Aarde verscheidene honderden ponden gewogen hebben. Hij zat op zijn rijdier evenals wij te paard zitten, terwijl hij zijn onderste ledematen om den romp van het dier had geslagen. In de handen van zijn beide rechterarmen hield hij zijn ontzagelijke speer ; zijn beide linkerarmen waren zijwaarts uitgestrekt om hem in evenwicht te houden.

En zijn rijdier ! Hoe kunnen aardsche woorden dat beschrijven ! Tot den schouder was het tien voet hoog ; het had aan iederen kant vier ledematen ; het had een breeden platten staart, die aan het uiteinde breeder was dan aan den wortel en dien het recht achteruit hield als het hard liep. Het had een gapenden mond, die zijn kop van den neus tot den langen, stevigen hals in tweeën spleet.

Evenals zijn meester had het dier in het geheel geen haar, maar het had een

donkere, leiachtige kleur en was buitengewoon glad en glanzend. Zijn buik was wit en het donkere van zijn heupen ging langzaam over tot het geel aan de uiteinden van de pooten. Deze waren van eeltkussens voorzien en hadden geen hoeven, wat hun onhoorbare komst verklaarde, en met de talrijke ledematen, is dit een karakteristiek eigenschap van de dierenwereld op Mars. Alleen de menschen en nog één ander dier, het eenig zoogdier, dat op Mars voorkomt, hebben goedgevormde nagels, en verder bestaan daar in het geheel geen van hoeven voorziene dieren.

Achter dezen eersten duivel kwamen negentien anderen, die er allen net zoo uitzagen, doch die, zooals ik later vernam, ieder speciale kenmerken droegen ; evenals bij ons niet twee menschen gelijk zijn, hoewel wij toch allen gelijk zijn gevormd. Deze schilderij, of liever deze verwezenlijkte nachtmerrie, die ik uitvoerig beschreven heb, maakte snel een vreeselijken indruk op mij, toen ik mij omdraaide.

Naakt en ongewapend als ik was, deed de wet van de natuur zich kennen in de eenige, mogelijke oplossing uit het probleem dat zich aan mij voordeed, en dat was uit de nabijheid van de dreigende speerpunt te komen. Daarom deed ik een heel aardschen en tevens bovenmenscheijken sprong om op den top van den Martiaanschen broedmachine te komen, want ik had uitgemaakt, dat het zoo'n inrichting was.

Mijn poging werd met een succes bekroond, dat mij niet minder deed ontstellen dan het de Martiaansche krijgers verbaasde, want zij bracht mij een dertig voet in de lucht en deed mij op honderd voet afstand van mijn vervolgers weer neerkomen aan de andere zijde van de omheining.

Ik kwam licht op het zachte mos neer en toen ik mij omdraaide zag ik, dat mijn vijanden zich langs den anderen muur opstelden. Sommigen keken mij aan met een uitdrukking, die zooals ik later merkte, de grootst mogelijke verbazing uitdrukte en

de anderen overtuigden zich, dat ik hun jongen geen kwaad had gedaan.

Zij praatten zachtjes samen, gesticuleerden en wezen naar mij. De ontdekking, dat ik de kleine Martianen geen kwaad had gedaan en ongewapend was, deed hen minder woest naar mij kijken; maar, zooals ik later vernam, was mijn springprestatie datgene wat in mijn voordeel sprak.

Daar de Martianen reusachtig groot zijn, zijn hun beenderen ook heel zwaar en zij hebben spieren alleen in verhouding tot de zwaartekracht, die zij overwinnen moeten. Bijgevolg zijn ze, in verhouding tot hun gewicht, dan ook oneindig minder behendig en krachtig dan iemand op Aarde en ik betwijfel of zij, wanneer ze plotseling naar de Aarde werden overgebracht, hun eigen gewicht van den grond zouden kunnen oplichten; ik ben werkelijk overtuigd, dat ze dat niet zouden kunnen.

Mijn kunststuk was op Mars even wonderbaarlijk als het op Aarde geweest zou zijn en de Marsbewoners waren niet meer begeerig mij te dooden, doch beschouwden mij als een wonderbaarlijke ontdekking, waarvan ze zich meester moesten maken om die aan de hunnen te vertoonen.

Dit uitstel, dat mijn onverwachte behendigheid mij verschaft had, stelde mij in staat plannen voor de naastbij zijnde toekomst te beramen en het voorkomen van de krijgers nauwkeuriger te bezien, want ik kon in mijn geest deze menschen niet losmaken van die andere krijgers, die mij een dag te voren vervolgd hadden.

Ik merkte, dat ieder van verschillende andere wapenen voorzien was behalve van de groote speer, die ik beschreven heb. Het wapen, dat mij deed besluiten geen poging te wagen door vluchten te ontkomen, was een soort geweer, en ik voelde, door een of andere oorzaak, dat zij daar buitengewoon goed mee om konden gaan.

Deze geweren waren van een wit metaal en met hout opgelegd. Zooals ik later vernam was dit hout heel licht en heel

hard. Het werd op Mars erg geprezen en is ons, Aardbewoners, geheel onbekend. Het metaal van den loop bestaat uit een mengsel van aluminium en staal, dat zij zoo hebben weten te bereiden dat het het staal, dat wij kennen, in hardheid verre overtreft. Deze geweren wegen betrekkelijk weinig en door de kleine ontplofbare radiumkogels, die zij gebruiken en de groote lengte van den loop, brengen zij den dood over afstanden, die op Aarde ondenkbaar zouden zijn. In theorie bedraagt de draagwijdte van dit geweer drie honderd mijlen, maar in werkelijkheid bestrijken ze slechts de kleinigheid van twee honderd mijlen.

Dit was meer dan genoeg om mij een diep ontzag voor het Martiaansche vuurwapen in te boezemen en de een of andere telepatische kracht moet mij gewaarschuwd hebben niet te beproeven bij helder daglicht te ontvluchten, onder het bereik van twintig van deze doodbrengende machines.

Nadat de Martianen een poosje gepraat hadden, draaiden ze om en reden ze weg in de richting van waar ze gekomen waren, terwijl ze een van hen alleen bij de omheining achterlieten. Nadat ze ongeveer twee honderd yard hadden afgelegd, hielden ze halt en draaiden hun paarden naar ons toe, en keken naar den krijgsman bij de omheining.

Hij was degene, wiens speer mij bijna doorboord had en was klaarblijkelijk de aanvoerder van den troep, daar ik gemerkt had, dat ze op zijn aanwijzing naar de plaats waren gegaan, waar ze nu stonden. Toen zijn strijdmacht halt hield, steeg hij af, gooide zijn speer neer en kwam langs de ronding van de broedmachine naar mij toe, geheel ongewapend en naakt als ik, behalve de versierselen, die hij om zijn hoofd, ledematen en borst droeg.

Toen hij ongeveer vijftig voet van mij af was, maakte hij een enormen metalen armband los en hield mij die in de open palm van zijn hand toe, sprak op een duidelijken welluidenden toon tot mij, maar in een taal, die ik natuurlijk niet verstond.

Daarna zweeg hij, als wachtte hij op mijn antwoord, terwijl hij zijn ooren opzette en met zijn vreemd uitziende oogen mij strak aankeek.

Daar de stilte pijnlijk werd, besloot ik van mijn kant een klein gesprek te wagen, daar ik vermoedde, dat hij vrede wenschte te sluiten. Het neerwerpen van de wapenen en het terugtrekken van de troepen voordat hij mij naderde, zou overal op Aarde een vredelievende bedoeling hebben doen kennen, en waarom dan niet op Mars !

Terwijl ik mijn hand op mijn hart legde, boog ik diep voor de Martiaan en legde hem uit, dat ik, hoewel ik zijn taal niet verstond, toch uit zijn gebaren bemerkte had, dat hij op het oogenblik vrede en vriendschap wenschte, waar ik mij volkomen mee vereenigen kon. Hij kon natuurlijk van mijn speech niet meer begrijpen dan van een kabbelend beekje, maar hij verstond de bewegingen, die ik terstond op mijn woorden deed volgen.

Terwijl ik mijn handen uitstreekte kwam ik dichtbij en nam den armband uit zijn open hand, en maakte ik hem om

mijn arm boven de elleboog vast en glimlachte tegen hem en wachtte. Zijn wijde mond sperde zich open tot een glimlach en, terwijl hij een van zijn tusschenarmen door de mijne stak, wandelden wij samen op en keerden we naar zijn paard terug. Terzelfder tijd gaf hij zijn metgezellen een wenk om naderbij te komen. Zij kwamen op ons toerennen, doch hielden zich in op een teeken van hem. Klaarblijkelijk vreesde hij, dat ik, wanneer ik werkelijk bang werd, weer zou opspringen en geheel uit het gezicht verdwijnen.

Hij wisselde een paar woorden met zijn mannen, beduidde mij, dat ik achter een van hen moest rijden en besteeg toen zijn eigen paard. De man, die mij aangewezen was, stak mij twee of drie handen toe en tilde mij achter zich op den gladden rug van zijn paard, waar ik mij zoo goed als ik kon vasthield aan de riemen en de lussen van de wapenen en versierselen van den Martiaan.

De heele ruitersstoet draaide zich om en galoppeerde weg naar de rij heuvels in de verte.

HOOFDSTUK IV

Een gevangene.

Wij hadden misschien tien mijlen afgelegd, toen de grond snel begon te rijzen. Wij waren, zooals ik later vernam, bij den rand van een van de groote, doode zeeën op Mars, en op den bodem daarvan had mijn ontmoeting met de Martianen plaats gehad.

Spoedig bereikten we de voet van de bergen en nadat we een nauwe spleet waren doorgegaan kwamen we aan een open vallei, aan welks uiteinde een laag tafelland was, waarop ik een enorme stad zag liggen. Daarheen reden wij en kwamen er binnen langs een schijnbaar ouden heirweg, die de stad uit leidde, doch slechts tot aan den rand van het tafelland, waar hij plotseling eindigde.

Bij nadere beschouwing zag ik, dat de gebouwen, die wij passeerden, verlaten waren en, ofschoon ze niet erg vervallen waren, zagen ze er toch uit of ze in jaren, misschien in eeuwen niet bewoond waren. Dichtbij het midden van de stad was een groot plein en hier rondom en in de gebouwen, die er omheen lagen waren negen honderd of duizend wezens gekampeerd van hetzelfde soort als mijn bewakers, want zoo beschouwde ik hen nu, niettegenstaande de vriendelijke manier, waarop ze zich van mij meester hadden gemaakt.

Behalve de versierselen, die ze droegen, waren ze geheel naakt. De vrouwen verschilden in uiterlijk maar weinig van de mannen. Alleen waren hun tanden in ver-

houding tot haar grootte langer, bij sommigen kwamen ze bijna tot de ooren. Haar lichamen waren smaller en lichter gekleurd en op haar vingers en teenen waren de nagels in rudimentairen vorm aanwezig, terwijl deze bij de mannen geheel ontbraken. De volwassen vrouwen waren tien tot twaalf voet lang.

De kinderen waren licht gekleurd, zelfs lichter dan de vrouwen en allen schenen ze mij precies gelijk toe, behalve sommigen groter dan de anderen, deze waren misschien ouder.

Ik zag geen bijzonder oude menschen onder hen en evenmin is er verschil te merken in het uiterlijk van den rijperen leeftijd, dus ongeveer veertig jaar, tot het tijdstip, dat ze duizend jaar oud, vrijwillig hun laatsten vreemden pelgrimstocht afleggen naar de rivier de Iss, waarvan geen levende Marsbewoner weet waarheen hij stroomt en van welks bodem geen Marsbewoner ooit teruggekeerd is en evenmin zou het hem geoorloofd zijn langer te leven, als hij terugkeerde, na zich eerst op die koude, donkere wateren begeven te hebben.

Slechts ongeveer één op de duizend Marsbewoners sterft aan een ziekte en ongeveer twintig ondernemen den vrijwilligen pelgrimstocht. De andere negenhonderd negen en zeventig sterven een geweldadigen dood in duels, op de jacht, bij het vliegen en in den oorlog; maar het grootste aantal sterft in de kinderjaren, wanneer veel kleine Martianen de slachtoffers worden van de groote witte apen op Mars.

De gemiddelde levenskans voor een Martiaan die de veertig gepasseerd is, bedraagt ongeveer drie honderd jaar, maar zou wel dichter bij de duizend komen, als zij niet op zooveel verschillende wijzen kans liepen een gewelddadigen dood te sterven. Tengevolge van de afnemende hulpbronnen van de planeet is het noodzakelijk geworden den toenemenden lange levensduur, die een gevolg is van hun buitengewone bekwaamheid in de therapie en heelkunde, tegen te gaan, en daarom

wordt het leven van een mensch op Mars slechts weinig geteld, zooals blijkt uit de hun gevaarlijke sport, die ze beoefenen en uit de bijna voortdurende oorlogen tusschen de verschillende gemeenschappen.

Er zijn nog andere en natuurlijke oorzaken, die een vermindering van de bevolking tengevolge hebben, maar niets draagt hier zooveel toe bij als het feit, dat geen mannelijke of vrouwelijke Marsbewoner ooit vrijwillig zonder een vernietigingswapen is.

Toen wij het plein naderden en mijn tegenwoordigheid bemerkt werd, werden wij onmiddellijk door honderden van deze wezens omringd, die zeer verlangend schenen mij van mijn plaats achter mijn bewaker af te halen. Een woord van den aanvoerder van den troep deed het lawaai bedaren en wij staken in draf het plein dwars over, tot we halt hielden voor den ingang van een gebouw, zoo prachtig als de oogen van een sterveling nooit aanschouwd hebben.

Het gebouw was laag, doch besloeg een enorme oppervlakte. Het was van glanzend wit marmer gemaakt en met goud en brillianten ingelegd, die in het zonlicht flonkerden en schitterden. De hoofdingang was ettelijke honderden voet breed, en daar hij voor het gebouw uitstak, vormde hij een reusachtigen troonhemel boven de groote ontvanghal. Daar was geen trap, maar een langzaam oplopende helling, die naar de eerste verdieping van het gebouw leidde naar een reusachtig groot vertrek, dat door galerijen omringd was.

In deze kamer, die voorzien was van hooge, uitgesneden lessenaars en stoelen, waren veertig tot vijftig mannelijke Marsbewoners rondom de treden van een spreekgestoelte vergaderd. Op het platform zat een reusachtige krijger neergehurkt, geheel omhangen met metalen versierse-len, schelgekleurde veeren, en een prachtig vervaardigd leeren harnas, dat op meesterlijke wijze met kostbare steenen bezet was. Van zijn schouders hing een korte cape

van wit bont af, die met vuurroode zijde was omzoomd.

Wat mij bij dit gezelschap en in de hal, waarin zij verzameld waren vooral trof, was het feit, dat deze wezens veel te groot waren in verhouding tot de lessenaars, stoelen en andere meubelen, daar deze van een grootte waren, die geschikt was voor menschenlijke wezens als ik, terwijl de groote lichamen der Martianen nauwelijks in de stoelen geperst konden worden en er evenmin ruimte voor hun lange beenen onder de lessenaars was. Er waren dus blijkbaar andere Marsbewoners dan de wilde, groote schepsels, in wier handen ik gevallen was, maar daar alles om mij heen de sporen van hoogen ouderdom droeg, wees dat er wel op, dat deze gebouwen waarschijnlijk behoord hadden aan een lang verdwenen en vergeten ras in de grijze oudheid van Mars.

Wij hadden halt gehouden voor den ingang van het gebouw en op een wenk van den aanvoerder was ik op den grond gezet. En terwijl hij zijn arm weer door den mijnen stak leidde hij mij naar de audientiekamer. Bij de nadering van den Martiaanschen hoofdman werden maar weinig formaliteiten in acht genomen. Mijn bewaker liep eenvoudig naar het spreekgestoelte toe, terwijl de anderen bij zijn nadering plaats maakten. De hoofdman ging opstaan en noemde den naam van mijn geleider, die op zijn beurt stil stond en den naam van den bestuurder, gevolgd door zijn titel, herhaalde.

Op dat oogenblik beteekende deze ceremonie en de woorden, die geuit werden, niets voor mij, maar later vernam ik, dat dit de gewone begroeting tusschen de groene Martianen was. Wanneer de mannen elkaar vreemd waren geweest en dus elkanders namen niet hadden kunnen noemen, dan zouden zij zwijgend versierse-len gewisseld hebben, als hun zendingen vredelievend waren — anders zouden zij schoten gewisseld hebben of gevochten hebben met een of ander van hun verschillende wapenen.

Mijn bewaker, wiens naam Tars Tarkas was, was in de praktijk de onderaanvoerder van de gemeenschap en een man van groote behendigheid als staatsman en als krijger. Hij scheen datgene, wat in verband met zijn tocht gebeurd was, mijn gevangenneming daarbij inbegrepen, in het kort te vertellen en toen hij uitgesproken had, richtte de chef zich in zijn volle lengte tot mij.

Ik antwoordde in het Engelsch, alleen maar om hem te overtuigen, dat wij elkaar geen van beiden konden verstaan ; maar ik merkte op, dat toen ik bij het eindigen even glimlachte, hij het ook deed. Dit feit en hetzelfde gebeuren tijdens mijn eerste gesprek met Tars Tarkas overtuigde mij ervan, dat wij tenminste iets gemeen hadden, het vermogen om te glimlachen en dus om te lachen, wat een gevoel voor humor verraadt. Maar ik zou vernemen, dat de glimlach van een Martiaan slechts oppervlakkig is, en dat de lach van een Martiaan iets is, wat sterke menschen van ontzetting doet verbleeken.

De opvatting van humor onder de groene menschen op Mars verschilt belangrijk van onze opvattingen omtrent de aanwekkingen tot vroolijkheid. Bij deze vreemde wezens brengt de doodstrijd van een medemensch de onstuimigste vroolijkheid te weeg, terwijl het meest gewone vermaak voor hen bestaat in het ter dood brengen van krijgsgevangenen op de meest vindingrijke en gruwelijke wijzen.

De verzamelde krijgers en hoofdliden onderzochten mij van dichterbij, voelden mijn spieren en bekeken het weefsel van mijn huid. De voornaamste hoofdman gaf toen blijkbaar te kennen, dat hij graag zou zien, dat ik een voorstelling gaf en terwijl hij mij beduidde hem te volgen, ging hij met Pars Parkas naar het open plein.

Nu had ik sinds de eerste duidelijke mislukking niet weer geprobeerd te wandelen, behalve wanneer ik den arm van Pars Parkas stevig vasthield en zoo ging ik dus nu springend en huppelend tusschen de lessenaars en stoelen door als een reus-

achtige sprinkhaan. Nadat ik mij, tot groot vermaak van de Martianen, ernstig bezeerd had, nam ik weer mijn toevlucht tot krui-
pen, maar dit stond hun niet aan en ik werd door een grooten Marsbewoner, die hartelijk om mijn ongelukken gelachen had, weer ruw op mijn voeten neergezet.

Toen hij mij op mijn voeten neerplofte en zijn gezicht dicht naar mij toegebogen had, deed ik datgene, waarmee een gentleman een dergelijke ruwheid, lomphheid en gemis aan achting voor de rechten van een vreemdeling beantwoordt ; ik sloeg met mijn vuist tegen zijn kaak en hij viel neer als een neergeslagen os. Toen hij op den grond neerzeeg, ging ik met mijn rug tegen een nabijzijnde lessenaar staan, in afwachting overmeesterd te worden door zijn kameraden, die hem zouden wreken, maar vastbesloten mijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

Mijn vrees was echter ongegrond, daar de andere Martianen, die eerst stom van verbazing waren, ten slotte in een salvo van gelach en applaus lorsbarstten. Ik beschouwde het niet als applaus, maar later, toen ik aan hun gewoonten gewend was, vernam ik, dat ik iets gewonnen had, wat zij zelden geven, namelijk een teeken van goedkeuring.

De knaap, dien ik neergeslagen had, lag waar hij neergevallen was en geen enkele van zijn makkers ging naar hem toe. Tars Tarkas kwam bij mij en stak mij een van zijn armen toe en zoo wandelden wij zonder verdere mistappen naar het plein. Ik wist natuurlijk niet waarom wij daar heen gingen, maar het duurde niet lang of ik werd daaromtrent ingelicht. Zij herhaalden eerst verscheidene malen het woord « sah » en toen deed Tars Tarkas verschillende sprongen, terwijl hij voor iederen sprong telkens hetzelfde woord herhaalde ; en zich vervolgens tot mij wendend, zei hij : « sah ! » Ik zag wat zij bedoelden, en mijzelf samentrekkend « sahte » ik met zoo'n wonderbaarlijk succes, dat ik een goede honderd vijftig voet sprong ; ik verloor mijn evenwicht niet, maar kwam zon-

der te vallen op mijn voeten terecht. Ik kwam toen met sprongetjes van vijf-en-twintig of dertig voet weer bij de kleine groep krijgslieden terug.

Mijn vertooning was door verscheiden honderden mindere Marsbewoners aanschouwd en onmiddellijk vroegen zij om een herhaling ervan, waartoe de chef mij bevel gaf ; maar ik was zoowel hongerig als dorstig en ik maakte bij mijzelf uit, dat mijn eenige kans op redding hierin gelegen was, dat ik de achting van die schepsels moest verwerven, welke zij klaarblijkelijk uit eigen beweging niet wilden geven. Ik deed dus of ik de herhaalde bevelen van « sah » niet hoorde en iederen keer, dat ze gedaan werden, wees ik op mijn mond en wreef ik op mijn maag.

Tars Tarkas en het opperhoofd wisselden eenige woorden en de eerste, die een jonge vrouw uit de menigte wenkte, gaf haar eenige bevelen en beduidde mij haar te volgen. Ik greep haar uitgestoken arm vast en samen gingen we over het plein naar een groot gebouw aan den anderen kant.

Mijn schoone gezellin was ongeveer acht voet hoog, had juist den rijperen leeftijd bereikt, maar had nog niet haar volle lengte. Zij had een lichte, olijfgroene kleur en een gladde, glanzende huid. Zooals ik later vernam, heette zij Sola en behoorde zij tot het gevolg van Tars Tarkas. Zij bracht mij in een ruime kamer in een van de gebouwen, die op het plein uitzagen. Uit de bedden van zijde en bont op de vloer maakte ik op dat dit een slaapvertrek was van verschillende Marsbewoners.

De kamer was goed verlicht door een menigte groote ramen en was prachtig versierd met muurschilderingen en mozaïk, maar over dit alles lag een waas van oudheid, wat mij de overtuiging schonk, dat de architecten en bouwmeesters van deze wondervolle scheppingen niets gemeen hadden met die ruwe wilden, die ze nu in bezit hadden.

Sola beduidde mij op een stapel zijde in het midden van de kamer te gaan zitten

en terwijl zij zich omdraaide maakte zij een eigenaardig sissend geluid, als om iemand in een nabijzijnde kamer een teeken te geven. In antwoord op haar geroep kreeg ik een nieuw wonder van Mars te zien. Het kwam op tien korte pooten aanwaggelen en hurkte voor het meisje neer als een ge-

hoorzaam hondje. Het dier was ongeveer zoo groot als een Shetlandsche pony, maar zijn kop leek eenigzins op dien van een kikker, behalve dat zijn kaken voorzien waren met drie rijen lange, scherpe slag-tanden.

HOOFDSTUK V

Ik ontsnap aan mijn waakhond.

Sofa keek in de kwade oogen van het wilde dies en fluisterde een paar bevelende woorden, terwijl ze op mij wees en de kamer verliet. Ik vroeg mij af wat dit woest uitzierende monster zou doen nu het alleen zoo dicht bij een betrekkelijk zwak hapje werd achtergelaten ; maar mijn vrees was ongegrond, daar het beest, na mij een oogenblik aandachtig te hebben aangekeken, de kamer doorliep naar den eenigen uitgang, die naar de straat leidde, en in zijn volle lengte op den drempel ging liggen.

Dit was mijn eerste kennismaking met een Martiaansche waakhond, maar het zou niet mijn laatste zijn, want dit dier bewaakte mij zorgvuldig gedurende den tijd dat ik als gevangene onder de groene menschen bleef ; het redde mij twee keer mijn leven en verliet mij nooit een oogenblik vrijwillig.

Toen Sola weg was, maakte ik van de gelegenheid gebruik de kamer, waarin ik mij als gevangene bevond, nauwkeuriger te bekijken. De muurschilderingen bevatten voorstellingen van zeldzame en wonderbaarlijke schoonheid ; bergen, rivieren, meeren, zeeën, weiden, boomen en bloemen, kronkelende wegen, zon - beschenen tuinen — voorstellen, die evengoed aard-sche gezichten hadden kunnen weergeven, als de kleuren van de planten niet anders waren. Het was klaarblijkelijk werk van een meesterhand, zoo volmaakt was de techniek ; er was echter nergens een voorstelling van een levend wezen, hetzij

mensch, hetzij dier, waaruit ik kon opmaken hoe deze, misschien uitgestorven, Marsbewoners er uit hadden gezien.

Terwijl ik mijn fantasie vrij spel liet in het maken van allerlei gissingen om de vreemde wezens te verklaren, die ik tot nu toe op Mars gezien had, kwam Sola met eten en drinken terug. Zij zette dit voor mij op den grond en terwijl ze zelf een eindje van mij af ging zitten, bekeek ze mij vol aandacht. Het voedsel bestond uit ongeveer een pond stevige vaste stof, die op kaas leek en smakeloos was, terwijl de drank, melk van een of ander dier scheen te zijn. De smaak ervan was niet onaangenaam, hoewel hij een beetje bitter was, en na korten tijd leerde ik er veel van houden. Zooals ik later merkte, kwam die melk niet van een dier, daar er slechts één zoogdier op Mars leeft, wat dan ook nog zelden voorkomt, maar van een groote plant, die zonder water groeit, maar haar overvloed aan melk uit de producten van den bodem, de vochtig- van de lucht en de stralen van de zon schijnt te distilleeren. Een enkele plant van dit soort geeft acht of tien pint melk per dag.

Nadat ik gegeten had voelde ik mij geheel verzadigd, maar, daar ik behoefte aan rust had, strekte ik mij op de zijden kussens uit en was ik spoedig in slaap. Ik moet verschillende uren geslapen hebben, want toen ik wakker werd was het erg koud. Ik merkte, dat iemand een pels over mij heen had gelegd, maar daar die in het duister voor een deel afgegleden was, kon

ik hem niet weer op zijn plaats krijgen. Plotseling werd een hand uitgestoken en werd de pels over mij heengetrokken, terwijl even later een andere hand mij met toedekken hielp.

Ik veronderstelde, dat mijn waakzame oppasseress Sola was en daarin vergiste ik mij niet. Van alle groene Martianen met wie ik in aanraking kwam, toonde dit meisje alleen sympathie, vriendelijkheid en liefde ; haar verzorging voor mijn lichamelijke behoeften schoot nooit te kort, en haar goede zorgen behoedden mij voor veel lijden en veel ontberingen.

Zooals ik merken zou, waren de nachten op Mars heel koud, en daar er zoowat geen schemering of dageraad is, zijn de veranderingen in temperatuur plotseling en heel onaangenaam, evenals de overgang van schitterend daglicht tot duisternis. De nachten zijn óf schitterend verlicht, óf heel donker, want als geen van de beide manen van Mars aan den hemel staat, is totale duisternis hiervan het gevolg, daar het gemis aan dampkring, of beter gezegd, de heel dunne dampkring, het doordringen van het licht der sterren over een grooten afstand onmogelijk maakt ; als echter beide manen 's nachts aan den hemel staan is de grond helder verlicht.

De beide manen van Mars zijn veel dichter bij haar dan onze maan bij de Aarde ; de dichtst bijzijnde maan is slechts vijf duizend mijlen verwijderd, terwijl de verst afgelegene op niet meer dan veertien duizend mijlen afstands ligt, tegen de ongeveer een kwart miljoen mijlen, die ons van onze maan scheidt. De dichtst bijzijnde maan van Mars gaat in iets meer dan zeven en een half uur rond de planeet, zoodat men haar als een reusachtige meteor twee of drie-maal per nacht door de lucht kan zien vliegen.

De verder afgelegene maan wentelt in ruim dertig en een kwart uur om Mars en met haar zuster schenkt ze aan het nachtelijk Marslandschap een schitterende, bovenaardsche schoonheid. En het is goed dat de natuur de nachten op Mars zoo

overvloedig verlicht heeft, want de groene menschen op Mars, die tot een zwervenden stam, zonder hooge intellectueele ontwikkeling behooren, hebben slechts ruwe middelen voor kunstmatige verlichting, daar ze grootendeels op toortsen zijn aangewezen, een soort kaars, en een eigenaardig soort olielamp, die een gas doet ontstaan en zonder pit brandt.

Deze laatste vinding geeft een schitterend, veruitstralend wit licht, maar daar de natuurlijke olie, die er voor noodig is, slechts verkregen kan worden, door boringen in een van de verschillende van elkaar gescheiden en afgelegene plaatsen, werd die zelden door deze wezens gebruikt, die slechts aan den dag van heden denken en wier tegenzin in handenarbeid hen sinds ontelbare eeuwen in een half-barbaarsche toestand heeft gehouden.

Nadat Sola mijn dekens weer goed gelegd had, sliep ik weer in en werd niet wakker voordat het licht was. De anderen, die in de kamer waren, vijf in getal, waren vrouwen en zij waren nog rustig in slaap. Op den drempel lag de waakhond wakker, juist zooals ik hem den vorigen dag gezien had : hij scheen geen spier bewogen te hebben ; zijn oogen waren op mij gericht en ik vroeg mij af, wat er met mij zou gebeuren als ik trachtte te ontsnappen.

Ik ben er altijd op uit geweest avonturen te zoeken en dat na te vorschen en te onderzoeken, wat verstandiger menschen maar lieten gaan. Daarom kwam het nu in mij op, dat de beste manier om de juiste houding van het dier tegenover mij te leeren kennen zou zijn te probeeren de kamer te verlaten. Ik gevoelde mij zeker in mijn vertrouwen, dat ik hem zou ontkomen, als hij mij zou vervolgen, wanneer ik eenmaal buiten het gebouw was, want ik was trotsch geworden op mijn groote behendigheid in het springen. Bovendien kon ik uit de kortheid van zijn pooten zien dat het beest zelf niet kon springen en waarschijnlijk ook niet zou kunnen rennen.

Daarom ging ik langzaam en voorzichtig rechtop staan en zag, dat mijn bewaker

hetzelfde deed ; voorzichtig ging ik naar hem toe, terwijl ik merkte, dat ik door schuifelend vooruit te gaan, mijn evenwicht wel kon bewaren en vrij snel vooruit kon komen. Toen ik het beest naderde ging hij behoedzaam voor mij terug en toen ik de deur had bereikt trad hij terzijde om mij voorbij te laten. Hij ging mij toen achterna en volgde mij op ongeveer tien pas afstands door de verlaten straat.

Klaarblijkelijk was hij er alleen mee belast mij te beschermen, meende ik, maar toen wij het einde van de stad bereikten, sprong hij plotseling voor mij, terwijl hij vreemde klanken uitte en zijn leelijke, woeste tanden liet zien. Ik was van plan mij ten koste van hem te vermaken en vloog daarom op hem toe, doch toen ik bijna bij hem was sprong ik over hem heen de lucht in en de stad uit. Hij keerde zich terstond om en vloog met verbazingwekkende snelheid op mij mij af. Ik had gedacht, dat zijn korte pooten hem hardloopen beletten zouden, maar als hij tegen hazewindhonden geloopt had dan zou het geleden hebben of zij op een mat voor een deur sliepen. Zooals ik vernemen zou, was dit het snelste dier op Mars en dank zij zijn schrandereheid, trouw en kracht

wordt het gebruikt op jacht, in den oorlog en als beschermer van den Marsbewoner.

Ik zag spoedig in, dat ik moeite zou hebben in een rechten loop aan de slag-tanden van het beest te ontkomen en zoo beantwoordde ik zijn aanval met teruggaan op mijn schreden en over hem heen te springen, als hij bijna bij mij was. Deze manoeuvre gaf mij een aanmerkelijk voordeel en zoo was ik in staat de stad nog voor hem te bereiken en toen hij achter mij aan kwam vliegen sprong ik voor een raam, dat ongeveer dertig voet boven den grond was in een van de gebouwen, die op de vallei opzagen.

Mij aan het kozijn vasthoudend ging ik, zonder het gebouw binnen te kijken, zitten, en staarde naar het bedrogen dier beneden mij. Mijn juichen duurde echter niet lang, want nauwelijks had ik een veilige zitplaats op de vensterbank verkregen, toen een groote hand mij van achteren in mijn nek greep en mij met geweld de kamer in trok. Daar werd ik op mijn rug gooid en vastgehouden door een aapachtig schepsel dat over mij heen stond, wit en zonder haar, behalve een reusachtige bos borstelig haar op zijn kop.

HOOFDSTUK VI

Een gevecht waardoor ik vrienden won

Het wezen, dat meer op ons aardbewoners geleek dan op de Martianen, die ik gezien had hield me met één reusachtige voet op den grond vastgeklemd, terwijl 't kakelde en gesticuleerde tegen een of ander wezen, achter mij, dat antwoord gaf. Dit andere wezen dat klaarblijkelijk zijn kameraad was kwam spoedig naar ons toe, een groote steenen knuppel dragend, waarmee hij klaarblijkelijk van plan was mij de hersens in te slaan.

De wezens waren ongeveer tien of vijftien voet lang als ze recht op stonden, en hadden evenals de groene Martianen een

tusschenliggend stelarmen of beenen, halverwege tusschen de voorste en achterste ledematen. De oogen waren dicht bij elkaar en puilden uit. De ooren zaten hoog maar waren meer zijdelingsch geplaatst, dan bij de Martianen, terwijl de snuiten en tanden treffend veel geleken op die van onzen Afrikaanschen goulia. Alles bij elkaar genomen waren ze niet onaardig als men ze vergeleek bij de groene Martianen. De knuppel zwaaide in een boog, die in mijn naar boven gekeerd gezicht eindigde, toen een duizendpootig wezen zich door de deur boven op de borst van mijn beul wierp.

Met een kreet van schrik sprong de aap, die mij vasthield, door het open raam, maar zijn kameraad worstelde in een verschrikkelijken doodstrijd met mijn beschermer, die niemand anders was dan mijn trouwe bewaker. Ik kan er niet toe komen om zoo'n monsterlijk wezen een hond te noemen.

Zoo vlug als ik kon, sprong ik op de been en met mijn rug tegen den muur was ik getuige van een gevecht, dat maar aan weinig menschen vergund is te aanschouwen. De kracht, behendigheid en blinde woestheid van die twee wezens gelijkt bij benadering op niets, dat aan aardbewoners bekend is. Mijn dier had door zijn eerste greep een voorsprong, daar hij zijn groote tanden diep in de borst van zijn tegenstander had geboord. Maar de groote armen en klauwen van den aap, gerugsteund door spieren, die veel voortreffelijker waren dan die van de Martianen, die ik gezien had, hadden de keel van mijn bewaker dicht geknepen en waren langzaam aan bezig hem te worgen en zijn kop en nek achterover tegen zijn lichaam te buigen, zoodat ik elk oogenblik verwachtte dat de laatste zijn nek zou breken.

Terwijl hij dit deed, scheurde de aap 't geheele voorste gedeelte van zijn borst weg, dat in de vaste greep van de machtige haken werd gehouden, voor- en achterwaarts rolden ze over den grond, terwijl geen van beiden een kreet van schrik of pijn slaakte.

Na eenige oogenblikken zag ik, dat de groote oogen van mijn dier heelemaal uit hun kassen puilden en dat er bloed uit zijn neusgaten stroomde. Dat hij zienderoogen verzwakte was duidelijk, maar dit was ook 't geval met den aap, wiens pogingen van oogenblik tot oogenblik minder werden.

Plotseling kwam ik tot mij zelf, en met dat vreemde instinct, dat steeds mij mijn plicht aanwijst, greep ik den knuppel, die op den grond gevallen was bij het begin van het gevecht en terwijl ik hem met al de kracht van mijn aardsche armen zwaaide, smiet ik hem vlak op 't hoofd van de aap, zijn schedel verpletterend als was het een

eierschaal geweest.

Nauwelijks was de slag neergekomen of ik kwam tegenover een nieuw gevaar te staan. De makker van den aap, die van zijn eersten schrik bekomen was, was weer binnen door het gebouw op het tooneel van den strijd verschenen. Ik zag hem juist voor hij de deur bereikt had, en het zien van het beest, dat nu brulde, toen hij merkte dat zijn makker dood op den grond lag, en schuimbekte van woede, gaf mij, dat moet ik bekennen, een vreeselijk voor gevoel.

Ik ben steeds bereid stand te houden en te vechten als de krachten niet te ongelijk zijn, maar op dat oogenblik zag ik geen voordeel of overwinning in het stellen van mijn betrekkelijk geringe kracht tegenover de ijzeren spieren en ruwe kracht van dezen woedenden bewoner van een onbekende wereld ; de eenige uitweg uit zoo'n gevecht scheen mij inderdaad, voor zoover ik er in betrokken was, een plotselinge dood.

Ik had wel is waar de knots, maar wat kon ik daarmee uitrichten tegenover vier groote armen ? Zelfs al kon ik met den eersten slag een ervan breken — ik stelde mij voor, dat hij zou trachten den knuppel te pareeren —, dan kon hij toch de andere armen uitstrekken en mij daarmee vernietigen voordat ik mij kon herstellen voor een tweeden aanval.

Op het oogenblik, dat deze gedachten door mijn hoofd gingen was ik omgedraaid om naar het raam te gaan, maar toen mijn oog viel op de gestalte van mijn vroegeren bewaker verdreef de aanblik daarvan alle gedachten aan vluchten. Hij lag naar adem snakkend op den grond, zijn groote oogen, waarin ik een smeeken om bescherming las, op mij gevestigd. Ik kan dien blik niet weerstaan en evenmin kon ik, toen ik verder dacht, mijn redder in den steek laten zonder van mijn kant ook voor hem op te komen, evenals hij dat voor mij ook gedaan had. Ik draaide mij daarom eenvoudig om, ten einde den aanval van den woedenden mannetjesaap af te wachten. Hij was nu te dicht bij mij om van den knup-

pel nog werkelijk eenige hulp te hebben, daarom slingerde ik dien slechts met zoo groot mogelijke kracht tegen zijn naderbij komend lichaam. De knuppel trof hem juist onder de knieën, wat hem een gebrul van pijn en woede ontlokte en hem zijn evenwicht zoo deed verliezen, dat hij naar mij toeviel met wijduitgestrekte armen om zijn val te vergemakkelijken.

Evenals den vorigen dag moest ik mijn toevlucht nemen tot aardse taktiek en terwijl ik mijn rechtervuist op zijn kin deed neerdalen, gaf ik hem met de linker een stomp in de maagstreek. Het effect was buitengewoon, want toen ik na den tweeden slag iets ter zijde ging, waggelde hij en viel hij ineengedoken en naar adem snakkend op den grond neer. Over zijn verminkt lichaam springend, greep ik den knuppel en doodde hem voor hij weer op kon staan.

Toen ik den slag toebracht klonk een lach achter mij en, na mij omgedraaid te hebben, zag ik Tars Tarkas, Sola en drie of vier krijgers in de deuropening van de kamer staan. Toen mijn oogen de hunne ontmoetten las ik daar, voor den tweeden keer, bijval in.

Mijn afwezigheid was door Sola bemerkt, toen ze wakker werd en zij had dat snel aan Tars Tarkas meegedeeld, die onmiddellijk met een stuk of wat krijgslieden erop uit was gegaan om mij te zoeken. Toen zij de grenzen van de stad hadden bereikt, hadden zij den aap gezien, toen hij schuimbekkend van woede het gebouw binnenvloog.

Zij waren hem onmiddellijk gevolgd, terwijl zij het nauwelijks mogelijk achtten, dat zijn wijze van doen een aanwijzing voor mijn aanwezigheid zou zijn, en waren getuige geweest van mijn korten, beslissenden strijd met hem. Dit gevecht, en mijn strijd met den Martiaanschen krijger den vorigen dag en mijn springen, had in hun oogen mijn aanzien verhoogd. Dit volk, dat alle fijnere gevoelens van vriendschap, liefde en genegenheid mist, vereert duidelijk physische dapperheid en moed en niets is

te goed voor het voorwerp van hun vereering zoo lang als hij zijn positie handhaaft door het herhaaldelijk toonen van bekwaamheid, kracht en moed.

Sola, die het gezelschap uit vrijen wil was gevolgd, was de eenige van de Martianen, wier gezicht niet door lach vertrokken was toen ik voor mijn leven vocht. Zij was integendeel ernstig door zichtbare ongerustheid en zoodra ik met het monster had afgerekend, snelde ze naar mij toe en onderzocht mijn lichaam nauwkeurig om te zien of ik mogelijk ook wonden of kneuzingen had. Toen zij tot haar geruststelling gezien had, dat ik er ongedeerd was afgekomen, lachte ze kalm en mij bij de hand nemend ging ze naar de kamerdeur.

Tars Tarkas en de andere krijgslieden waren binnengekomen en stonden om het nu snel tot het leven terugkeerende dier, dat mijn leven gered had, en wiens leven ik, op mijn beurt, had gered. Zij schenen ernstig te redeneeren en eindelijk richtte zich een van hen tot mij, maar toen hij zich herinnerde, dat ik zijn taal niet verstond, wendde hij zich tot Tars Tarkas, die met een woord en gebaar den man een bevel gaf en zich omkeerde om ons te volgen.

Er scheen iets dreigends in hun houding jegens mijn dier, en ik aarzelde het te verlaten, voordat ik wist wat daar het einde van zou zijn. Het was goed, dat ik zoo deed, want de krijger trok een pistool uit zijn holster en was op het punt het dier te dooden toen ik vooruitsprong en zijn arm omhoog sloeg. De kogel, die het kozijn van het raam trof, ontplofte, terwijl hij het hout en het metselwerk doorboorde.

Ik knielde neer naast het angstig kijkende dier en terwijl ik het op deed staan beduidde ik het mij te volgen. De verbaasde blikken van de Martianen op mijn handeling waren grappig om te zien; zij konden zich dergelijke eigenschappen als dankbaarheid en medelijden niet begrijpen. De krijger, wiens geweer ik in de hoogte had geslagen, keek Tars Tarkas vragend aan, maar deze beduidde hem, dat men mij moest laten gaan en zoo keerden

we naar het plein terug met mijn groot dier vlak op mijn hielen, terwijl Sola mij stevig bij mijn arm hield.

Ik had ten minste twee vrienden op Mars — een jonge vrouw, die met moederlijke bezorgdheid over mij waakte, en een

dom wild dier, dat, zooals ik later merkte, in zijn arm, leelijk lichaam meer liefde, trouw en dankbaarheid had dan bij de vijf millioen groene Martianen, die in de verlaten steden en op doode zeebodems van Mars rondzwierven, gevonden kon worden.

HOOFDSTUK VII

De geboorte der Marskinderen.

Na het ontbijt, dat een nauwgezette herhaling was van den maaltijd van den vorigen dag en een menu was voor iederen volgenden maaltijd, die volgde, toen ik onder de groene Marsbewoners was, leidde Sola mij naar het plein, waar ik de heele gemeenschap bezig vond met het kijken naar of het helpen inspannen van groote dieren voor driewielige wagens. Er waren ongeveer twee honderd vijftig van deze voertuigen, ieder door één dier getrokken, waarvan elk, naar het uiterlijk te oordeelen, de heele trein, wanneer hij volbeladen was, gemakkelijk zou hebben kunnen trekken.

De voertuigen zelf waren groot, geriefelijk en schitterend versierd. In ieder ervan was een Martiaansche vrouw gezeten, omhangen met metalen versierselen, juweelen, zijde en bont en op den rug van ieder beest, dat de wagens trok, zat een jonge Martiaansche drijver. Evenals de dieren, waarop de krijgslieden zaten, droegen de zwaardere trekdieren noch gebit noch teugel, maar ze werden geheel door telepatische middelen geleid.

Deze kracht is bij de Martianen wonderlijk ontwikkeld en verklaart de eenvoudigheid van hun taal en de betrekkelijk weinig gesproken woorden, die in lange gesprekken worden gewisseld. Het is de algemeene taal op Mars, door welk hulpmiddel de hoogere en lagere dieren van deze wereld van paradoxen in staat zijn in meerdere of mindere mate met elkaar gemeenschap te hebben, wat van de intellectuele sfeer van het soort en de ontwikke-

ling van het individu afhangt.

Toen de cavaleade in een lange rij achter elkaar optrok, deed Sola mij in een leegen wagen plaats nemen en wij gingen met den optocht naar het punt, waar ik den vorigen dag de stad was binnengegaan. Aan het hoofd van de karavaan reden een paar honderd krijgslieden, vijf naast elkaar en een gelijk aantal reed achteraan, terwijl vijf en twintig of dertig ons aan iedere zijde flankeerden.

Behalve ik zelf, waren allen mannen, vrouwen en kinderen, zwaar gewapend, en achter iederen wagen liep een Martiaansche hond, terwijl mijn eigen dier vlak achter ons aankwam; in waarheid verliet dit trouwe schepsel mij gedurende de tien jaren, die ik op Mars doorbracht, nooit vrijwillig. Onze weg leidde dwars door een kleine vallei voor de stad, door de heuvels en naar den dooden bodem van de zee, die ik op mijn reis van de broedmachine naar het plein doorgestaan was. De incubator bleek dien dag het einddoel van de reis te zijn en daar de heele cavalcade het in een dollen ren zette, zoodra wij de vlakte van den zeebodem bereikt hadden, waren wij spoedig in het gezicht van ons doel.

Toen we daar waren werden de karren met militaire nauwkeurigheid rondom de vier zijden van de omheining opgesteld en een tiental krijgslieden, aangevoerd door een reusachtigen chef en vergezeld van Tars Tarkas en verschillende andere aanvoerders, stegen af en gingen er naar toe. Ik kon zien, dat Tars Tarkas iets aan den hoofdaanvoerder uitlegde, wiens naam,

tusschen twee haakjes, Lorquas Ptomel, Jed was ; « jed » was zijn titel.

Ik was spoedig het onderwerp van hun gesprek, daar Pars Parkas, die Sola riep, haar zeide mij bij hem te brengen. Ik had mij ondertusschen de ingewikkeldheid van den loop onder de omstandigheden op Mars eigen gemaakt en terwijl ik het bevel snel opvolgde, ging ik naar de zijde van den incubator, waar de krijgslieden stonden.

Toen ik daar kwam zag ik met een oogopslag, dat alle eieren, op een paar na, uitgekomen waren en dat de incubator door de afschuwelijke kleine duivels met leven vervuld was. Zij waren drie tot vier voet groot en bewogen zich rusteloos door de omheining, als waren zij op zoek naar voedsel.

Toen ik voor Tars Tarkas kwam wees deze over den incubator heen en zei : « sah ». Ik zag dat hij wenschte, dat ik mijn vertooning van den vorigen dag tot stichting van Lorquas Ptomel zou herhalen en ik moet bekennen, dat mijn dapperheid mij niet weinig voldoening verschaft. Ik gehoorzaamde snel en sprong geheel over de op een rij gestelde voertuigen aan den anderen kant van den incubator. Toen ik terugkeerde bromde Lorquas Ptomel iets tegen mij en zich naar zijn krijgers keerend gaf hij een kort bevel met betrekking tot den incubator. Zij schonken mij verder geen aandacht en het was mij dus veroorloofd dichtbij te blijven en hun handelingen te aanschouwen. Deze bestonden in het maken van een opening in den muur van den incubator groot genoeg om de jonge Martianen gelegenheid te geven er uit te gaan.

Aan beide zijden van deze opening vormden de vrouwen en de jongere Martianen, zoowel mannen als vrouwen, twee dichte rijen naar de wagens. Tusschen deze rijen door renden de jonge Martianen, wild als herten. Aan het eind daarvan werden ze één voor één door vrouwen en oudere kinderen opgevangen. Wanneer de vrouwen een jong gepakt hadden gingen ze

uit de rei en keerden ze naar hun wagens terug, terwijl die, welke door de jonge mannen gevangen werden, later weer aan de vrouwen werden overgegeven.

Ik zag, dat de plechtigheid, als men er tenminste dien naam aan kon geven, en toen ik Sola zocht vond ik haar in onzen wagen met een afschuwelijk klein schepsel, dat ze stevig in haar armen hield.

Het grootbrengen van groene Martianen bestaat alleen hier in, dat men hen leert spreken en de wapenen hanteeren, waarmee ze omhangen worden al in hun eerste levensjaren. Wanneer ze na vijf jaar uit het ei komen zijn ze geheel volgroeid, behalve wat de lengte betreft. Daar hun eigene moeders hen niet kennen en evenmin met groote moeite met eenige zekerheid de vaders kunnen aanwijzen, zijn zij kinderen van de gemeenschap en hun opvoeding rust op de vrouwen, die hen toevallig bij het verlaten van den incubator gepakt worden. Hun pleegmoeders hoeven zelfs geen ei in den incubator gehad te hebben, zooals dat met Sola het geval was, die pas was begonnen te leggen een jaar, voordat zij de moeder van het kind van een andere moeder werd. Maar dit beteekent bij de groene Martianen niets, daar ouderen kinderliefde bij hen even onbekend als die bij ons gewoon is. Ik geloof, dat dit vreeselijke systeem, dat al eeuwen is doorgevoerd, de directe oorzaak is van het verlies aan fijnere gevoelens en hoogere menschenlijke instincten bij deze arme schepsels. Vanaf hun geboorte kennen zij noch vader- noch moederliefde ; zij kennen de beteekenis van het woord tehuis niet, hun wordt geleerd, dat er alleen geduld wordt, dat zij leven, totdat ze door hun lichaamskracht en woestheid toonen, dat ze daar geschikt voor zijn. Wanneer zij in een of ander opzicht mismaakt of gebrekkig zijn, worden ze terstond doodgeschoten en nooit wordt er een traan geschreid om de vele ontberingen, die zij van hun prilste jeugd af te verduren hebben.

Ik wil niet zeggen, dat de volwassen Martianen onnoodig of opzettelijk wreed

voor hun jongen zijn, maar hun deel is een harde en meedogenlooze strijd om het bestaan op een stervende planeet, wier natuurlijke hulpbronnen zoo verminderd zijn, dat de verzorging van ieder extra leven een belasting beteekent voor de gemeenschap, waarin het geworpen is.

Na zorgvuldige keuze voeden zij alleen de sterksten van ieder geslacht op en zij regelen het geboortecijfer zoo, dat het juist het verlies door sterfte goed maakt. Iedere volwassen Martiaansche vrouw brengt per jaar ongeveer dertien eieren voort en die, welke voldoen aan het onderzoek op grootte, gewicht en soortelijk gewicht worden bewaard in de schuilplaatsen van onderaardsche gewelven, waar de temperatuur te laag is voor uitbroeden. Ieder jaar worden deze eieren door een vergadering van twintig hoofdmannen zorgvuldig onderzocht en van de jaarlijksche voorziening worden alle eieren, behalve de honderd uitstekendste, vernietigd. Aan het einde van de vijf jaar worden ongeveer vijf honderd van de beste eieren, uit de duizenden voortgebrachte, uitgekozen. Deze worden in bijna luchtdichte incubators geplaatst om na een periode van opnieuw vijf jaar door de zonnestralen te worden uitgebreed. Het uitkomen, wat we dien dag hadden bijgewoond, was zoo'n gebeurtenis ; alle eieren, op één procent na, waren in twee dagen uitgekomen. Als de overige eieren ooit uitkomen, dan weten we niets van het lot van de jonge Martianen. Zij werden niet begeerd, daar hun afstammelingen misschien den aanleg tot een verlengd incubatie-tijdperk zouden overerven en zoo het systeem, dat al eeuwen gegolden had en wat de volwassen Martianen in staat stelde den tijd, waarop men weer naar de incubators moest, op een uur af vast te stellen, omver te gooien.

De incubators worden op afgelegen versterkte plaatsen gebouwd, waar weinig of geen kans op ontdekking door andere stammen bestaat. Het resultaat van zoo'n catastrofe zou beteekenen, dat de gemeenschap voor een volgende vijf jaar niet

kinderen zou hebben. Ik zou later getuige zijn van hetgeen er gebeurde bij de ontdekking van een vreemden incubator.

De gemeenschap, waarvan de groene Martianen, aan wie mijn lot was verbonden, een deel uitmaakte, bestond uit een dertig duizend zielen. Zij zwierven over een enorme uitgestrektheid van onvruchtbaar of half-onvruchtbaar land, tusschen veertig en tachtig graden Zuiderbreedte, dat aan het Westen en Oosten begrensd werd door twee breede, vruchtbare landstreken. Hun hoofdkwartieren lagen in den Zuidwestelijken hoek van dit district, bij het kruispunt van twee zoogenaamde Marskanalen.

Daar de incubator ver ten Noorden van hun gebied geplaatst was in een streek, die geacht werd onbewoond en onbezocht te zijn, hadden wij een geduchte reis voor ons, waarvan ik natuurlijk niets wist.

Na onzen terugkeer naar de doode stad bracht ik verscheidene dagen met betrekkelijk niets doen door. Den dag volgend op onzen terugkeer waren alle krijgers vroeg in den morgen weggereden en juist tegen donker teruggekeerd. Zooals ik later hoorde, waren ze naar de onderaardsche gewelven geweest, waar de eieren werden bewaard en hadden die naar den incubator gebracht, dien zij weer voor een volgende vijf jaar ommuurd hadden en die, naar alle waarschijnlijkheid, gedurende dat tijdperk niet weer zou worden bezocht.

Sola's taak was nu verdubbeld, daar zij verplicht was zoowel voor den jongen Martiaan als voor mij te zorgen, maar geen van ons beiden vereischte veel zorg en daar wij beide even ver waren wat Martiaansche opvoeding betreft, begon Sola ons tegelijk af te richten.

Haar buit was een jongen van ongeveer vier voet lengte, die heel sterk was en volmaakt wat zijn physische toestand aanging. Hij leerde ook vlug en wij vermaakten ons best, tenminste ik, over de scherpe concurrentie, die wij elkaar aandeden. Zooals ik zeide, is de Martiaansche taal

heel eenvoudig en binnen een week kon ik al mijn wenschen kenbaar maken en bijna alles begrijpen, wat men tot mij zei. Evenzoo ontwikkelde ik mijn telepatische krachten onder Sola's leiding, zoodat ik binnen kort tijd alles, wat om mij heen gebeurde, kon gevoelen.

Wat Sola vreemd bij mij vond was, dat, terwijl ik telepatische boodschappen

gemakkelijk van anderen kon opvangen en dikwijls wanneer ze niet voor mij bestemd waren, niemand, onder welke omstandigheden ook, iets van mijn gedachten kon lezen. In het begin vond ik dat vervelend, doch later was ik daar verheugd over, daar het mij een onmiskenbaar voordeel boven de Martianen verschaftte.

HOOFDSTUK VIII

Een schoone gevangene uit de lucht.

Den derden dag na de incubatorplechtigheid gingen we op huis aan, doch nauwelijks was het voorste gedeelte van den stoet op het open terrein door de stad gekomen of er werden bevelen voor een onmiddelijken en haastigen terugtocht gegeven. Als of ze al jaren hierop getraind waren verdwenen de Martianers terstond in de reusachtige deuren van nabijgelegen gebouwen, totdat in minder dan drie minuten de heele cavalcade nergens meer te zien was.

Sola en ik waren een gebouw aan den rand der stad binnen gegaan, hetzelfde, waar mijn ontmoeting met de apen had plaats gehad en daar ik wenschte te zien, wat de reden van het plotseling terugwijken was, ging ik naar een hoogere verdieping en keek van uit het raam over de vallei en de daar achter liggende heuvels ; en daar zag ik de oorzaak van hun plotselinge haast om zich te verbergen. Een reusachtige, lang en plat vaartuig, dat grijs beschilderd was kwam over den top van den nabijzijnden heuvel gevlogen. Hierop volgde weer een, en weer een, en nog eens een, totdat er een twintigtal, laag boven den grond vliegend, langzaam en majestueus op ons aankwam.

Elk ervan voerde een vreemde banier, die van den voorsteven tot den achtersteven wapperde en op den boeg was een of ander vreemde teekening aangebracht, die in het zonlicht schitterde en zelfs op onzen

afstand duidelijk te zien was. Ik zag menschen krioelen op het dek en in het want van het luchtschip. Of zij ons ontdekt hadden of alleen maar naar de verlaten stad keken kon ik niet zeggen, maar hoe het ook zij, er viel hun een ruwe ontvangst ten deel, want de groene Martiaansche krijgers gaven plotseling en zonder waarschuwing, een vreeselijk salvo van uit de ramen der gebouwen, die uitzagen op de vallei, waarover de groote schepen zoo rustig naderden.

Plotseling veranderde het tooneel als door een tooverslag, het dichtst bijzijnde schip draaide zijn zijkant, naar ons toe en nadat de kanonnen gericht waren, beantwoordde het ons vuur, terwijl het terzelfder tijd zich over een korten afstand evenwijdig met ons front voortbewoog en toen terugkeerde met de klaarblijkelijke bedoeling een grooten cirkel te beschrijven, die het nog ons weer tegenover onze vuurlinie zou brengen ; de andere vaartuigen volgden ook dien weg en openden het vuur als zij langs ons kwamen. Ons eigen schieten verminderde niets en ik geloof niet, dat er 25 procent van de schoten miste. Ik was nooit in de gelegenheid geweest zoo'n doodende nauwgezetheid in het mikken te aanschouwen en het scheen alsof een klein figuurtje op een van de schepen neerviel na de ontploffing van iederen kogel, terwijl uit de vlaggen en het want vlammen opsloegen als de onweerstaanba-

re profectielen van onze krijgslieden er door heen sloegen.

Het vuur van de schepen had in het geheel geen uitwerking, wat, zooals ik later hoorde, toe te schrijven was aan het onverwachte eerste salvo, dat de bemanning van het schip geheel en al overviel.

Het schijnt, dat ieder groene krijger zekere objectieve punten voor zijn vuur heeft onder betrekkelijk gelijke van gevechtssomstandigheden. Zoo richt bij voorbeeld een deel van hen, altijd de beste schutters, hun vuur direct op het draadlooze zoek- en richtapparaat van de groote kanonnen van een aanvallende zeemacht, een ander gedeelte mikt evenzoo op de kleinere kanonnen, weer anderen schieten de kanonnières weg, weer anderen de officieren, terwijl nog een ander deel zijn aandacht schenkt aan de overige leden der bemanning, aan het want, aan het stuur en de schroeven.

Twintig minuten na het eerste salvo bewoog de vloot weer langzaam in de richting van waaruit zij gekomen was. Verscheiden schepen hadden zichtbaar averij en schenen nauwelijks onder het stuur te zijn van de gedunde bemanning. Het vuren was geheel opgehouden en al hun energie scheen gericht te zijn op de vlucht. Onze krijgers vlogen toen naar de daken van de huizen, die wij bezet hielden en achtervolgden de terugtrekkende vloot met een voortdurende fusillade van doodelijk vuur. Eén voor één slaagden de schepen er echter in achter de toppen van de verder afgelegene heuvels weg te duiken, totdat nog een luchtschip, dat zich nauwelijks bewoog, te zien was. Dit had het hevigste van ons vuren ontvangen en scheen geheel onbemand te zijn, daar er op het dek niets te zien was, dat zich bewoog. Langzaam vloog het schip uit te richting en kwam naar ons toedraaien, op een vreemde en erbarmelijke manier. Terstond staakten de soldaten het vuren, want het was duidelijk, dat het schip volkomen hulpeloos was en niet in staat ons letsel toe te brengen, daar het zichzelf niet voldoende meester was om te

vluchten.

Toen het schip de stad naderde, vlogen de krijgslieden naar de vlakke om het op te wachten, maar het was duidelijk, dat het nog te hoog voor hen was om de dekken te bereiken. Van uit mijn gunstige plaats voor het raam kon ik de lichamen van de bemanning verspreid zien liggen, hoewel ik niet kon uitmaken, wat voor soort wezens zij waren. Geen teeken van leven was er te zien, toen het schip met een zacht windje langzaam in Zuidoostelijke richting dreef.

Het dreef ongeveer vijftig voet boven den grond en werd door alle krijgers gevolgd op een paar honderd na, aan wie bevolen was naar de daken terug te gaan ter bescherming bij een mogelijken terugkeer van de vloot of van versterkingen. Het bleek spoedig, dat het schip ongeveer een mijl zuidelijk van onze stelling tegen de gebouwen zou aanstooten en toen ik het verloop van de achtervolging gade sloeg, zag ik, dat een aantal krijgslieden vooruitrende, afstegen en het gebouw binnen gingen, waar het schip tegen aan zou komen.

Toen het schip het gebouw naderde, verdrongen de Martiaansche krijgers zich, voordat het er tegen aan stoote, voor de ramen en met hun groote speren verminderten ze den schok van de botsing en in een oogenblik hadden ze enterhaken uitgeworpen en werd het groote schip naar den grond getrokken door hun makkers beneden.

Nadat ze het vastgelegd hadden, zwermde ze er om heen en doorzochten ze het van voren naar achteren. Ik zag dat ze de doode bemanning onderzochten, klaarblijkelijk om te zien of ze nog teekenen van leven gaven en op dat oogenblik verscheen een deel van hen van beneden een klein figuurtje tusschen zich intrekking. Het schepsel had nog niet de helft van de grootte der Martiaansche krijgers, en van af mijn balkon zag ik, dat het recht op op twee beenen liep en ik vermoedde, dat het een of ander nieuw en vreemd Martiaansch monster was, waar ik

nog niet mee had kennis gemaakt.

Zij zetten hun gevangene op den grond en begonnen toen systematisch het schip te plunderen. Dit werk nam verscheiden uur in beslag, gedurende welken tijd een menigte karren opgeëischt werd om den buit weg te voeren, die in geweren ammunitie, zijde, bont, juweelen, vreemd uitgesneden steenen, vaatwerk en een menigte voedsel en dranken bestond, waaronder verscheidene tonnen water, het eerste wat ik sinds mijn komst op Mars zag.

Nadat de laatste lading er uit was gehaald, maakten de krijgslieden touwen aan het schip vast en sleepten ze het ver weg naar een vallei in Zuid-westelijke richting. Een stuk of wat gingen aan boord en waren druk bezig met wat mij, uit de verte, het ledigen van den inhoud van verschillende flesschen op de doode lichamen der zeelieden en op het dek en de tuigage van het schip toescheen. Toen dit gedaan was klommen ze haastig over de zijanten en gleden langs de touwen naar beneden. De laatste krijger, die het schip verliet, draaide zich om en gooide iets op het schip, terwijl hij een oogenblik wachtte om de uitwerking ervan na te gaan. Toen een zwak begin van een vlam van het punt opsteeg, waar het projectiel was neergekomen, sprong hij over den zijkant en was spoedig op den grond. Nauwelijks was hij daar beland of de touwen werden tegelijkertijd losgemaakt en het groote oorlogschip, dat licht was geworden nu de lading er uit was, verhief zich majestueus in de lucht, terwijl de dekken en het touwwerk een loeiende vuurmassa waren.

Het dreef langzaam naar het Zuid-Oosten en rees hooger en hooger naarmate de vlammen de houten deelen verteerden en het gewicht verminderde. Ik klom op het dak van het gebouw en sloeg het uren lang gade, totdat het ten slotte uit het gezicht verdween. Het zien van dezen machtigen drijvenden begrafenis brandstapel, die onbestuurd en onbemand door de eenzame uitgestrektheid van den Martiaanschen hemel over gaf dengene, die het

aanschouwde een gevoel van ontzetting ; een verlaten schip van dood en vernieling, dat het leven typeerde van die vreemde en woeste sehpsels in wiens vijandige handen het lot mij gevoerd had.

Zeer terneergedrukt en zonder te weten waarom sloeg ik den weg naar de straat in. Het schouwspel, waarvan ik getuige was geweest, scheen eerder de vernietiging en ondergang van de krachten van een verwant volk, dan de vernietiging door onze groene krijgers van een horde gelijke, ofschoon vijandelijke wezens. Ik kon deze schijnbare hallucinatie niet doorgronden, maar evenmin kon ik mezelf ervan bevrijden ; maar ergens diep verborgen in mijn ziel, voelde ik een vreemd medelijden met deze onbekende vijanden en een vurigen hoop maakte zich van mij meester, dat de vloot terug zou komen en genoegdoening vragen zou aan de groene krijgslieden, die haar zoo onmeedoogend en moedwillig aangevallen hadden.

Woola, de hond, volgde mij in deze, nu voor hem onbekende plaats, op de hieken en toen ik de straat had bereikt rende Sola naar mij toe, alsof ik het voorwerp was geweest, waarnaar zij gezocht had. De cavalcade keerde naar de plaats terug, daar van den verderen tocht voor dien dag afgezien was ; in werkelijkheid werd die thuisreis nog in geen week ondernomen, daar er nog steeds vrees bestond voor een terugkeer van de luchtschepen. Lorquas Ptomel was een te schrander, oud krijgsman, dan dat hij aangevallen wilde worden in het vrije veld met een karavaan wagens en kinderen, en dus bleven we in de verlaten stad totdat het gevaar voorbij scheen.

Toen Sola en ik het plein opkwamen, zag ik iets, dat mijn geheele wezen vervulde van hoop, vermengd met vrees, blijdschap en terneergeslagenheid en toch had een gevoel van verlichting en vreugde de overhand ; want juist toen wij den drom Martianen naderden, zag ik even de gevangene van het luchtgevecht, die ruw door een paar groene Martiaansche vrouwen naar een nabijzijnd gebouw werden ge-

sleept.

En mijn oogen zagen een slanke meisjesgestalte, die tot in de kleinste bijzonderheden gelijk was aan die van de aardse vrouwen van mijn vorig leven. Zij zag mij eerst niet, maar juist, toen ze door de deur van het gebouw, dat haar gevangenis zou zijn, verdween, keerde zij zich om en ontmoetten haar oogen de mijne. Haar gezicht was langwerpig en buitengewoon mooi; iedere trek was fijn gebeeldhouwd en uitmuntend, haar oogen waren groot en stralend en haar hoofd was bedekt met een massa koolzwart, golvend haar, dat losjes en op een vreemde maar toch goedstaande manier was gekapt. Haar huid was zacht roodkoperkleurig, waartegen de frissche roode glans van haar wangen en de robijnkleurige, mooi gevormde lippen prachtig afstaken.

Ze had evenmin kleeven aan als de groene Martianen, die haar vergezelden; ze was werkelijk, met uitzondering van

haar mooi bewerkte sieraden, geheel naakt, maar ook geen enkel kleed zou de schoonheid van haar volmaakte symmetrische gestalte hebben kunnen verhoogen.

Toen haar blik op mij bleef rusten, openden haar oogen zich wijd van verbazing en ze maakte een teeken met haar vrije hand — een teeken, dat ik natuurlijk niet begreep. Slechts een oogenblik keken wij elkaar aan en toen maakte de blik van hoop en hernieuwden moed, die haar gezicht verheerlijkt had, toen ze mij ontdekte, plaats voor een van de grootste neerslachtigheid, vermengd met afkeer en verachting. Ik kwam tot de ontdekking, dat ik haar teeken niet beantwoord had, en, hoewel ik onbekend was met de Martiaansche gewoonten, voelde ik bij intuïtie, dat ze om hulp en bescherming had gevraagd, terwijl ik door mijn ongelukkige onwetendheid niet had kunnen antwoorden. En toen werd ze weggesleept in de diepten van het verlaten gebouw.

HOOFDSTUK IX

Ik leer de taal.

Toen ik tot mijzelf kwam keek ik naar Sola, die getuige geweest van deze ontmoeting en ik was verbaasd toen ik op haar anders zoo uitdrukkingloos gezicht een vreemde uitdrukking waarnam. Ik wist niet, wat haar gedachten waren, want nog steeds had ik slechts weinig van de Martiaansche taal geleerd; juist genoeg om te voorzien in mijn dagelijksche behoeften.

Toen ik den ingang van ons gebouw bereikte, wachtte mij een vreemde verrassing. Een krijgsman naderde, terwijl hij de wapens, sieraden en de geheele uitrusting van zijn ras droeg. Die bood hij me aan met een paar onbegrijpelijke woorden en een houding, die tegelijkertijd eerbiedig en dreigend was.

Later vervormde Sola met behulp van verscheidene andere vrouwen, de versieringen om ze geschikt te maken voor mijn

kleinere afmetingen en nadat zij het werk voltooid hadden, liep ik rond in de volledige krijgswapenrusting.

Vanaf dat oogenblik onderrichtte Sola mij in de geheimen van de verschillende wapens en met de jonge Martianen bracht ik verscheidene uren door met oefenen op het plein. Ik was nog niet bedreven met alle wapens, maar mijn groote bekendheid met gelijksoortige aardse wapens maakten mij tot een ongewoon, vlugge leerling, en ik maakte op zeer bevredigende wijze vorderingen.

De training van mij zelf en de jonge Martianen werd slechts door de vrouwen geleid, die niet alleen zorgen voor de opvoeding van de jongens in de kunst van zelfverdediging en aanval, maar ook de handwerkslieden zijn, die ieder vervaardigd voorwerp, voortbrengen, dat door de

groene Martianen gebruikt wordt. Zij maken het kruit, de patronen, de vuurwapenen ; in één woord, ieder voorwerp van waarde wordt door de vrouwen voortgebracht. In tijden van werkelijken strijd vormen zij een deel van de reservetroepen, en als de noodzakelijkheid komt vechten zij zelfs met meerdere schrandereid en woestheid dan de mannen. De mannen worden geoefend in de hoogere krijgskunst, in de veldheerskunst en de beweging van groote troepen. Ze maken de wetten naarmate ze noodig zijn ; een nieuwe wet voor iedere moeilijkheid. Zij bekommeren zich in het geheel niet om vroegere rechtspraak. Gewoonten zijn aangegeven door eeuwen van herhaling, maar de straf voor het niet weten van een gewoonte is een zaak, die telkens opnieuw behandeld wordt door een jury van de gelijken van den beschuldigde. In één opzicht zijn de Martianen een gelukkig volk : zij zijn geen advocaten.

Ik zag de gevangene in verscheiden dagen, die op onze eerste ontmoeting volgden, niet, en toen slechts om juist een glimp van haar te zien toen ze geleid werd naar de groote gehoorzaal, waar ik mijn eerste ontmoeting met Lorquas Ptomel had. Ik kon slechts de onnoodige ruwheid en wreedheid opmerken, waarmee haar bewakers haar behandelden, zoo verschillend van de bijna moederlijke vriendelijkheid, die Sola voor mij aan den dag legde en de eerbiedige houding van de weinige groene Martianen, die zich de moeite gaven om mij op te merken.

Bij die twee gelegenheden, dat ik haar gezien had, had ik bemerkt dat de gevangene woorden wisselde met haar bewakers en dit overtuigde me, dat zij dezelfde taal spraken of tenminste, dat zij zich verstaanbaar konden maken in een zelfde taal.

Door dezen nieuwen prikkel aansporing maakte ik Sola bijna dol door mijn aandringen om mijn opvoeding met meer spoed te voltooien en na een paar dagen was ik de Martiaansche taal genoeg mees-

ter om een dragelijk gesprek te voeren en alles te verstaan wat ik hoorde.

In dezen tijd waren onze slaapplekken behalve door Sola en haar jeugdige beschermers mijzelf en Woola, de hond, ingenomen door drie of vier vrouwen en een paar pas uitgebroede jongen. Nadat ze zich voor den nacht teruggetrokken hadden was het de gewoonte voor de volwassenen om een oppervlakkig gesprek te voeren, voor dat zij gingen slapen, en nu ik hun taal kon verstaan, was ik steeds een scherp luisteraar, ofschoon ik nooit zelf opmerking maakte.

In den nacht, die volgde op het bezoek van de gevangene aan de gehoorzaal, kwam ten slotte het gesprek op dit onderwerp en ik was dadelijk een en al oor. Ik was bevreesd om Sola met betrekking tot de mooie gevangene te ondervragen, daar ik mij nog al te goed de vreemde uitdrukking kon herinneren, die ik op haar gezicht had gezien na mijn eerste ontmoeting met de gevangene. Of het jaloerschheid beteekende, kon ik niet zeggen en toch door alles te beoordeelen naar aardschen maatstaf, zooals ik nog steeds deed, vond ik het veiliger om onverschilligheid voor te wenden in deze zaak, totdat ik meer zekerheid zou hebben omtrent Sola's houding tot het voorwerp van mijn bezorgdheid.

Sarkoja, een van de oudere vrouwen, die onze woonplaats deelde, was tegenwoordig geweest bij het verhoor als een van de gevangenbewaaksters en tot haar richtten zich de ondervraagsters.

« Wanneer » vroeg een der vrouwen, « zullen we ons vermaken met den doodstrijd van dat roode ding ? of is Lonquas Ptomel van plan om haar te houden voor een losgeld ? »

« Zij zijn besloten haar met ons mee terug te nemen naar Phark en haar laatste pijnen bij de groote spelen voor Pal Hajus te laten zien », antwoordde Sarkoja.

« Hoe zal zij zich houden ? » vroeg Sola. « Ze is erg klein en mooi, ik had gehoopt dat ze haar voor een losprijs zouden houden ».

Sarkoja en de andere vrouwen gromden boos bij dit bewijs van zwakheid van Sola.

« Het is jammer, Sola, dat je niet een miljoen jaar eerder geboren bent », snauwde Sarkoja, « toen alle holten van het land met water gevuld waren en de menschen zoo zacht waren als het water waar ze op zeilden. In onze dagen zijn we gekomen tot een punt, waar zulke gevoelens een teeken zijn van zwakheid en atavisme. Het zou er niet goed voor je uitzien, als Tars Tarkas merkte, dat gij er zulke gedegenereerde gevoelens op nahoudt, want dan betwijfel ik het of hij er toe zou overgaan jou de ernstige verantwoordelijkheid van het moederschap toe te vertrouwen ».

« Ik zie niets geen kwaad in mijn belangstelling voor dat roode ding » antwoordde Sola. « Ze heeft ons nooit iets gedaan en dat zou ze ook niet doen, als wij in haar handen waren gevallen. Het zijn alleen de mannen van haar soort, die met ons oorlog voeren en ik heb steeds gedacht, dat hun houding tegenover ons maar de weerkaatsing is van de onze ten opzichte van hen. Zij leven vreedzaam met hun makkers, uitgezonderd wanneer plicht hen noodzaakt oorlog te voeren, terwijl wij met niemand vrede hebben ; want er is steeds oorlog, zoowel onder elkaar als met de rooden, en zelfs in onze eigen gemeenten vechten de menschen met elkaar. O, het is een voortdurende verschrikkelijke periode van bloedvergieten, vanaf het oogenblik, dat wij de schaal breken, totdat we met blijdschap de boezem van de geheimzinnige rivier, omhelzen, de donkere oude Iss, die ons brengt naar een onbekend maar tenminste niet verschrikkelijker en vreeselijker bestaan ! Gelukkig werke-

lijk is hij, die zijn einde vindt in een vroegen dood. Zeg wat ge wilt tegen Tars Tarkas, hij kan geen erger lot voor mij uitdenken, dan een voortzetting van het verschrikkelijke bestaan, dat wij gedwongen zijn in dit leven te leiden ».

Deze wilde uitbarsting van Sola verbaasde en schokte de andere vrouwen zoo, dat ze na een paar woorden van algemeene afkeuring, allen stil werden en spoedig sliepen. Iets had dit gesprek me geleerd en wel, dat ik verzekerd kon zijn van Sola's vriendschap voor het arme meisje en ook had het mij overtuigd, dat ik buitengewoon gelukkig was geweest, toen ik in haar handen was gevallen, en niet in die der andere vrouwen. Ik wist, dat ze dol op mij was en nu ik ontdekt had dat ze wreedheid en barschheid haatte, was ik er zeker van, dat ik op haar vertrouwen kon om mij en het gevangen meisje te helpen ontsnappen, mits zoo iets natuurlijk tot de mogelijkheden behoorde.

Ik wist zelf niet, of er betere gelegenheden waren om te ontkomen, maar ik wilde meer dan graag mij kanzen probeeren bij menschen, die net als ik gevormd waren, dan langer onder die verschrikkelijke en bloeddorstige groene Marsmenschen te blijven. Maar waar heen te gaan en op welke manier was voor mij een even groot raadsel als het eeuwenoude zoeken naar de bron van eeuwig leven is geweest voor aardbewoners sinds het begin der schepping. Ik besloot om bij de eerste de beste gelegenheid Sola in vertrouwen te nemen en haar openlijk te vragen mij te helpen en met dit besluit, dat mij sterk maakte, keerde ik mij om in mijn bed van zijde en bont en sliep den droomloozen en verfrisschenden slaap van Mars.

HOOFDSTUK X

Kampioen en Bevelhebber.

Den volgenden morgen was ik vroeg op de been. Er was mij veel vrijheid toegestaan, daar Sola mij meegedeeld had, dat zoolang ik geen poging deed om de stad te verlaten, ik vrij was te gaan en te komen, zooals ik wilde. Ze had mij evenwel gewaarschuwd, niet al te ver ongewapend weg te gaan, daar deze stad evenals alle andere verlaten hoofdsteden van oude Martiaansche beschaving bevolkt werd door de groote witte apen, die ik den tweeden dag gezien had.

Toen ze mij aanraadde de grenspalen niet te verlaten, legde Sola mij uit, dat Woola dit zou voorkomen wanneer ik het zou probeeren, en ze waarschuwde mij zeer dringend zijn wilde natuur niet op te wekken door zijn waarschuwingen in den wind te slaan, al ik te dicht mij bij het verboden terrein waagde. Zijn natuur was zoo, zei ze, dat hij mij dood of levend weer in de stad terug zou brengen, als ik vol zou houden hem te dwarsboomen, « liefst dood », voegde zij er aan toe.

Dien morgen had ik een nieuwe straat gekozen om te onderzoeken, toen ik mij plotseling aan de grenzen van de stad bevond. Vóór mij waren lage heuvels, die door smalle en aanlokkende ravijnen werden doorsneden. Ik verlangde er naar het land vóór mij te onderzoeken en vooral, waar ik van een ontdekkingsreizigers familie afstamde, en te kijken, wat het landschap achter de omringende heuvels kon openbaren vanaf de toppen, die mij het vergezicht benamen.

Het kwam mij ook voor, dat dit een uitmuntende gelegenheid was om Woola's eigenschappen op de proef te stellen. Ik was ervan overtuigd, dat het woeste dier van mij hield. Ik had meer bewijzen van genegenheid bij hem ontdekt, dan bij eenig ander Martiaansch dier, mensch of beest,

en ik was er zeker van, dat dankbaarheid voor de daden, die hem tweemaal zijn leven gered hadden, zwaarder zou wegen dan zijn trouw aan de plicht, die hem door wreede en liefdelooze meesters was opgelegd.

Toen ik de grenspaal naderde, rende Woola angstig voor mij uit, en duwde zijn lichaam tegen mijn beenen. De uitdrukking van zijn oogen was eer smeekend dan woest, en evenmin liet hij zijn groote slag-tanden zien, of deed hij een zwaar waarschuwend gebrom hooren.

Afgezien van de vriendschap en kameradschappelijkheid van mijn ras had ik groote genegenheid opgevat voor Woola en Sola, want de gewone aardbewoner moet den een of anderen uitweg hebben voor zijn natuurlijke genegenheden en zoo besloot ik een beroep te doen op een zelfde instinct bij dit groote ruwe dier, terwijl ik ervan overtuigd was, dat ik niet teleurgesteld zou worden.

Ik had hem nooit geliefkoosd of gestreeld maar nu ging ik op den grond zitten en terwijl ik mijn armen om zijn dikke hals sloeg, aaide en vleide ik hem, terwijl ik in de pas door mij geleerde Martiaansche taal tegen hem praatte, zooals ik het tegen mijn hond thuis gedaan zou hebben, en zooals ik tot elken anderen vriend onder de lagere dieren gesproken zou hebben. Zijn antwoord op mijn genegenheidsbetuiging was in zeker opzicht merkwaardig; hij deed zijn grooten muil wagenwijd open, zoodat de volle uitgestrektheid van zijn bovenste rijen slag-tanden te zien kwam en zijn snuit zoo gerimpeld werd, dat zijn groote oogen bijna onzichtbaar werden door de vleeschplooiën. Als ge ooit een collie hebt zien glimlachen, kunt ge eenig idee hebben van Woola's ge-laatsverwringing.

Hij wierp zich op zijn rug en spartelde vriendelijk aan mijn voeten ; sprong op en vloog tegen mij aan, zoodat hij mij door zijn zwaarte omgooide ; dan draaide en dartelde hij om mij heen als een spelend hondje, dat zijn rug aanbiedt om de liefkoozing te krijgen, waar het naar verlangt.

Ik moest er om lachen, en terwijl ik mijn buik vasthield, viel ik voor- en achterover in de eerste lachbui, die ik had ; de eerste, inderdaad, sinds den morgen, dat Powell het kamp had verlaten, toen zijn paard, dat langen tijd niet gebruikt was, hem plotseling en onverwachts hals over kop in een braadpot had gegooid.

Mijn gelach beangstigde Woola, zijn grimassen hielden op en hij kroop medelijdend naar mij toe, terwijl hij zijn leelijken kop ver in mijn schoot dakte ; en toen herinnerde ik mij, wat lachen op Mars beteekende : marteling, lijden, dood. Mijzelf kalmeerend streelde ik den kop en rug van het arme beest en praatte een poosje tegen hem en toen beval ik hem op gebiedenden toon mij te volgen en opstaande sloeg ik den weg naar de heuvels in.

Verder was er geen sprake van gezag meer tusschen ons : Woola was mijn verknochte slaaf vanaf dat oogenblik en ik zijn eenige en onbetwiste meester. Mijn wandeling naar de heuvels duurde slechts eenige minuten en ik vond niets, dat mij bijzonder interesseerde. Ontelbare, schitterend gekleurde en vreemd gevormde wilde bloemen bloeiden op de ravijnen en vanaf den top van den eersten heuvel zag ik steeds andere heuvels, die zich naar het Noorden uitstrekten en die steeds hoger werden, de eene rij boven de andere, tot dat ze op het laatst bergen van werkelijk flinke afmetingen werden, hoewel ik later vernam, dat slechts enkele pieken op Mars vier duizend voet hoog zijn.

Mijn morgenwandeling was van veel belang voor mij geweest, want het slot was, dat Woola en ik elkaar volkomen begrepen, Woola op wien Tars Tarkas zich volkomen verliet, wat mijn bewaking betreft. Ik wist nu, dat, hoewel in theorie een gevangene,

ik toch practisch vrij was, en ik haastte mij om de grenzen van de stad te bereiken, voor Woola ontdekt kon worden door zijn vroegere meesters.

Het avontuur deed mij besluiten om nooit weer de grenzen van mijn voorgescreven gebied te verlaten, voordat ik klaar was om voor altijd weg te gaan, daar het zeker een beperking van mijn vrijheid en den dood van Woola ten gevolge zou hebben, indien we ontdekt werden.

Terugkomend op het plein zag ik voor de derde maal een oogenblik het gevangen meisje. Ze stond met haar bewakers voor de verhoorzaal en toen ik naderde, keek ze mij even met een hooghartigen blik aan en draaide mij toen den rug toe. De daad was zoo vrouwelijk, zoo aardsch-vrouwelijk, dat ofschoon het mijn trots krenkte, het mijn hart ook tegelijkertijd verwarmde met een gevoel van kameraadschap : het was prettig te weten, dat iemand anders op Mars, behalve ikzelf, menschenlijke instincten van een beschaafden stand had, zelfs ofschoon de openbaring ervan zoo pijnlijk en vernederend was.

Indien een groene Martiaansche gewenscht had haar afkeer of verachting te toonen, zou ze dat heel waarschijnlijk gedaan hebben door een stoot met een zwaard of door een beweging van den vinger waarmee ze een pistool aftrekt ; maar daar hun gevoel meerendeels verdwenen is, zou het een ernstige beleediging geweest moeten zijn, die zulke hartstochten in hen wakker riep.

Laat mij er bij voegen, dat Sola een uitzondering was. Ik heb haar nooit een wreede of ruwe daad zien verrichten, of gezien dat zij in gewone hartelijkheid of goedgehumeurdheid te kort schoot. Ze was werkelijk zooals haar Martiaansche kameraden haar gezegd hadden, een lieve en dierbare nakomelinge van een vroeger soort van geliefde en liefhebbende voorouders.

Daar ik zag, dat de gevangene het middelpunt van attractie scheen, stond ik stil om het verdere verloop te zien. Ik hoef-

de niet lang te wachten, want na eenige oogenblikken naderden Lorquas Ptomel en zijn gevolg van opperhoofden het gebouw en terwijl hij de bewakers een teeken gaf hem te volgen, traden zij de gehoorzaal binnen. Daar ik bemerkte, dat ik een eenigszins bevoorrechte persoonlijkheid was en ik overtuigd was, dat de krijgslieden niets van mijn bekwaamheid in hun taal wisten, daar ik Sola had gevraagd het geheim te houden, op grond hiervan, dat ik niet gedwongen wenschte te worden met de mannen te spreken, voor dat ik volkomen meester was van de Martiaansche taal, waagde ik een poging om in de gehoorzaal binnen te treden en naar het verloop te luisteren.

De raad hurkte neer op de treden van de tribune, terwijl beneden hen de gevangene met haar beide bewakers stond. Ik zag, dat Sarkoja een van de vrouwen was en begreep dus hoe ze den vorigen dag bij het verhoor tegenwoordig was geweest, waarvan ze den vorigen avond resultaten had overgebracht aan de bewoners van ons slaapvertrek.

Haar houding tegenover de gevangene was hard en ruw. Als ze haar vasthield, drukte ze haar rudimentaire nagels in het vleesch van het arme meisje, of draaide haar arm op een zeer pijnlijke manier. Zij scheen op dit weerlooze meisje al den haat, wreedheid, woestheid en spijt van haar negen honderd jaren te koelen, wat nog versterkt werden door ontelbare eeuwen van krachtige en wreede voorouders.

De andere vrouw was minder wreed, omdat ze volkomen onverschillig was ; als de gevangene aan haar alleen overgelaten zou geweest zijn, zou ze geen harde behandeling ondergaan hebben.

Toen Lorquas Ptomel zijn oogen op sloeg om de gevangene aan te spreken, vielen ze op mij en hij keerde zich naar Tars Tarkas met een woord en een gebaar van ongeduld. Tars Tarkas gaf een antwoord, dat ik niet op kon vangen, maar dat Lorquas Ptomel deed glimlachen ; daarna schonken ze geen verdere aandacht aan

mij.

« Hoe is je naam » vroeg Lorquas Ptomel, terwijl hij zich tot de gevangene richtte.

« Dejah Thoris, dochter van Mors Kajah van Helium ».

« En den aard van uw expeditie », ging hij voort.

« Het was een zuiver wetenschappelijk onderzoekingsgezelschap, dat door mijn vaders vader uitgezonden was, om de luchtstroomen na te gaan en proeven over de dampdichtheid te nemen », antwoordde de mooie gevangene met zachte, welluidende stem.

« Wij waren niet op een gevecht voorbereid », vervolgde zij « daar we op een vreedzame expeditie waren, zooals onze banieren en de kleuren van ons schip deden zien. Het werk, waar we aan bezig waren was even goed in uw, als in ons belang, want ge weet heel goed, dat zonder onzen arbeid en de vruchten van onze wetenschappelijk onderzoek er niet genoeg lucht of water op Mars zou wezen voor één mensch om van te leven. Gedurende eeuwen hebben wij de lucht en wateroever practisch op dezelfde hoogte gehouden, zonder een merkbaar verlies ».

« Waarom, o waarom wilt ge mij niet leeren in vriendschap met uw medemenschen te leven ? Moet gij steeds door de eeuwen heen naar uw ondergang gaan, zoo weinig slechts verheven boven de redelooze dieren die u dienen ? » Een volk zonder geschreven taal, zonder kunst, zonder huisgezinnen, zonder liefde ; de slachtoffers van voorouders met de verschrikkelijke gemeenschapsopvattingen. Alles in gemeenschappelijk bezit te hebben, tot zelfs uw vrouwen en kinderen toe, heeft er toe geleid, dat ge eigenlijk niets bezit. Gij haat elkaar, zooals gij alles haat, behalve uzelf. Keer terug tot de wegen van onze gemeenschappelijke voorouders. Keer terug op de wegen van vriendschap en kameraadschappelijkheid. De weg ligt voor u open, gij zult de handen van de roode menschen uitgestrekt vinden om u te helpen. Samen

kunnen we steeds meer doen om onze stervende planeet er weer boven op te helpen. De kleindochter van den grootste en machtigsten van de roode jeddaks heeft het u gevraagd : Wilt ge komen ? »

Lorquas Ptomel en de krijgslieden keken zwijgend en vol belangstelling eenige oogenblikken naar de jonge vrouw, toen ze ophield te spreken. Niemand kan weten, wat er in hen omging, maar ik geloof zeker, dat ze ontroerd waren, en als er iemand, die boven hen stond, sterk genoeg was geweest om zich boven gewoonten te plaatsen, dan zou dat moment een nieuw en machtig tijdperk voor Mars beteekend hebben.

Ik zag, dat Tars Tarkas opstond om te spreken en op zijn gezicht lag een uitdrukking, die ik nog nooit gezien had op het gelaat van een groenen Martiaanschen krijgsman. Het sprak van een innerlijken en machtigen strijd met zichzelf, met erfelijkheid, met eeuwenoude gewoonten en toen hij zijn mond opende om te spreken verlichtte een blik bijna van welwillendheid en van vriendelijkheid een oogenblik zijn streng en vreeselijk gelaat.

De woorden, die op dat oogenblik over zijn lippen zouden gekomen zijn, werden nooit gesproken, daar juist toen een jong krijgsman, die klaarblijkenlijk den gedachtenloop van de oudere mannen voelde, de treden van het platform afliep en terwijl hij de zwakke gevangene een flinken slag in het gezicht gaf, die haar op den grond deed vallen, plaatste hij zijn voet op haar zwakke gestalte en terwijl hij zich tot den vergaderden raad richtte, barstte hij in een vreeselijk, vreugdeloos gelach uit.

Een oogenblik dacht ik, dat Tars Tarkas hem dood zou slaan ; evenmin voor-spelde de aanblik van Lorquas Ptomel veel goeds voor den bruit, maar de bui dreef over ; hun oude ik deed weer zijn invloed gelden en zij glimlachten. Het was echter wonderlijk, dat zij niet hardop lachten, want de daad van bruit was een buitengewoon grappige zet volgens de zedenleer, die den groenen Martiaanschen humor be-

heerscht.

Dat ik oogenblikken gevonden heb om een deel van wat gebeurde, toen die slag viel, op te schrijven, wil niet zeggen, dat ik dan geheel werkeloos bleef. Ik denk, dat ik iets gevoeld moet hebben van wat er komen zou, want ik herinner me nu, dat ik klaar was om op te springen, toen ik den slag, die gericht was tegen haar mooi, opgericht, smeekend gezicht zag en voor dat zijn hand neerkwam was ik halverwege de zaal.

Nauwelijks had zijn vreeselijken lach een keer geklonken of ik was bij hem. De bruit was twaalf voet lang en tot de tanden gewapend, maar ik geloof, dat ik zelfs de heele zaal voor mijn rekening zou hebben genomen in mijn vreeselijke woede. Opspringend, sloeg ik hem vlak in het gezicht, toen hij zich op mijn waarschuwenden kreet omdraaide en, terwijl hij zijn kort zwaard trok, trok ik het mijne en sprong tegen zijn borst op, mijn eene been op den rand van zijn pistool zettend greep ik een van zijn reusachtige tanden met mijn linkerhand, terwijl ik slag op slag op zijn reuzen borst deed neerkomen.

Hij kon zijn klein zwaard niet goed gebruiken, omdat ik te dicht bij hem was en evenmin kon hij zijn pistool trekken, wat hij toch probeerde te doen hoewel het volkomen in strijd is met de Martiaansche gewoonte, die zegt, dat men in een gevecht van man tegen man een kameraad niet mag bestrijden, dan met het wapen waarmee men aangevallen wordt. Inderdaad kon hij niets anders dan een wilde nuttelooze poging doen mij van zich los te maken. Met zijn groot lichaam was hij toch weinig sterker dan ik, en het was maar het werk van een oogenblik voor hij bloedend en dood op den grond viel.

Dejah Thoris had zich op een elleboog opgericht en keek naar het gevecht met groote starende oogen. Toen ik weer op de been was tilde ik haar in mijn armen en droeg haar naar een van de banken aan den kant van de zaal. Weer bemoeide geen enkele Martiaan zich met mij en terwijl ik

een stuk zijde uit mijn cape trok trachtte ik het bloed, dat uit haar neusgaten liep, te stelpen. Ik slaagde er spoedig in, daar haar verwonding weinig meer dan een gewone neusbloeding was en toen ze kon spreken, legde ze haar hand op mijn arm en terwijl ze mij aankeek zeide ze :

« Waarom deed gij dat ? Gij die mij zelfs een vriendschappelijken groet weigerde in mijn eerste uur van gevaar ! En nu waagt ge uw leven en dood een van uw eigen makkers voor mij. Ik kan het niet begripen. Wat voor raar soort man zijt ge, dat ge omgaat met de groene mannen, hoewel uw lichaamsvorm, die van mijn ras is, terwijl uw kleur iets donkerder is dan die van den witten aap ? Zeg me, zijt gij mensch of zijt ge een hooger wezen ?

« Het is een vreemde geschiedenis », zei ik, te lang om te probeeren die nu aan u te vertellen, en een verhaal, waarvan ik zelf de geloofwaardigheid te zeer betwijfel, dan dat ik durf hopen, dat anderen het zullen gelooven. Genoeg is, voor het oogenblik, dat ik uw vriend en, voor zoover als onze bewakers het toestaan, uw beschermmer en uw dienaar ben ».

« Zijt gij dan ook een gevangene ? » Maar waarom dan die wapens en de onderscheidingsteekenen van een Pharkiaanschen opperbevelhebber ? Hoe is uw naam ? Waar uw land ? »

« Ja Dejah Thoris, ik ben ook een gevangene : mijn naam is John Carter en ik woon in Virginia, een van de Vereenigde Staten van Amerika. De Aarde is mijn woonplaats maar waarom het mij toegestaan is wapens te dragen weet ik niet en evenmin wist ik dat mijn onderscheidingsteeken dat van een opperhoofd was ».

Op dit oogenblik werd ons gesprek onderbroken door de nadering van een der krijgslieden, die wapens, uitrustingen en sieraden droeg en in een oogenblik was een van haar vragen beantwoord en een raadsel voor mij opgehelderd. Ik zag, dat het lichaam van mijn dooden tegenstander ontkleed was en ik las in de dreigende doch eerbiedige houding van den krijgs-

man, die mij deze zegeteekenen van den strijd gebracht had, aangenomen was door hetzelfde als in die van den anderen krijger, die mij mijn oorspronkelijke uitrusting had gebracht en nu besepte ik voor het eerst, dat mijn slag tijdens mijn eersten strijd in de verhoorzaal den dood van mijn tegenstander tengevolge had gehad.

De reden waarom ze zoo'n houding tegen mij hadden aangenomen was nu duidelijk ; ik had mijn sporen verdiend, om het zoo maar uit te drukken, door de ruwe rechtvaardigheid, die steeds de Martiaansche verdeelingen kenmerkt en die onder meer mij er toe gebracht had, Mars de planeet van de paradoxen te noemen. Ik was volgens de eerbewijzen, — de wapenrusting en de positie van den man, dien ik gedood had een overwinnaar. Inderdaad was ik een Martiaansch opperhoofd en dat, vernam ik later, was de oorzaak dat men mij zooveel vrijheid liet en dat men mij in de verhoorzaal geduld had.

Terwijl ik mij omkeerde om have en goed van den dooden krijgsman in ontvangst te nemen, had ik opgemerkt, dat Tars Tarkas en verscheiden anderen naar ons toegedrongen waren en dat de oogen van den eerste met een grappigen blik op mij bleven rusten.

Eindelijk richtte hij zich tot mij :

« Gij spreekt de taal van Barsoom heel aardig voor iemand, die eenige dagen geleden doofstom voor ons was. Waar hebt ge dat geleerd, John Carter ? »

« Gij zijt zelf verantwoordelijk, Tars Tarkas » antwoordde ik, « gij hebt mij voorzien van een buitengewoon verstandige leermeesteres ; ik heb het geleerde aan So-la te danken ».

« Daar heeft ze goed aan gedaan » antwoordde hij ; « maar uw opvoeding heeft in andere opzicht vrij wat meer beschaving noodig. Weet ge wat uw ongeëvenaarde stoutmoedigheid u gekost zou hebben, indien ge een van de beide opperhoofden, wier wapens ge nu draagt, niet gedood had ? »

« Ik veronderstel, dat degene, dien ik

niet gedood had, mij om het leven zou hebben gebracht », antwoordde ik lachend.

« Neen, gij vergist u. Slechts in de allerlaatste poging tot zelfverdediging zou een Martiaansche krijgsman een gevangene dooden : wij wenschen ze te bewaren voor andere doeleinden », en zijn gelaat sprak van mogelijkheden, waarover uitwijding niet aangenaam was.

« Maar er is nu één ding, dat u kan redden », vervolgde hij. « Indien ge wegens uw buitengewone onverschrokkenheid, woestheid en dapperheid door Tal Hajus waardig voor zijn dienst zult worden beschouwd, bestaat er kans, dat ge in de gemeenschap opgenomen en een Martiaan wordt. Totdat we de hoofdkwartieren van Tal Hajus bereiken is het de wil van Lorquas Ptomel, dat ge behandeld zult met den eerbied, dien ge door uw daden hebt verdiend. Gij zult door ons behandeld worden als een Tharkiaansch opperhoofd, maar ge moet niet vergeten, dat ieder hoofd, dat boven u staat, verantwoordelijk is voor uw veilige uitlevering aan onzen machtigen en woesten heerscher. Ik heb gezegd ».

« Ik heb naar u geluisterd, Tars Tarkas », antwoordde ik. « Zooals gij weet ben ik geen Barsoomer : uw wegen zijn niet de mijne en ik zal in de toekomst slechts handelen zooals ik in het verleden gedaan heb, volgeng de stem van mijn geweten en geleid door de regels van mijn eigen volk. Als ge mij met rust wilt laten, zal ik in vrede gaan, maar zoo niet, laat dan de Barsoomianen, waarmee ik te doen krijg mijn rechten als vreemdeling eerbiedigen of de gevolgen van wat er gebeuren moge voor hun rekening nemen. Een ding is ze-

ker, dat, wat ook uw uiterste plannen tegenover deze ongelukkige jonge vrouw mogen zijn, degene, die haar in de toekomst kwetst of beledigt een volkomen verantwoording voor mij af zal leggen. Ik weet, dat gij elke gevoel van edelmoedigheid of goedhartigheid verkleineert, maar ik doe dat niet, en ik kan den meest geduchten krijgsman van u overtuigen, dat deze eigenaardige gevoelens niet onvereenigbaar zijn met behendigheid in het vechten ».

Gewoonlijk houd ik niet zulke lange redeneeringen ; nog nooit te voren was ik ertoe gekomen zulke groote woorden te gebruiken, maar ik had de snaar gezocht, die weerklink vond in de harten der groene Martianen ; en ik had mij niet vergist, want mijn toespraak maakte klaarblijkelijk een diepen indruk op hen en hun houding ten opzichte van mij werd daarna nog eerbiediger. Tars Tarkas zelf scheen behagen te scheppen in mijn antwoord, maar zijn critiek was min of meer raadselachtig.

« En ik geloof, dat ik Tal Hajus, Jeddak van Thark ken ».

Ik keerde mijn aandacht nu weer naar Dejah Thoris, en na haar op de been te hebben geholpen, ging ik met haar naar den uitgang, terwijl ik haar weifelende, booze bewaaksters evenals de vragende blikken van de opperhoofden negeerde. Was ik ook geen opperhoofd ? Wel, ik zou de verantwoordelijkheid van een opperhoofd dragen. Zij vielen ons niet lastig en zoo gingen Dejah Thoris, prinses van Helium en John Carter, een gentleman uit Virginia, gevolgd door den trouwen Woola, zwijgend door de verhoorzaal van Lorquas Ptomel, Jed van de Tharks van Barsoom.

HOOFDSTUK XI

Met Dejah Thoris.

Toen we de deur bereikten, snelden de twee vrouwelijke bewakers, aan wie het opgelegd was om over Dejah Thoris te wa-

ken, toe, alsof ze opnieuw beslag op haar wilden leggen. Het arme kind drukte zich tegen mij aan, en ik voelde haar beide

kleine handen stijf op mijn arm. Terwijl ik de vrouwen wenkte op zij te gaan, vertelde ik hen, dat Sola de gevangene van nu af aan zou bewaken en ik waarschuwde Sarkoja, dat, indien ze nog wreede dingen tegen Dejah Thors begon, dit haar plotelingen en pijnlijken dood ten gevolge zou hebben.

Mijn bedreiging was ongelukkig gekozen en deed Dejah Thoris meer kwaad dan goed, want zooals ik later vernam, dooden de mannen op Mars de vrouwen niet, noch omgekeerd. Dus schonk Sarkoja ons slechts een leelijken blik en vertrok om duivelsche complotten tegen ons te smeden.

Ik vond Sola spoedig en legde haar uit, dat ik wenschte, dat zij Dejah Thoris zou bewaken, zooals ze het mij gedaan had en ik verlangde, dat zij andere kwartieren zou vinden, waar we niet door Sarkoja zouden gekweld worden, en tenslotte vertelde ik haar, dat ik zelf mijn verblijfplaats onder de maan zou nemen.

Sola keek naar de uitrusting, die ik in de hand droeg en vloog mij den hals.

« Gij zijt nu een groot opperhoofd John Carter, » zei ze « en ik moet aan uw verzoek voldoen, ofschoon ik het onder andere omstandigheden even graag zou doen. De man, wiens wapens gij draagt was jong, maar een groot krijgsman, en had door moorden zijn weg gebaand tot een rang, die maar weinig lager was, dan die van Tars Tarkas, die zooals gij weet volgt op Lorquas Ptomel. Gij zijt dezelfde, er zijn maar tien opperhoofden in deze gemeente, die boven u staan in dapperheid.

« En indien ik Lorquas Ptomel doodde ? » vroeg ik.

« Dan zoudt gij de eerste zijn ; maar Lorquas Ptomel met u in het strijdperk zal treden ; die eer kan u alleen te beurt vallen als door den wil van den heelen Raad ; of indien hij u aanviel, zoudt ge hem uit zelfverdediging mogen dooden, en op die manier de eerste plaats winnen.

Ik lachte en veranderde van onderwerp. Ik had geen bepaald verlangen Lor-

quas Ptomel te dooden en nog minder om een jed tusschen de Tharks te zijn.

Ik vergezelde Sola en Dejah Thoris om nieuwe verblijfplaatsen te zoeken, die we vonden in een gebouw, dat dicht bij de verhoorzaal gelegen was en veel mooier dan onze vroegere woning gebouwd was. Wij vonden in dit gebouw ook werkelijke slaapkamers met ouderwetsche bedden van mooi bewerkt metaal, die schommelden aan reuzen gouden kettingen, die van de marmerezolderingen neerhingen. De wandversieringen waren zeer uitgebreid en, waren geheel verschillend van de beschilderingen, die ik in de andere gebouwen had bestudeerd, veel menschelijke figuren waren in het werk afgebeeld.

Er waren menschen zooals ikzelf, en van veel lichter kleur dan Dejah Thoris. Ze waren gekleed in bevallige, sleepende japonnen, die weelderig versierd waren met metalen en juweelen en hun overvloedig haar was van mooi goud of roodachtig brons getint. De mannen hadden geen baard en slechts enkelen droegen wapens. De tooneelen stelden meestentijds een lichthuidig, blondharig volk, dat aan het spelen was, voor Dejah Thoris klapte in haar handen met een uitroep van verrukking, toen ze naar deze kunstwerken keek, die door een volk waren voortgebracht, dat sinds lang uitgestorven was ; Sola merkte ze schijnbaar in het geheel niet op.

Wij besloten om deze kamer, die op de tweede verdieping lag en op het plein uitzag door Dejah Thoris en Sola te gebruiken en een aangrenzende kamer aan de achterkant voor het koken en wat dies meer zij. Ik gelastte daarop Sola om het beddegoed en zooveel voedsel en en keukengereedschap, als ze dacht noodig te hebben, te halen terwijl ik haar vertelde, dat ik op Dejah Thoris zou passen, tot dat ze terug kwam.

Toen Sola vertrok wendde Dejah Thoris zich met een flauw glimlachtje tot mij.

« En waarvoor, zou uw gevangene ontvluchten, indien gij haar zoudt verla-

ten, tenzij het was om u te volgen en uw bescherming af te smeeken en u vergiffenis te vragen voor de wreede gedachten, die ze deze laatste paar dagen over u gekoesterd heeft. ? »

« Gij heb gelijk, » antwoordde ik, daar is geen ontvluchting voor een van ons mogelijk, tenzij we samen gaan. »

« Ik hoorde uw uitdaging tegen het wezen, dat ge Tars Tarkas noemt, en ik geloof, dat ik uw positie onder dit volk begrijp, maar wat ik niet kan bevatten is, dat ge beweert geen Barsoomer te zijn. »

« In naam van mijn eersten voorvader » vervolgde zij, waar kunt ge van daar zijn ? Gij lijkt op mijn volk, maar bent toch ook zoo verschillend. Gij spreekt mijn taal en toch hoorde ik, dat ge aan Tars Tarkas vertelde, dat ge die pas kort geleden geleerd had. Alle Barsoomiaanen spreken dezelfde taal van het koude Noorden tot het met ijs bedekte Zuiden, ofschoon hun gesproken talen verschillen. Alleen in de vallei, waar de rivier, de Iss, uitkomt in de verloren Zee van Xorus, wordt verondersteld, dat andere taal gesproken wordt, en, behalve in de legenden van onze voorouders, is er nooit vermelding gemaakt, van een Barsoomian, die terugkwam van de rivier de Iss van de kusten van Xorus, in de vallei van Dor. Vertel mij niet, dat gij teruggekeerd zijt. Zij zouden u overal op Barsoom dooden, als dat waar was ; vertel het mij dus niet ! »

Haar oogen straalden met een vreemden somberen glans, haar stem was smeekend, en haar handjes, die naar mijn borst opgeheven werden, werden tegen mij aangedrukt, als om een ontkenning uit het diepst van mijn hart te wringen.

« Ik ken uw gewoonten niet, Dejah Thoris, maar in mijn eigen Virginia liegt een gentleman niet om zichzelf te redden. Ik kom niet uit Dor ; ik heb de geheimzinnige Iss nooit gezien ; de verloren zee van Xorus is nog steeds verloren, zoo ver als ik weet. Geloof ge mij ? »

En toen trof het mij plotseling, dat ik werkelijk vurig wenschte, dat ze mij ge-

looven zou. Niet dat ik de gevolgen vreesde, die komen zouden, indien men algemeen gelooven zou, dat ik uit den Barsomiaanschen Hemel of Hel was teruggekeerd. Waarom was het dan ? Waarom zou ik mij bezorgd maken over wat zij dacht. Ik keek op haar neer, toen ze haar mooi gezichtje ophief en haar wonderlijke oogen het diepst van haar ziel blootlegden ; en toen mijn oogen de hare ontmoetten wist ik waarom en — ik huiverde.

Een gelijksoortig gevoel scheen haar te doortintelen ; ze ging met een zucht een stap terug en, met haar mooi gezicht gekeerd naar het mijne fluisterde ze : « Ik geloof u, John Carter ; ik weet niet wat een « gentleman » is en evenmin heb ik ooit eerder van Virginia gehoord, maar op Barsoom liegt geen man. Waar is uw land, dat Virginië, John Carter ? » vroeg ze, en het scheen, dat deze mooie naam van mijn mooie land nooit mooier geklonken had, dan toen hij over die volmaakte lippen kwam, op dien lang vervlogen dag.

« Ik ben van een andere wereld », antwoordde ik, « de groote planeet Aarde, die draait om onze gemeenschappelijke zon en in de baan van uw Barsoom, dat wij als Mars kennen. Hoe ik hier kwam, kan ik niet zeggen, want ik weet het niet ; maar ik ben hier en nu mijn tegenwoordigheid mij veroorloofd heeft Dejah Thoris te dienen, ben ik blij dat ik er ben ».

Ze keek mij met droevige oogen lang en vragend aan. Ik wist wel, dat het moeilijk was mijn verhaal te gelooven en evenmin kon ik hopen dat zij dat zou doen, hoe ik ook naar haar vertrouwen en eerbied verlangde. Ik zou haar veel liever niets van mijn verleden hebben verteld, maar geen man kan in de diepten van die oogen kijken en haar kleinste verzoek weigeren.

Eindelijk glimlachte ze, en opstaande zei ze. « Ik zal het wel moeten gelooven, al kan ik het niet begrijpen. Ik kan dadelijk zien, dat ge niet van het tegenwoordige Barsoom bent ; ge lijkt op ons, en bent toch anders — maar waarom zou ik mijn arme hoofd vermoeien met zoo'n vraag-

stuk, als mijn hart mij zegt dat ik geloof omdat ik wensch te gelooven ? »

Het was goed logisch, goed aardsch, vrouwelijk logisch en als het haar tevreden stelde, kon ik er zeker geen bezwaar tegen hebben. Natuurlijk was het ongeveer de eenige soort logica, die op mijn vraagstuk toegepast kon worden. Wij begonnen toen een alledaagsch gesprek, terwijl wij van weerskanten veel vragen stelden en beantwoordden. Ze was nieuwsgierig om de gewoonten van mijn volk te kennen en toonde een merkwaardige kennis van Aardsche gebeurtenissen. Toen ik haar op den man af vragen stelde over deze schijnbare bekendheid met aardsche dingen, lachte ze en riep uit : « Wel iedere schooljongen van Barsoom kent de aardrijkskunde en veel dingen, die betrekking hebben op de fauna en de flora, zoowel als op de geschiedenis van uw planeet, evengoed als van zijn eigen kunnen wij niet alles zien, wat op Aarde, zooals gij het noemt, plaats heeft ; hangt ze daar niet open en bloot in de hemelen ? »

Dit verbaasde mij, eerlijk gezegd, minstens evenveel als mijn verklaringen haar in de war gebracht hadden ; en dat vertelde ik haar ook. Ze legde mij toen in hoofdtrekke uit, welke instrumenten haar volk eeuwen lang gebruikt en volmaakter gemaakt had, die hen in staat stelden op een scherm een volmaakt beeld te projecteren van wat er plaats heeft op welke planeet dan ook en op veel van de sterren. Deze afbeeldingen zijn zoo volmaakt, tot in de kleinste bijzonderheden, dat, wanneer ze gefotografeerd en vergroot worden, voorwerpen die niet grooter zijn dan graspriltes duidelijk herkend kunnen worden. Later zag ik in Helium veel van deze afbeeldingen, en ook de instrumenten die ze voortgebracht hadden.

« Als ge dan zoo op de hoogte bent met aardsche dingen », vroeg ik, hoe komt het dan, dat ge mij niet herkende als iemand, die gelijk was aan de bewoners van die planeet ? »

Ze glimlachte weer als iemand die met

verveelde toegevendheid luistert naar een vragend kind. « Omdat John Carter », antwoordde ze, « daar bijna ieder planeet en ster met atmosferische eigenschappen, die op die van Barsoom gelijken, vormen van dierlijk leven vertoonen, die bijna volkomen gelijk zijn aan die van u en die van mij ; en verder bedekken de Aardbewoners hun lichamen bijna zonder uitzondering met vreemde, leelijke kleedingstukken, en hun hoofden met afschuwelijke dingen, waarvan wij het doel niet hebben kunnen ontdekken ; terwijl gij, toen gij door de Pharkiaansche krijgsliden gevonden werd, geheel naakt en zonder versiersels waart. Het feit, dat ge geen sieraden droeg, is een sterk bewijs, dat ge niet van Barsoomiaanschen oorsprong bent, terwijl het ontbreken van potsierlijke bedekkingen aan uw aardschheid doet twifelen ».

Ik verhaalde daarop de bijzonderheden van mijn vertrek van de Aarde, terwijl ik verklaarde, dat mijn lichaam geheel gekleed in al de, voor haar, vreemde kleren der aardbewoners, daar lag. Op dit oogenblik kwam Sola terug met onze weinige bezittingen en haar jong Martiaansch beschermelingetje, dat natuurlijk de apartementen met hen moest deelen.

Sola vroeg ons of we bezoek gehad hadden in haar afwezigheid en scheen zeer verbaasd, toen we ontkennend antwoordden. Het scheen, dat, toen zij de trappen naar de bovenste verdieping, waar onze apartementen gelegen waren, opliep, Sarkoja had ontmoet, die naar beneden ging. Wij maakten hieruit op, dat ze had staan luisteren maar daar we ons niets van belang, dat tusschen ons behandeld was, konden herinneren, beschouwden wij de zaak als van weinig belang en afgedaan, ons voornemend in de toekomst de grootst mogelijke voorzichtigheid in acht te nemen.

Dejah Thoris en ik begonnen, toen de architectuur en de versieringen van de mooie kamers van het gebouw dat we bewoonden te onderzoeken. Zij vertelde mij, dat dit volk hier waarschijnlijk een dui-

zend jaar geleden gekomen was, ze waren de vroege voorvaders van haar ras, maar hadden zich vermengd met het andere groote ras van vroegere Martianen, die donker, bijna zwart, waren en ook met het rood gele ras, dat terzelfder tijd opgekomen was. Deze drie groote afdeelingen van de hoogere Martianen waren gedwongen geweest een machtig verbond te sluiten daar het opdrogen van de Martiaansche zeeën hen gedwongen had, de in vergelijking weinige en steeds verminderende vruchtbare terreinen te zoeken, en zich onder deze nieuwe levensomstandigheden te verdedigen tegen de wilde troepen groene mannen.

Eeuwen van nauwe verwantschap en onderlinge huwelijken hadden tengevolge gehad, dat het roode ras onstond, waarvan Dejah Thoris een blonde, mooie dochter was.

Gedurende de eeuwen van ontbering en onophoudelijk oorlogvoeren tusschen hun eigen verschillende rassen, even goed als met de groene mannen voordat zij zichzelf geschikt hadden naar de veranderde omstandigheden, was er veel van de hooge beschaving en kunst der blondharige Martianen verloren gegaan ; maar het heden-daagsche roode ras heeft een punt bereikt, waarop het voelt, dat het nieuwe ontdekkingen gedaan heeft en een meer practische beschaving in de plaats heeft gesteld, voor al datgene, dat onherroepelijk met de oude Barsoomianen begraven is onder de tallooze tusschenliggende eeuwen.

Deze oude Martianen waren een volk van hooge beschaving en literaire ontwikkeling geweest, maar de wisselvalligheden van die eeuwen van nieuwe regelingen, van nieuwe omstandigheden, maakten niet alleen een einde aan hun voortgang en

voortbrenging, maar daardoor waren ook al hun archieven, aantekeningen en literaturen verloren gegaan.

Dejah Thoris vertelde menig interessant feit of legende betreffende dit verloren geslacht van edele en vriendelijke mensen. Ze zei, dat men veronderstelde, dat de stad, waarin wij nu kampeerden een middelpunt van handel en beschaving geweest was, bekend onder den naam Xorad. Ze was gebouwd aan een mooie natuurlijke haven, die aan de landzijde begrensd werd door prachtige heuvels. De kleine vallei in het Westen van de stad was alles, wat er van de haven overgebleven was, terwijl de weg door de heuvels naar den ouden zee-kant het kanaal was geweest, waardoor de scheepvaart naar de stadspoorten plaats vond.

De kusten van de oude zeeën waren bezaaid geweest met net dergelijke steden ; en kleinere waren in afnemend aantal te vinden aan den kant van de oceanen, daar het volk het noodig had gevonden de naar zee gaande wateren te volgen, totdat de nood hen hun laatste redmiddel, de zoogenaamde Martiaansche kanalen had doen openen. Wij waren zoo verdiept geweest in de onderzoeking van het gebouw en in ons gesprek, dat het laat was voor we het wisten. We werden terug gebracht tot de werkelijkheid van onze tegenwoordige omstandigheden door een boodschapper met een bevel van Lorquas Ptomel, die mij opriep om op staanden voet voor hem te verschijnen.

Na Dejah Thoris en Sola vaarwel gezegd te hebben en Woola bevolen te hebben op wacht te blijven, haastte ik mij naar de verhoorzaal, waar ik Lorquas Ptomel en Tars Tarkas op het platform vond zitten.

HOOFDSTUK XII

Een gevangene, die macht heeft.

Toen ik binnen trad en groette, wenkte Lorquas Ptomel mij naderbij te komen,

en, terwijl hij zijn groote verschrikkelijke oogen op mij richtte, zei hij het volgende

tot mij :

« Gij zijt slechts enkele dagen bij ons geweest, maar toch heb ge in dien tijd door uw dapperheid een hooge positie onder ons gekregen. Wie gij ook zijt, gij zijt niet een der onzen, gij zijt ons geen trouw verplicht. « Uw positie is een eigenaardige, » vervolgde hij ; « gij zijt een gevangene en toch geeft ge bevelen, die gehoorzaamd moeten worden. » Gij zijt een vreemdeling en toch een Pharkiaansch opperhoofd ; gij zijt een dwerg en toch kunt ge een machtig krijgsman dooden door een vuistslag. En nu wordt er van u verteld, dat gij een complot smeedt om met een ander gevangene van ander ras, te ontluchten, — een die uit vrijen wil half gelooft, dat gij teruggekeerd zijt uit de vallei van Dor. Een van deze beschuldigingen zou, indien ze bewezen kon worden, voldoende zijn om u te vonnissen, maar wij zijn een rechtvaardig volk en gij zult een verhoor ondergaan op onzen terugtocht naar Thark, als Tal Hajus dat beveelt ».

« Maar », vervolgde hij, op krachtigen, brommenden toon, « als ge met het roode meisje er vandoor gaat, ben ik het die voor Tal Hajus verantwoording moet afleggen ; ik ben het, die voor Tars Tarkas zal moeten komen, en zal mijn recht om te commandeeren moeten toonen of het metaal van mijn dood lichaam zal in handen komen van een waardiger persoon, want zoo is het de gewoonte bij de Tharks.

« Ik heb geen twist met Tars Tarkas ; samen regeeren wij goed de grootste van de kleinere gemeenten onder de groene mannen ; wij wenschen geen onderlinge twisten ; en dus zou ik blij zijn, als gij dood waart, John Carter. Slechts op twee voorwaarden evenwel, moogt ge door ons gedood worden zonder bevel van Tal Hajus : in persoonlijk gevecht uit zelfverdediging en indien gij een van ons zoudt aanvallen, of indien ge betrappt werd op een poging tot vluchten.

« Uit rechtvaardigheidsoogpunt moet ik u waarschuwen, dat wij slechts een van deze twee dingen afwachten om ons te be-

vrijden van zoo'n groote verantwoordelijkheid. De veilige uitlevering van het roode meisje aan Tal Hajus is van het grootste belang. In geen duizend jaar hebben de Tharken zoo'n vangst gedaan ; ze is de kleindochter van den grootste van de roode Jeddaks, die ook onze bitterste vijand is. Ik heb gezegd. Het roode meisje vertelde ons, dat we geen zachte, menschelijke gevoelens hadden, maar we zijn een rechtvaardig, en eerlijk ras. Ge kunt gaan ».

Mij omdraaiend, verliet ik de verhoorzaal. Dit was dus het begin van Sarkoja's vervolging. Ik wist, dat niemand anders verantwoordelijk kon zijn voor dit nieuws, dat Lorquas Ptomels ooren zoo vlug had bereikt, en nu herinnerde ik mij die deelen van ons gesprek, die de punten ontvluchting en mijn afkomst aangevoerd hadden.

Sarkoja was in dezen tijd de Tars Tarkas' oudste en meest vertrouwde vrouw. Als zoodanig had ze groote macht, want geen krijgsman bezat Lorquas Ptomel's vertrouwen in die mate als zijn bekwaamsten luitenant, Tars Tarkas evenwel. In plaats echter van de gedachten van mogelijke ontsnaping uit mijn hoofd te zetten, had het gesprek met Lorquas Ptomel er alleen toe geleid, dat ik al mijn aandacht erop bepaalde. Nu meer dan ooit tevoren, begreep ik de absolute noodzakelijkheid om te ontsnappen, want ik was overtuigd, dat een of ander vreeselijk lot haar in de hoofdkwartieren van Pal Hajus wachtte. Zooals hij door Sola beschreven werd, was dit monster de verpersoonlijking van al de eeuwen van wreedheid, woestheid, en dierlijkheid, waaruit hij voortsproot. Koud sluw en berekend was hij ook, en in scherpe tegenstelling met de meeste van zijn kameraden een slaaf van dien dierlijken hartstocht, die door de verminderde vraag naar voortbrenging op hun stervende planeet in de Martiaansche borst bijna was gestild.

De gedachte, dat de goddelijke Dejah Thoris in de klauwen zou vallen van zoo'n grenzenloos atavisme, deed mij het koude zweet uittrekken. Veel beter was het dat we

een paar vriendelijke kogels voor ons zelf voor het laatste oogenblik bewaarde, zooals die dappere vrouwen aan de grenzen van mijn verloren land deden, die zichzelf liever van kant maakten dan in de handen te vallen van de Indiaansche dapperen.

Toen ik over het plein liep, verdiept in mijn sombere voorgevoelens, naderde Tars Tarkas mij, op zijn weg naar de verhoorzaal. Zijn gedrag ten opzichte van mij was onveranderd en hij groette mij, als of we niet juist eenige oogenblikken te voren van elkaar waren gegaan.

« Waar zijn uw verblijfplaatsen, John Carter ? » vroeg hij.

« Ik heb er nog geen uitgekozen, » antwoordde ik.

« Het leek mij het beste, dat ik alleen of tusschen de andere krijgsmannen woonde, en ik wachtte juist een gelegenheid af om uw raad in te winnen. Zooals ge weet, » en ik glimlachte, « ben ik met de Pharkiaansche gewoonten niet op de hoogte. »

« Ga met mij mee, » zei hij en samen gingen we over het plein naar een gebouw, dat tot mijn blijdschap grensde aan dat, dat door Sola en haar pupillen bewoond werd.

« Mijn appartementen zijn op de eerste verdieping van dit gebouw » zei hij » en de tweede verdieping wordt geheel ingenomen door soldaten, maar de derde verdieping en die daarboven zijn leeg ; gij kunt daaruit kiezen.

« Ik begrijp », vervolgde hij, « dat gij uw bewaakster gegeven hebt aan de roode gevangene. Wel, zoo als ik gezegd heb, uw wegen zijn zijn niet de onze, maar gij kunt goed genoeg vechten om te doen wat ge wilt en dus als gij uw vrouw aan een gevangene wilt geven, is dat uw eigen zaak ; maar als opperhoofd behoort gij de noodige bediening te hebben en volgens onze gewoonten moogt gij een of al de vrouwen kiezen van het gevolg van de opperhoofden, wier metaal ge nu draagt ».

Ik bedankte hem maar verzekerde

hem, dat ik zonder hulp mij heel goed kon redden behalve bij het bereiden van voedsel en daarom beloofde hij mij vrouwen voor dit doel te zenden en ook om voor mijn wapens en de vervaardiging van mijn ammunitie te zorgen, wat naar zijn zeggen noodig zou zijn. Ik vroeg of ze ook wat van het zijden en bonten beddegoed dat mij toebehoorde als buit van het gevecht, mee mochten brengen, want de nachten waren koud en ik had zelf geen beddegoed.

Hij beloofde het en vertrok. Alleen gelaten ging ik de kronkelende gang naar de bovenste verdiepingen op om geschikte appartementen te zoeken. De schoonheden van het andere gebouw waren hierin herhaald en, zooals altijd, was ik spoedig verdiept in een onderzoekings- en ontdekkingsreis.

Eindelijk koos ik een voorkamer op de derde verdieping, omdat deze mij dichterbij Dejah Thoris bracht, wier kamer op de tweede verdieping van het aangrenzende gebouw lag, en ik bedacht plotseling, dat ik de eene of andere verbinding kon maken waardoor zij mij kon seinen in geval zij mijn diensten of mijn bescherming noodig had.

Naast mijn slaapkamer waren bad- en kleedkamers en andere slaap- en huiskamers, in het geheel een kamer of tien op één verdieping. De ramen van de kamers aan de achterzijde keken op een reusachtigen tuin uit, die het middelpunt was van een vierkant, dat gevormd werd door gebouwen, die in vier aangrenzende straten stonden, en die nu tot stallen dienden voor de verschillende dieren, die aan de krijgers hoorden, die de aangrenzende gebouwen bezet hielden.

Terwijl de tuin geheel begroeid was met de gele, mosachtige plant, die het geheele oppervlak van Mars bedekt, deden toch nog verscheidene fonteinen, standbeelden, en beuken zien hoe mooi de tuin in vervlogen tijden geweest moest zijn, toen hij versierd werd door de lachende bevolking met het schoone haar, die door strenge en onveranderlijke wereldwetten niet

alleen uit hun huizen, maar uit alles verdreven waren, behalve uit de vage overleveringen van hun afstammelingen.

Men kon gemakkelijk de prachtige bladeren van den weelderigen plantengroei op Mars, die eens het landschap met leven en kleur vervulde, voorstellen ; de bevallige gestalten van schoone vrouwen, de welgebouwde mannen, de gelukkige dartelende kinderen — alles zonneschijn, geluk en vrede ; weggevaagd in eeuwen van duisternis, wreedheid en onwetendheid, totdat hun erfelijke instincten van beschaving en menschlievendheid weer waren herleefd in het gemengde ras, dat nu op Mars overheerschend is :

Mijn gedachten werden plotseling afgebroken door den komst van verschillende jonge vrouwen, die een groote hoeveelheid wapenen, zijde, bont, juweelen, en kookgerei droegen, benevens tonnen met voedsel en water, waaronder een aanzienlijke hoeveelheid buit uit het luchtschip. Dit alles was, naar het scheen, het eigendom geweest van de twee hoofdmannen, die ik gedood had, en was nu, volgens de gebruiken der Tharks, van mij. Op mijn aanwijzing plaatsten zij de goederen in een van mijn achterkamers en toen vertrokken zij om met een tweede bezending terug te keeren. Den tweeden keer waren ze vergezeld door tien of vijftien andere vrouwen en jongelingen, die het gevolg van de twee hoofdmannen schenen uit te maken.

Het was geen familie van hen en evenmin waren het hun vrouwen of hun bedienden ; de betrekking tusschen hen was zoo eigenaardig en ons zoo geheel onbekend, dat het heel moeilijk is om te beschrijven. Alle bezit bij de groene Martianen hoort aan de gemeenschap toe, behalve persoonlijke wapenen, versiersels en de zijde en het bont waarin ze slapen. Hierop alleen heeft men een onbetwistbaar recht, maar hij mag hier niet meer van hebben dan hij voor zijn gebruik noodig heeft. Het overige heeft hij alleen als bewaker in bezit en het gaat op de jongere leden van de ge-

meenschap over als die het noodig hebben.

De vrouwen en kinderen van het gevolg van een man kunnen beschouwd worden als de militaire eenheid, waar hij in verschillende opzichten aansprakelijk voor is, wat betreft onderzicht, discipline, levensmiddelen en de behoeften van hun voortdurende zwerftochten en hun altijd-durenden strijd met andere gemeenschappen en met de roode Martianen. Zijn vrouwen zijn in geen enkel opzicht echtgenooten. De groene Martianen gebruiken geen woord dat overeenkomt met de beteekenis van het woord op aarde. Hun vereeniging is slechts een zaak van gemeenschappelijk belang, en wordt gesloten zonder in acht neming van natuurlijke keuze. De raad van opperhoofden van ieder gemeente controleert de zaak even nauwkeurig als de eigenaar van een stoeterij uit Kentucky de wetenschappelijke uitbroeding van zijn kudde leidt om het geheel te verbeteren.

In theorie kan het goed klinken, zooals het vaak het geval is met theoriën, maar de resultaten van eeuwen van deze onnatuurlijke practijk, waarbij het belang dat der gemeenschap de nakomelingschap heeft, hooger wordt geacht dan dat van de moeder, komen te voorschijn in de koude, wreede wezens en hun somber, liefdeloos, vreugdeloos bestaan.

Het is waar, dat de groene Martianen absoluut deugdzaam zijn, zoowel de mannen als de vrouwen, met uitzondering van zulke gedegenereerden als Tal Hajus ; is.

Daar ik begreep, dat ik de verantwoording had voor deze wezens, of ik wilde of niet, nam ik het maar zoo goed mogelijk op, en gebod hun slaapplaatsen op de bovenste verdiepingen te zoeken en de derde etage aan mij over te laten. Een van de meisjes belastte ik met het werk in mijn keukentje, en beval de anderen om verschillende bezigheden, te verrichten, die zij vroeger ook gedaan hadden. Na dien tijd zag ik hen zelden, wat mij echter weinig schelen kon.

HOOFDSTUK XIII

Het Hofmaken op Mars.

Het hofmaken op Mars ten gevolge van het gevecht met de luchtschepen bleef de gemeente verscheiden dagen in de stad, terwijl zij de thuismarsch lieten rusten, totdat zij tamelijk wel verzekerd konden zijn, dat de schepen niet zouden terugkeeren, want om in het vrije veld met een troep wagens en kinderen aangevallen te worden was zelfs lang niet de wensch van zoo'n oorloglievend volk als de groene Martianen.

Gedurende onze periode van rust, had Tars Tarkas mij onderricht in verscheidene oorlogsgewoonten en -kunsten, die aan de Tharken eigen waren, terwijl hij mij tegelijkertijd les gaf in het berijden en mennen van de groote dieren, die de krijgsbereden. Deze wezens, die bekend zijn onder den naam van thoats, zijn even gevaarlijk en kwaadaardig als hun meesters, maar als ze eenmaal getemd zijn, zijn ze handelbaar genoeg voor de doeleinden der groene Martianen. Twee van deze dieren waren in mijn handen gevallen door de krijgslieden, wier wapens ik droeg en in korten tijd kon ik er even goed mee omgaan als de krijgslieden van Mars. De methode was in het geheel niet ingewikkeld. Als de thoats niet met de noodige snelheid gehoor gaven aan de telepatische bevelen van hun berijders kregen zij een vreeselijken slag met een uiteinde van een pistool tusschen de ooren, en als ze weerspanningheid toonden, werd deze behandeling voortgezet, totdat de dieren of getemd waren of hun berijders tot zandruiers hadden gemaakt.

In het laatste geval ontstond er een strijd op leven en dood tusschen man en dier. Als de eerste vlug genoeg was met zijn pistool, had hij kans, dat hij weer zou kunnen rijden, al was het ook op een ander dier; zoo niet, dan werd zijn openge-scheurd en verminkt lichaam door zijne

vrouwen opgeraapt en verbrand, volgens Tharkiaansche gewoonte :

Mijn ondervinding met Woola had mij doen besluiten om te proberen mijn thoats met zachtheid te behandelen. Eerst leerde ik hen, dat ze mij niet op den grond konden gooien, en sloeg ze zelfs hard tusschen de ooren om hen te overtuigen van mijn gezag en meesterschap. Daarna won ik langzamerhand hun vertrouwen op veelal gelijke wijze als ik het talloze keeren van mijn aarsche rijpaarden had gewonnen. Ik had er altijd slag van gehad om met dieren om te gaan, en instinctief, en ook zoowel omdat het meer duurzame en bevredigende resultaten leverde, was ik steeds vriendelijk en menschelijk in mijn omgang met de lagere dierenklassen. Ik kon veel beter een mensch van het leven berooven, dan een arm, redeloos en onverantwoordelijk dier.

In den loop van een paar dagen wekten mijn dieren de bewondering van de heele gemeente. Zij volgden mij als honden, terwijl zij hun groote snuiten tegen mijn lichaam wreven, als een naarbewijs van hun genegenheid, en ze kwamen mijn bevelen met een vlugheid en handelbaarheid na, die maakten, dat de Martiaansche krijgslieden meenden, dat ik in het bezit was van de een of andere aardsche macht die op Mars onbekend was.

« Hoe heb ge hen betooverd » ? vroeg Tars Tarkas op een namiddag, toen hij gezien had, dat ik mijn arm ver tusschen de groote kaken gestoken had van een mijner dieren, die een stuk steen tusschen zijn tanden had gekregen, toen hij aan het grazen was van de mosachtige planten van onzen tuin.

« Door vriendelijkheid », antwoordde ik. « Gij ziet, Tars Tarkas, zachtere gevoelens hebben zelfs hun waarde voor een

krijgsman. In het heetst van den strijd, zoowel als op marsch, weet ik, dat mijn thoats mij zullen gehoorzamen en daardoor wordt mijn vechtkracht vergroot en ben ik een beter krijgsman, omdat ik een vriendelijke meester ben. Uw andere krijgslieden zouden ondervinden, dat het een voordeel voor henzelf, zoowel als voor de gemeenschap zou zijn, indien ze mijn methode in dit opzicht opnamen. Het is slechts een paar dagen geleden, dat gij mij zelf vertelde, dat deze groote dieren, door de wisselvalligheid van hun aard, dikwijls de oorzaak waren, dat de overwinning in een nederlaag veranderde, doordat zij op het critieke moment het in hun hoofd konden krijgen om hun berijders uit den zadel te gooien en te verscheuren ».

« Toon mij hoe ge tot die resultaten komt », was Tars Tarkas' eenig antwoord.

En toen verklaarde ik dus zoo zorgvuldig mogelijk de heele trainmethode, die ik bij de dieren had aangenomen en later liet het hij mij toe voor Lorquas Ptomel en de vergaderde krijgslieden herhalen. Dat oogenblik kenmerkte het begin van een nieuw bestaan voor de arme dieren, en voor ik de gemeente van Lorquas Ptomel verliet, had ik de voldoening een regiment van rijdieren te zien, die zoo handelbaar en leerzaam waren, dat het een lust was om te zien. De uitwerking op de juistheid en vlugheid van de militaire beweging was zoo merkwaardig, dat Lorquas Ptomel mij vereerde met een massief gouden enkelring van zijn eigen been, als een bewijs van zijn erkentelijkheid voor den dienst door mij aan den troep bewezen. Den zevenden dag na den slag met de luchtschepen gingen we weer op marsch naar Thark, daar volgens het oordeel van Lorquas Ptomel de kans op een nieuwen aanval gering scheen.

Gedurende de dagen, die aan ons vertrek voorafgingen, had ik Dejah Thoris slechts weinig gezien, daar ik door Tars Tarkas druk bezig was gehouden met mijn lessen in de Martiaansche krijgskunst. De enkele keeren, dat ik haar vertrekken be-

zocht had, was ze afwezig geweest, daar ze met Sola aan het wandelen was of de gebouwen in de naaste omgeving van het plein bekeek. Ik had ze gewaarschuwd niet te ver van het plein weg te gaan, uit angst voor de witte apen, met wier woestheid ik maar al te goed bekend was. Evenwel was er, daar Woola hen op hun uitstapjes vergezelde en Sola goed gewapend was, betrekkelijk weinig reden voor vrees.

Op den avond voor ons vertrek zag ik ze in een der groote lanen aankomen, die aan den oostkant van het plein voeren. Ik ging ze tegemoet en na Sola verteld te hebben, dat ik voor Dejah Thoris bewaking zou zorgen, stuurde ik haar met een alle-daagsch boodschapje naar haar apartementen terug.

Ik hield van Sola en vertrouwde haar, maar om de een of andere reden verlangde ik alleen te zijn met Dejah Thoris, die voor mij alles vertegenwoordigde, wat ik op aarde in aangename en prettige kameraadschap had achter gelaten. Er scheen zoo veel onderlinge belangstelling tusschen ons te bestaan, alsof we onder het zelfde dak geboren waren, in plaats van op verschillende planeten, die op ongeveer achtenveertig millioen mijlen van elkaar door het luchtruim zweven.

Ik was er zeker van, dat zij mijn gevoelens in dit opzicht deelde, want bij mijn nadering verdween de zielige, hopelooze trek van haar zacht gelaat en maakte plaats voor een vroolijken welkomslach, toen ze haar rechter handje op mijn linker schouder legde, bij wijze van echt rood — Martiaansche groet.

« Sarkoja heeft aan Sola verteld dat gij een echte Thark geworden zijt », zei ze, « en dat ik u even weinig zal zien als de andere krijgslieden ».

« Sarkoja is een jokster van de eerste soort, » antwoordde ik, » niettegenstaande dat de Tharken zich op hun waarheidsliefde beroemen ». Dejah Thoris lachte.

« Ik wist, dat zelfs indien gij een lid der gemeente geworden was, gij toch mijn vriend zoudt gebleven zijn ; een krijgsman

kan wel zijn wapens, maar niet zijn hart veranderen zooals een Barsoomiaansch spreekwoord zegt ».

« Ik denk, dat ze geprobeerd hebben ons van elkaar te houden », vervolgde ze », want zoo vaak ge vrij van dienst hadt had een van de oudere vrouwen van Tars Tarkas, gevolg het steeds zoo geschikt, dat er een of ander verzinseltje was om Sola en mij uit het gezicht te krijgen.

Zij hebben mij in de kelders onder de gebouwen laten gaan om hen te helpen hun verschrikkelijk radumpoeder te mengen en hun vreeselijke projectielen te maken. Gij weet, dat die bij kunstlicht vervaardigd moeten worden, daar een blootstelling aan het zonlicht altijd een ontplofing ten gevolge heeft. Hebt ge opgemerkt, dat hun kogels ontploffen, als zij een voorwerp aanraken? Wel, de ondoorzichtige buitenkant breekt door de botsing, en stelt daardoor een glazen cylinder aan 't licht bloot, die bijna geheel massief is en waarin aan het uiteinde een heel klein korreltje radumpoeder ligt. Het oogenblik, dat het zonlicht, al is het ook diffuus, dit poeder aanraakt, ontploft het met een geweld, dat niets kan weerstaan. Indien ge ooit een gevecht bij nacht bijwoont zult ge dit ontbreken van ontploffingen opmerken, terwijl den daarop volgende morgen de lucht vervuld zal zijn van de scherpe ontploffingen van de projectielen, die den vorigen avond afgevuurd waren. Als regel evenwel worden 's nachts onontplobbare projectielen gebruikt ⁽¹⁾.

Hoewel ik vol belangstelling was voor Dejah Thoris' uitlegging van dit zonderling

systeem van oorlogvoeren, hield ik mij meer onmiddellijk bezig met het probleem, hoe ze haar behandeld hadden. Het was niet te verwonderen, dat ze mij van haar verwijderd hielden, maar dat ze haar zouden blootstellen aan gevaarlijk en moeilijk werk, maakte mij woedend.

« Hebben ze u ooit aan wreedheid blootgesteld, Dejah Thoris? » vroeg ik, terwijl ik het bloed van mijn vechtlustige voorvaderen door mijne aderen voelde stroomen, toen ik haar antwoord afwachtte.

« Slechts in enkele opzichten, John Carter », antwoordde zij. « Niets kan mij kwetsen, behalve mijn trots. Zij weten, dat ik de dochter van tien duizend jeddaks ben, dat ik mijn afstamming zonder onderbreking na kan gaan tot aan den grondlegger van den eersten grooten waterweg, en zij, die niet eens hun eigen moeders kennen zijn jaloersch op mij. In hun hart haatten zij hun vreeselijk lot en daarom wreken zij hun spijt op mij, die streeft naar alles wat zij niet hebben, en naar al datgene, waarnaar ze verlangen en wat ze nooit kunnen krijgen. Laten we medelijden met hen hebben, mijn opperhoofd, want zelfs, indien we door hun handen sterven, kunnen we medelijden hebben, omdat we hoger staan dan zij en zij dit weten ».

Had ik geweten wat de beteekenis was van die woorden « mijn opperhoofd » uit den mond van een Martiaansche vrouw tot een man dan zou ik stomverbaasd geweest zijn, maar ik wist het op dat oogenblik niet en zelfs maanden later nog niet. Ja, ik had nog steeds veel te leeren op Barsoom.

« Ik geloof, dat het door onze kennis komt, dat wij ons zoo goed mogelijk in ons lot schikken, Dejah Thoris; maar ik hoop desniettemin, dat ik den eerstvolgenden keer, dat een groene, roode, rose of violette Martiaan de stoutmoedigheid heeft om zelfs maar boos naar u te kijken, ik er bij tegenwoordig zal zijn, mijn prinses ».

Dejah hield haar adem in bij mijn laatste woorden, keek me met groote oogen aan, en schudde met een vreemd lachje,

¹ Ik heb het woord radium gebruikt, toen ik dit poeder beschreef, omdat ik in het oogpunt van veelvuldige ontdekkingen optarde, 'k geloof, dat het een mengsel is, waarvan radium het hoofdbestanddeel is. In Kapitein Carter's geschrift wordt het steeds genoemd bij den naam, die gebruikt wordt in de geschreven Heliumsche taal en wordt het in hieroglyphen geschreven, die men slechts met groote moeite en zonder dat het nut heeft, zou kunnen reproduceeren.

dat ondeugende kuiltjes bij haar mondhoeken maakte, het hoofd en riep uit :

« Wat een kind ! Een groot krijgsman en toch een dom, klein kind ! »

« Wat heb ik nu gedaan ? » vroeg ik in groote verbazing.

« Dat zult ge wel eens den een of anderen dag, bij leven en welzijn tenminste, te weten komen, John Carter, maar ik kan het u niet zeggen. En ik, de dochter van Mors Kajak, den zoon van Tardos Mors, heb zonder boosheid geluisterd » concludeerde ze bij zichzelf. Daarna had ze weer een van haar vroolijke, gelukkige, lachende buien, terwijl ze mij plaagde met mijn dapperheid als Tharksch krijgsman, in tegenstelling met mijn goed hart en natuurlijke vriendelijkheid.

« Ik geloof, dat als ge bij ongeluk een vijand verwonden zoudt, ge hem mee naar huis zoudt nemen en hem zoudt verplegen, tot hij weer genezen was », lachte ze.

« Dat doen de aardbewoners juist », antwoordde ik « ten minste de beschaafde menschen ».

Dat deed haar weer lachen. Ze kon het niet begrijpen, want met al haar teederheid en vrouwelijke zachtheid was ze toch een echte Martiaansche en voor een Martiaansche is een doode vijand de eenige goede vijand ; want iedere doode tegenstander beteekent, dat er zooveel te meer onder de overblijvende te verdeelen valt.

Ik was erg nieuwsgierig om te weten, wat ik gezegd of gedaan had, dat haar een oogenblik zoo in de war gebracht had, en daarom ging ik voort bij haar aan te dringen, dat ze het mij duidelijk zou maken.

« Neen » riep ze uit, « het is al meer dan genoeg, dat ge het gezegd hebt en ik er naar geluisterd heb. En als ge het te weten komt, John Carter, en ik dood ben, wat ik waarschijnlijk wezen zal voor de maan

twaalf keer om Barsoom heeft gedraaid, herinner u dan, dat ik geluisterd — en geglimlacht heb ».

Het was allemaal potjes Latijn voor mij, maar hoe sterker ik bij haar aandrang het me uit te leggen, des te beslister werden ook haar afwijzingen van mijn verzoek en dus hield ik uit wanhoop ten slotte op.

Het was nacht geworden, en toen we door de twee groote laan wandelden, die door de manen van Barsoom verlicht wordt, terwijl de harde met haar glinsterende groene oogen op ons neerblikte, leek het alsof we alleen op het heelal waren, en ik tenminste was tevreden, bij de gedachte, dat het zoo zou zijn.

De kilte van den Martiaansche nacht overviel ons en na mijn zijden kleed afgedaan te hebben, wierp ik het Dejah Thoris over de schouders. Toen mijn arm een oogenblik op haar rustte voelde ik een rilling door mijn gansche lichaam zooals geen sterveling ooit in mij had doen ontstaan, en het scheen mij alsof ze even tegen me aangeleund, maar daar was ik niet zeker van.

Ik wist alleen, dat toen mijn arm, iets langer dan noodig was om de zijde er om te leggen op haar schouders rustte, ze niet terug trok en evenmin iets zei. En zoo wandelden we zwijgend op de oppervlakte van een stervende wereld, maar in het hart van een van ons was tenminste iets geboren, dat oud, maar toch steeds weer nieuw is.

Ik hield van Dejah Thoris. Toen mijn arm haar naakten schouder aanraakte, had dit tot mij gesproken in woorden, die ik niet kon mis verstaan en ik wist, dat ik haar lief had gehad sinds het eerste oogenblik, dat mijne oogen de hare hadden ontmoet op het plein van de doode stad Korad.

HOOFDSTUK XIV

Een duel op leven en dood.

Mijn eerste opwelling was haar mijn liefde te bekennen en toen dacht ik aan de hulpeloosheid van haar toestand, waar ik de eenige was, die den last van haar gevangenschap kon verlichten en haar met mijn zwakke kracht beschermen kon tegen de duizenden ervijanden, waar zij bij onzen komst te Thark tegenover zou komen te staan. Ik kon het niet wagen haar moeilijkheden en verdriet te vergrooten door haar een liefde te bekennen, die zij misschien niet beantwoordde. Als ik zoo onbescheiden was, zou haar positie nog onverdragelijker worden dan die nu reeds was en de gedachte, dat zij misschien zou meenen, dat ik van haar hulpeloosheid gebruik maakte om haar beslissing te beïnvloeden, was het slot-argument, dat mijn lippen verzegelde.

« Waarom zijt ge zoo stil, Dejah Thoris » ? vroeg ik. Zoudt ge misschien liever naar Sola en uw verblijf willen terugkeeren » ?

« Neen, fluisterde zij ». Ik ben hier gelukkig. Ik begrijp niet hoe het komt, dat ik mij altijd gelukkig en tevreden gevoel, wanneer gij, John Carter, een vreemdeling, bij mij zijt ; toch schijnt het dan, dat ik veilig ben en dat ik met u spoedig naar mijn vaders hof zal terugkeeren en zijn sterke armen om mij heen en mijn moeders tranen en kussen op mijn wangen zal voelen.

« Kussen de menschen in Barsoom elkaar dan », vroeg ik toen zij het woord, dat zij gebruikte, uitgelegd had, op mijn vraag naar de beteekenis ervan.

« Ouders, broeders en zusters, en verloofden », voegde zij er op zachten bedachtzamen toon aan toe.

« En hebt ge ouders en broers en zusters, Dejah Thoris » ?

« Ja ».

« En... een verloofde » ?

Zij zweeg en ik durfde dien vraag niet herhalen.

« De man uit Barsoom », zei ze eindelijk, « stelt geen persoonlijke vragen aan vrouwen, behalve aan zijn moeder en aan de vrouw, voor wie hij gevochten en die hij gewonnen heeft ».

« Maar ik heb gevochten — » begon ik, en toen wenschte ik, dat mijn tong uit mijn mond was gerukt, want zij draaide zich om, juist toen ik mijzelf bedwong en zweeg, en nadat ze mijn zijden mantel van haar schouder had gedaan, hield ze mij die voor en ging, zonder een woord te zeggen, met opgeheven hoofd en koninklijke houding het plein over naar den ingang van haar verblijf.

Ik deed geen verdere poging haar te volgen, dan alleen om te zien, dat zij het gebouw veilig bereikte en nadat ik Woola had weggestuurd om haar te vergezellen, draaide ik mij bedroefd om en ging naar huis. Ik zat daar uren lang met mijn beenen over elkaar en geheel uit mijn humeur op mijn zijden kussens, terwijl ik peinsde over de vreemde grillen van het toeval tegen ons, arme stervelingen.

Dit was dus liefde ! Ik was daar al de jaren, dat ik dan de vijf werelddeelen en over hun zeeën gezworven had aan ontsnapt ; niettegenstaande de schoone vrouwen en de schoone gelegenheid. Niettegenstaande een verlangen naar liefde en een voortdurend zoeken naar mijn ideaal, was het voor mij weggelegd hartstochtelijk en wanhopig verliefd te worden op een wezen uit een andere wereld, dat misschien wel op mijn ras geleek, maar toch niet hetzelfde was. Een vrouw, die uit een ei gekomen was en wier levensduur misschien wel duizend jaar was ; wier volk vreemde gebruiken en denkbeelden had, een vrouw, wier

verwachtingen, wier genoegens en wier opvattingen van deugd, van goed en van kwaad misschien even zeer van de mijne verschilden, als die van de groene Martianen dat deden.

Ja, ik was een dwaas, maar ik was verliefd en ofschoon ik de grootste ellende, die ik ooit gekend had, doormaakte, zou ik het voor alle rijkdommen, van Barsoom toch niet anders hebben gewild. Zoo is liefde en zoo zijn de minnenden, waar liefde ook maar bestaat.

Voor mij was Dejah Thoris de belichaming van alles wat volmaakt, deugdzzaam, schoon, edel en goed was. Ik geloofde, dat met geheel mijn hart, en met geheel mijn ziel, in dien avond te Korad, toen ik met gekruiste beenen op mijn kussens zat, terwijl de dichtstbijzijnde maan zich door de lucht in het westen naar den horizon voortbewoog en het goud en marmer en het met juweelen versierde mozaïk van mijn eeuwenoude kamer verlichtte; en ik geloof het nu nog, nu ik aan mijn schrijftafel zit in mijn kleine studeerkamer, die op de Hudson uitziet.

Twintig jaren zijn daartusschen verlopen; gedurende tien er van leefde en vocht ik voor Dejah Thoris en haar volk en gedurende de andere tien jaar leefde ik op de herinnering daarvan.

De morgen van ons vertrek naar Thark was helder en heet, zooals alle morgens op Mars, behalve gedurende de zes weken, dat de sneeuw aan de polen smelt.

Ik zocht Dejah Thoris in het gedrang van de vertrekkende wagens op, maar zij draaide mij haar rug toe en ik zag, dat het bloed haar naar de wangen steeg. Met het dwaze, onlogische van de liefde hield ik mij stil, terwijl ik mij toch had kunnen beroepen op mijn onbekendheid met den aard van mijn bekleeding of ten minste met de zwaarte ervan en had in het allerergste geval, op die manier, toch al een halve verzoening kunnen bewerkstelligen.

Mijn plicht schreef mij voor er op toe te zien of zij gemakkelijk zat en dus keek ik in haar wagen en schikte haar kussens

en bont. Terwijl ik dat zoo deed zag ik met schrik, dat zij met haar enkel zwaar vastgeketend was aan den kant van het rijtuig.

« Wat beteekend dat? » riep ik, mij tot Sola wendend.

« Sarkoja vond het beter », zei ze, terwijl op haar gezicht duidelijk haar afkeuring te lezen was.

Terwijl ik de handboeien bekeek zag ik, dat ze met een massief springslot sloten.

« Waar is de sleutel, Sola? Geef die mij ».

« Sarkoja heeft die, John Carter », antwoordde zij.

Ik draaide mij zonder verder iets te zeggen om en zocht Tars Tarkas op, tegen wien ik heftig protesteerde tegen de onnoodige vernederingen en wreedheden jegens Dejah Thoris, zooals dat mij toescheen in mijn oogen van verliefden man.

« John Carter », antwoordde hij, « als gij en Dejah Thoris de Tharks ontsnappen, zal het op deze reis zijn. Wij weten, dat gij zonder haar niet zult gaan. Gij hebt doen zien, dat gij uitstekend kunt vechten en wij willen u niet boeien en zoo houden wij u op de gemakkelijkste wijze, die veiligheid verzekert. Ik heb gezegd ».

Ik voelde terstond de waarheid van zijn redeneering en ik wist, dat het nutteloos zou zijn hooger beroep tegen deze beslissing aan te tekenen, maar ik vroeg den sleutel van Sarkoja af te nemen en haar te bevelen de gevangene in het gevolg alleen te laten.

« Dit kunt ge wel doen, Tars Tarkas, in ruil voor de vriendschap die ik, naar ik bekennen moet, voor u voel ».

« Vriendschap », herhaalde hij. « Zoo iets bestaat er niet, John Carter; maar ge zult uw zin hebben. Ik zal bevelen, dat Sarkoja ophoudt het meisje te kwellen en ik zal zelf den sleutel bewaren ».

« Tenzij gij mij de verantwoordelijkheid opdraagt », zei ik glimlachend.

Hij keek mij lang en ernstig aan voor hij sprak.

« Wanneer gij mij zoudt beloven uw

woord te geven, dat gij, noch Dejah Thoris, zult beproeven te ontvluchten, voordat wij het hof van Tal Hajus bereiken, moogt gij den sleutel hebben en de ketenen in de rivier de Iss gooien ».

« Dan is het maar beter, dat gij den sleutel dan houdt, Tars Tarkas », antwoordde ik.

Hij glimlachte en zei niets meer, maar dien nacht, toen wij gingen kampeeren, zag ik hem Dejah Thoris' boeien zelf losmaken.

Bij al zijn wreede ruwheid en koudheid was er iets in Tars Tarkas, wat hij steeds scheen te onderdrukken. Kon het een overblijfsel van een of ander menschelijk instinct zijn, dat teruggekomen was van een ouden voorvader om hem van afschuwen voor de gebruiken van zijn volk te vervullen.

Toen ik den wagen van Dejah Thoris naderde, kwam ik langs Sarkoja en de donkere, venijnige blik, dien zij op mij wierp, was de zoetste vreugde, die ik sinds uren gesmaakt had. God, hoe haatte ze mij !

Eenige oogenblikken later zag ik haar spreken met een krijger, Zad genaamd, — een grooten onbeholpen, krachtigen bruut, maar een, die nooit een van zijn eigen chefs gedood had en dus nog « o mad » was, een man met één naam ; hij kon alleen één tweeden naam winnen door het metaal van een van zijn chefs. Dit gebruik gaf mij den titel van ieder der aanvoerders, die ik gedood had ; inderdaad noemden sommige krijgers mij Dotar Sojas, een combinatie van de namen van de twee aanvoerders, wier metaal ik genomen had, of met andere woorden, die ik gedood had.

Toen Sarkoja met Zad sprak wierp hij af en toe een blik in mijn richting, terwijl zij hem sterk tot een of andere handeling scheen aan te zetten. Ik lette er toen weinig op, maar den volgenden dag had ik goede reden mij dit voorval weer te binnen te brengen en terzelfder tijd een blik slaan in de diepten van Sarkoja's haat en datgene te leeren kennen waar hij toe in staat

was, om zich op mij te wreken.

Dejah Thoris wilde dien avond weer niets van mij weten en hoewel ik haar naam noemde, antwoordde zij nooit en liet zelfs niet door het bewegen van een ooglid bemerken, dat zij mijn bestaan kende. In mijn wanhoop deed ik, wat de meeste minnaars gedaan zouden hebben, ik zocht door een vertrouwde iets van haar te hooren. In dit geval was het Sola, die ik in een ander gedeelte van het kamp aantrof.

« Wat is er met Dejah Thoris ? » zei ik tegen haar. « Waarom wil zij niet tegen mij spreken ? »

Sola scheen zelf verbijsterd, alsof dergelijke vreemde handelingen van twee menschelijke wezens geheel boven haar begrip gingen, zooals ook inderdaad het geval was met het arme kind.

« Zij zegt, dat gij haar boos hebt gemaakt en dit is alles wat zij zeggen wil, behalve, dat zij de dochter van een « jed » is en de kleindochter van een « jeddah » en dat zij vernederd is door een wezen, dat de tanden van haar grootmoeders sorak niet zou kunnen poetsen ».

Ik dacht eenigen tijd over dit bericht na en vroeg ten slotte ; « Wat kan een sorak zijn, Sola ? »

« Een klein dier, ongeveer zoo groot als mijn hand, waar de roode Martiaansche vrouwen mee spelen », legde Sola uit.

Niet geschikt om de tanden van haar grootmoeders kat te poetsen ! Ik moest dan heel laag in rang zijn naar Dejah Thoris' opvatting, dacht ik ; maar ik kon niet nalaten te lachen om deze vreemde wijze van spreken, zoo gewoon en in dit opzicht zoo aardsch. Het maakte, dat ik heimwee kreeg, want het klonk zooals « niet geschikt om haar schoenen te poetsen ». En toen kwam een stroom van nieuwe gedachten in mij op. Ik begon er over te denken, wat mijn familie thuis deed. Ik had hen in jaren niet gezien. Er was een familie Carter in Virginia, die beweerde nauw aan mij verwant te zijn ; ik werd voor een oud-oom gehouden, of iets even dwaas van dien aard. Er waren twee kleine kindertjes in de

familie Carter, waarvan ik had gehouden en die hadden gedacht, dat er niets op aarde was als oom Jack ; ik zag hen zoo duidelijk, toen ik onder den helderen, door den maan verlichten hemel van Barsoom stond, en ik verlangde naar hen zooals ik nooit te voren naar eenig sterveling verlangd had. Van nature een zwerver, had ik nooit de beteekenis van het woord thuis gekend, maar de hal van de Carters was voor mij altijd geweest alles wat dat woord voor mij beteekende en nu keerde mijn hart zich van de koude en onvriendelijke volken, waar ik onder beland was, daar naar toe. Want verachtte zelfs Dejah Thoris mij niet ! Ik was een laag schepsel, zoo laag dat ik zelfs niet geschikt was om de tanden van haar grootmoeders kat te poetsen. Toen echter kwam mijn gevoel voor humor mij te hulp en ik wikkelde mij lachend in mijn zijde en bont en sliep op den door de maan beschenen grond den slaap van een vermoeiden en gezonden soldaat.

Wij braken den volgenden morgen vroeg op en marcheerden met slechts één rust, tot donker toe door. Twee voorvallen onderbraken het eentonige van den tocht. Tegen den middag zagen wij in de verte aan onzen rechterhand iets wat duidelijk een incubator was en Lorquas Ptomel stuurde Tars Tarkas er op af om het te onderzoeken. De laatste nam een dozijn krijgers, waaronder ook mij, mee en wij snelden over het fluweelzachte mostapijt naar de kleine omheining.

Het was werkelijk een incubator, maar de eieren waren klein in vergelijking met die, welke ik in de onze had zien uitkomen ten tijde van mijn komst op Mars.

Tars Tarkas steeg af en onderzocht een oogenblik de omheining, totdat hij ten slotte aankondigde, dat ze toebehoorde aan de groene mannen van Warhoom en dat het cement op de plaatsen waar gemetseld was nog nauwelijks droog was.

« Ze kunnen ons nog geen dag voor zijn » riep hij uit, terwijl de vechtlust op zijn gezicht te lezen stond.

Het werken aan de incubator duurde slechts kort. De krijgslieden trokken de deur open en eenigen van hen, die er in kropen, sloegen al de eieren met hun korte zwaarden stuk. Toen renden we, nadat we weer opgestegen waren, terug, om ons weer bij den troep aan te sluiten. Gedurende den rit, nam ik de gelegenheid waar om aan Tars Tarkas te vragen of die Warhooners, wier eieren wij vernield hadden een kleiner volk waren dan de Tharkianen.

« Ik merkte op, dat hun eieren zoo veel kleiner waren dan die, welke ik in uw incubator heb zien uitkomen », voegde ik er bij.

Hij legde mij uit, dat de eieren er juist waren neergelegd, maar dat ze, zooals alle groen-Martiaansche eieren, gedurende de vijfjarige broedperiode zouden groeien totdat ze zoo groot waren als die, welke ik den dag van mijn aankomst op Barsoom had zien uitkomen. Dit was inderdaad een interessante mededeeling, want het had mij steeds merkwaardig toegeschenen, dat de groen-Martiaansche vrouwen, al waren ze ook groot, zulke reuzengroote eieren konden voortbrengen als die waaruit ik vier voet groote kinderen had zien te voorschijn komen. In werkelijkheid is het pas gelegde ei maar weinig grooter dan een gewoon ganzenei en daar het niet begint te groeien voordat het aan het zonlicht blootgesteld wordt, is het een kleine moeilijkheid voor de opperhoofden om verscheiden honderden tegelijkertijd van de opslagkelders naar de incubatoren te brengen.

Kort na het voorval met de Warhoonsche eieren hielden we stil om de dieren te laten rusten en gedurende deze rust greep de tweede belangwekkende gebeurtenis plaats. Ik was bezig mijn rijkleeren van het eene dier op het andere over te laden, want ik was gewoon het werk tuschen hen te verdeelen, toen Zad op mij toekwam en zonder een woord te zeggen mijn dier een geweldigen slag met zijn lang zwaard gaf.

Ik had geen handboek van groen-Martiaansche etiquette noodig om te we-

ten, wat mij te doen stond, want ik was inderdaad zoo razend, dat ik mij nauwelijks kon weerhouden mijn pistool te trekken en hem neer te schieten ; maar hij wachtte met getrokken zwaard en er bleef mij geen andere keuze over dan het mijne te trekken en met hem in eerlijk gevecht te treden met de wapens, die hij uitgezocht had, of met een minder soort. Dit laatste is altijd geoorloofd ; daarom zou ik mijn korte zwaard, mijn dolk, mijn bijl of mijn vuisten hebben mogen gebruiken, indien ik dat gewild had en toch volkomen in mijn recht geweest zijn ; maar ik kon geen vuurwapen of een speer gebruiken wanneer hij alleen zijn lang zwaard had.

Ik koos hetzelfde wapen als hij getrokken had, omdat ik wist, dat hij zich steeds op zijn behendigheid ermee liet voorstaan en ik, als ik hem ten minste versloeg, dat doen wilde met zijn eigen wapen. Het werd een lang gevecht en het hield de voortzetting van den tocht wel een uur op. De heele gemeente omringde ons, terwijl ze een ruimte van ongeveer honderd voet in doorsnede voor ons gevecht open lieten. Zad probeerde eerst mij omver te loopen, zooals een stier een wolf doet, maar ik was hem te vlug af. Iederen keer, dat ik zijn aanvallen ontweek, rende hij langs mij heen, alleen maar om een slag van mijn zwaard op zijn arm of nek te krijgen. Spoedig stroomde het bloed hem uit een half dozijn kleine wonden maar ik kon geen enkelen keer hem een flink aankomenden slag toebrengen. Daarna veranderde hij van taktiek en terwijl hij voorzichtig en met buitengewone bekwaamheid vocht, trachtte hij door wetenschap te doen, wat hem onmogelijk was door woeste kracht. Ik moet toegeven, dat hij een uitmuntend zwaardvechter was en als het niet te danken was aan mijn grooter uithoudingsvermogen en aan de merkwaardige vlugheid, die de kleinere zwaartekracht van Mars mij verleende, was ik misschien niet in staat geweest mij in dit gevecht staande te houden.

Wij draaiden een poos in het rond

zonder elkaar weer nadeel toe te brengen, terwijl de lange, rechte, op naalden gelijkende zwaarden in het zonlicht schitterden en in de stilte weerklonken, wanneer ze bij het pareeren elkaar raakten. Eindelijk scheen Zad, die merkte, dat hij vermoeder was dan ik, besloten op mij aan te vliegen en het gevecht te beëindigen met een overwinning voor zich zelf ; maar toen hij op mij toevloog trof een verblindende lichtstraal mijn oogen, zoo dat ik hem niet kon zien naderen en alleen blindelings op zij kon springen om het staal te ontgaan, dat ik reeds in mijn edele deelen scheen te kunnen voelen. Ik slaagde daarin slechts ten deele, zooals een scherpe pijn in mijn linker schouder bewees, maar in het oogenblik, dat ik mijn tegenstander weer zocht, vertoonde zich voor mijn verbaasden blik een schouwspel, dat mij vergoeding schonk voor de wond door mijn tijdelijke blindheid veroorzaakt. Boven op den wagen van Dejah Thoris stonden drie figuren klaarblijkelijk met de bedoeling om over de hoofden van de Tharks, die er tusschen stonden getuige te zijn van den strijd. Daar waren Dejah Thoris, Sola en Sarkoja en toen ik een vluchtigen blik op hen wierp, zag ik een tooneel dat in mijn geheugen gegrift zal blijven tot mijn sterfdag.

Toen ik keek zag ik, dat Dejah Thoris zich op Sarkoja wierp met de woede van een jonge tijgerin en haar iets uit haar opgeheven hand sloeg, iets dat in het zonlicht schitterde toen het naar beneden viel. Toen wist ik wat mij op het critieke oogenblik van het gevecht verblind had en hoe Sarkoja een middel had gevonden om mij te dooden zonder zelf den beslissenden stoot toe te brengen, en ik zag nog iets anders, wat mij op dat oogenblik bijna mijn leven had gekost, want het leidde mijn aandacht een indeelbaar oogenblik van mijn tegenstander af ; want toen Dejah Thoris het spiegeltje uit Sarkoja's hand sloeg trok deze, met een gelaat lijkkleurig door haat en woede, haar dolk, met het doel Dejah Thoris te treffen. En toen sprong Sola, onze lieve en trouwe Sola tus-

schen hen in ; het laatste wat ik zag was, dat het groote mes op haar beschermende borst neerkwam.

Mijn vijand had zich van zijn stoot hersteld en dus schonk ik mijn aandacht weer met tegenzin aan mijn werk ; maar mijn gedachten waren niet bij het gevecht. Wij stormden keer op keer ontstuimig op elkander in, totdat ik plotseling, terwijl ik

de punt van zijn zwaard op mijn borst voelde in een stoot die ik noch pareeren noch ontgaan kon, mij met uitgestoken zwaard en mijn geheel lichaamsgewicht op hem wierp, vastbesloten dat ik niet alleen zou sterven als ik dat voorkomen kon. Ik voelde het staal in mijn borst dringen, alles dwarrelde voor mijn oogen en ik voelde, dat mijn knieën doorzakten.

HOOFDSTUK XV

Sola vertelt mij haar geschiedenis.

Toen ik weer bijkwam, — en zooals ik later hoorde was ik slechts een oogenblik weg geweest — sprong ik snel overeind en zocht naar mijn zwaard en daar vond ik het, tot aan het heft verborgen in den groenen borst van Zad, die morsdood lag op het mos van den voormaligen zeebodem. Toen ik weer geheel tot mij zelf kwam, zag ik dat zijn wapen mijn linkerborst doorboorde, maar alleen het vleesch en de spieren die mijn ribben bedekken, daar het midden in mijn borst naar binnen drong en onder den schouder weer te voorschijn kwam. Toen ik stormgelopen had, had ik mij zoo gedraaid, dat zijn zwaard slechts langs de spieren ging, wat een pijnlijke, doch ongevaarlijke wond veroorzaakte. Terwijl ik het lemmet uit mijn borst trok, kreeg ik mijn zwaard dus weer terug en terwijl ik mij van zijn leelijk lichaam afkeerde, ging ik ziek, pijnlijk en vol walging naar de wagens terug, die mijn eigendommen bevatten. Een Martiaansch applaus begroette mij, maar ik gaf daar niets om.

Bloedend en zwak kwam ik bij de vrouwen, die, gewend als ze aan dergelijke toestanden waren, mijn wonden verbonden, terwijl ze wonderlijk heelende en genezende middelen aanwendden, die slechts enkele doodelijke slagen noodlottig doen zijn. Geef een Martiaansche vrouw een kans en de dood moet het onderspit delven. Zij hadden mij spoedig zoo opgelapt,

dat ik, behalve dat ik mij slap gevoelde door bloedverlies en wat pijn om de wonde heen had, geen erge onaangenaamheden van den steek ondervond, die mij bij een behandeling als op aarde, zeker dagen lang op mijn rug in bed zou hebben doen liggen.

Zoodra zij klaar met mij waren, haastte ik mij naar den wagen van Dejah Thoris, waar ik mijn arme Sola zag zitten met verbonden borst, maar er toch schijnbaar niet slecht aan toe, na haar strijd met Sarkoja, wier dolk het uiteinde van een van Sola's metalen borstornamenten had geraakt en zoo afgestooten slechts een lichte vleeschwond had veroorzaakt.

Toen ik dichterbij kwam zag ik Dejah Thoris voorover op haar kussens liggen, terwijl haar lichaam schokte door snikken. Zij merkte mijn tegenwoordigheid niet en hoorde mij ook niet met Sola, die op korten afstand van het voertuig stond, spreken.

« Is zij gewond ? » vroeg ik, met een hoofdbeweging op Dejah Thoris wijzend.

« Neen », antwoordde zij, « ze denkt dat gij dood zijt ».

« En dat haar grootmoeder's kat nu niemand heeft om haar tanden te poetsen ? » vroeg ik, glimlachend.

« Ik geloof dat gij haar onrecht doet, John Carter », zei Sola.

« Ik begrijp noch haar wijze van doen, noch de uwe, maar ik ben er zeker van, dat de kleindochter van tien duizend jedsdaks, nooit zoo'n verdriet zou hebben over

den dood van iemand, dien zij beneden zich achtte. Zij vormen een trotsch ras, maar zij zijn rechtvaardig, als alle Barsoomianen en gij moet haar beleedigd hebben of haar een ernstig onrecht hebben aangedaan, dat zij u, terwijl ge in leven zijt, niet bij zich wil zien, hoewel ze uw dood beweent ».

« Tranen zijn zeldzaam in Barsoom », ging ze voort, en daarom is het moeilijk voor mij ze te verstaan. Ik heb in mijn geheele leven slechts twee andere mensen dan Dejah Thoris zien weenen : de een weende uit verdriet, de andere omdat haar wraakplan mislukt was. De eerste was mijn moeder, jaren geleden, voor zij haar doodden ; de andere was Sarkoja, toen zij haar vandaag van mij aftrokken ».

« Je moeder » riep ik uit, « maar Sola, je kunt je moeder niet gekend hebben, kind ! »

« Toch kende ik haar ; en mijn vader ook », voegde ze er bij, « indien ge de vreemde en on-Barsoomiaansche geschiedenis graag wilt hooren, kom dan naar den wagen van avond, John Carter, en ik zal u iets vertellen, waar ik nooit te voren over gesproken heb. En nu is het sein voor den opmarsch gegeven, ge moet gaan ».

« Ik zal van avond komen, Sola », beloofde ik, « Beloof mij, dat ge Dejah Thoris zult vertellen dat ik springlevend en gezond ben. Ik wil mijzelf niet bij haar opdringen. Beloof me, dat je haar niet zult laten merken, dat ik haar tranen gezien heb. Als ze mij wenscht te spreken hoeft ze mij maar te bevelen ».

Sola ging in den wagen, die naar zijn plaats in de rij werd getrokken, en ik haastte mij naar mijn wachtend rijdier, en galoppeerde naar mijn plaats naast Tars Tarkas in de achterhoede.

We waren een indrukwekkend en schrikjagend geheel, zooals we daar dwars door het gele landschap trokken ; de twee honderd en vijftig versierde en mooi gekleurde wagens, voorafgegaan door een wacht van ongeveer twee honderd bereden krijgslieden en opperhoofden, die op rijen

van vijf en een honderd pas achter elkaar reden en gevolgd werden door een even groot aantal van gelijke samenstelling, met een stuk of twintig flankeurs aan iederen kant ; de vijftig extra mastodonten, of zwaar belaste dieren, die bekend zijn onder den naam van zitidaren, en de vijf of zes honderd extra rijdieren van de krijgslieden liepen los in de open ruimte, die gevormd werd door de krijgslieden. Het glanzende metaal en de juweelen van de prachtige sieraden der mannen en vrouwen, die weerkaatst werden in het tuig der zitidaren en thoats en die overal verspreid waren tusschen de helle kleuren van schitterende zijde, bont en veren verleende een barbaarsche pracht aan de karavaan, die een Oost-Indisch monarch groen van nijd zou hebben gemaakt.

De reuzen dikke banden der wagens en de met eelt bedekte pooten der dieren maakten geen geluid op de met mos bedekten zeebodem ; en zoo trokken we in doodsche stilte als een reuzen droombeeld, behalve wanneer de stilte verbroken werd door het zware gebrom van een boozen zitidaar of door het geschreeuw van vechtende thoats. De groene Martianen praten weinig, en dan nog gewoonlijk in monosyllaben en zoo zachtjes, als het zwakke gerommel van ver verwijderden donder.

We gingen door een woestenij van mos, waarin geen sporen te zien waren, en dat nadat het zich gebogen had onder den druk van een kar wiel of een vereelte poot weer achter ons opstond, zoodat er geen spoor van onzen doorgang overbleef. We hadden, wat betreft de geluiden, die we maakten, en de sporen, die we achterlieten, wel de schimmen kunnen zijn van de dooden van de doode zee van die stervende planeet.

Het was de eerste marsch van een groote massa menschen en dieren, waarvan ik getuige was, die geen stof maakte en geen spoor naliet, want er is geen stof op Mars, behalve in de bebouwde streken gedurende de wintermaanden en dan nog maakt het ontbreken van winden het bijna

onzichtbaar.

We kampeerden dien nacht aan den voet der heuvels, die we gedurende twee dagen naderden en die de zuidgrens vormden van deze eigenaardige zee. Onze dieren waren twee dagen zonder drinken geweest, en zelfs hadden ze in twee maanden geen water gehad, niets nadat we Thark verlaten hadden ; maar, zooals Tars Tarkas me uitlegde, hebben ze slechts weinig nodig en kunnen ze voor onbepaalde tijd leven van het mos, dat Barsoom bedekt, en dat, zooals hij mij vertelde, in zijn kleine steeltjes genoeg vocht heeft om aan de geringe behoeften der dieren te voldoen.

Nadat ik mijn avondmaal van kaasachtig voedsel en plantaardige melk genuttigd had, ging ik Sola opzoeken, die ik bij het licht van een toorts bezig vond met iets van 'Tars Tarkas' uitrusting. Ze keek bij mijn nadering op en ze verwelkomde mij met een gezicht, dat straalde van plezier.

« Ik ben blij, dat ge gekomen zijt, » zei ze ; Dejah Thoris slaapt en ik ben alleen. Mijn eigen volk geeft niet om me ; John Carter ; ik verschil te veel van hen. Het is treurig, dat ik moet leven tusschen hen en ik wensch dikwijls, dat ik een werkelijk groen-Martiaansche vrouw was zonder liefde en zonder hoop ; maar ik heb liefde gekend en dus ben ik verloren. Ik heb u beloofd mijn geschiedenis of liever die mijner ouders te vertellen. Naar wat ik van u en de manieren van uw volk gehoord heb, ben ik er zeker van, dat het verhaal u niet vreemd zal lijken, maar onder de groene Martianen kan zelfs de oudst levende Thark zich niet iets dergelijks herinneren en evenmin houden onze legenden veel dergelijke geschiedenissen in.

« Mijn moeder was tamelijk klein, inderdaad te klein om haar de verantwoordelijkheid van het moederschap te veroorloven, daar onze opperhoofden vooral op de grootte letten. Ze was ook minder koud en wreed dan de meeste groen-Martiaansche vrouwen, en daar ze weinig om gezelschap gaf, wandelde ze vaak alleen door de verlaten Tharksche lanen of ging ze zitten tus-

schen de wilde bloemen, die de dichtbijzijnde heuvels bedekken, dingen denkende en verlangend, waarvan ik geloof, dat ik alleen onder de tegenwoordige Tharkiaansche vrouwen ze kan begrijpen ; want ben ik niet het kind mijner moeder ?

En daar op de heuvels ontmoette ze een jongen krijgsman, wiens plicht het was om de grazende zitidaren en thoats te hoden en op te letten, dat ze niet buiten de heuvels kwamen.

In het begin spraken ze alleen over dingen, waar een Tharkiaansche gemeente belang in stelt, maar langzamerhand, toen ze elkaar vaker en, zooals ze beiden nu wel wisten, niet bij toeval ontmoetten, praatten ze over zichzelf, over de dingen waar ze van hielden, over hun begeerten en hun hopen. Ze vertrouwde hem en vertelde hem van den vreeselijken afkeer, dien ze had van de wreedheden van hun rasgenooten, van het verschrikkelijke liefdelooze leven, dat zij lijden moesten, en daarna wachtte ze op den storm van verontwaardiging, die van zijn harde, koude lippen zou komen. Maar in plaats daarvan nam hij haar in zijn armen en kuste haar.

Zij hielden hun liefde zes lange jaren geheim. Zij, mijn moeder, was van het gevolg van den grooten Tal Hajus, terwijl haar minnaar een eenvoudig krijgsman was, die slechts zijn eigen wapens droeg. Indien hun afvalligheid van de Tharkiaansche tradities ontdekt was geworden, zouden zij beiden voor hun zonde hebben moeten boeten in de groote arena voor Tal Hajus en de vergaderde troepen.

« Het ei waaruit ik kwam, werd verborgen in een groot glazen vat op de hoogste en ontoegankelijkste van de ten deele verwoeste torens van het oude Thark. Eens per jaar bezocht mijn moeder het gedurende de vijf lange jaren, dat het daar lag uit te broeden. Ze durfde niet vaker te komen, want door de groote schuld van haar geweten vreesde ze, dat elk harer bewegingen nagegaan werd. Gedurende deze periode verdiende mijn vader groote onderscheidingen als krijgsman en had hij de wapens

van verscheidene opperhoofden genomen. Zijn liefde voor mijn moeder was nooit verminderd en zijn eenige eerezucht in het leven was te bereiken, dat hij Tal Hajus van zijn wapens kon berooven en dan, als heerscher van de Tharken, vrij zijn aanspraak op haar kon maken als zijn eigen vrouw en dan, zooveel als het in zijn macht was het kind te beschermen dat anders, zoodra de waarheid aan het licht zou komen, gedood zou worden.

Het was een wilde droom om de wapens van Tal Hajus in vijf korte jaren te willen vermeesteren, maar hij maakte vlugge vorderingen en hij had zich spoedig een hooge positie in de raden der Tharken verworven. Maar eens op een dag was zijn kans, om zijn geliefde te redden, in zooverre die tenminste bestond, voor goed verloren, want hij werd op een langdurige expeditie naar de ijslanden van het Zuiden gezonden, om oorlog te voeren met de inboorlingen daar, en ze te berooven van hun bont, want zoo doet de groene Barsoomiaan ; hij werkt niet voor datgene, waar hij anderen in den strijd van kan berooven.

Hij was voor vier jaar gegaan en toen hij terug kwam, was alles al drie jaar geleden gebeurd ; want ongeveer een jaar na zijn vertrek en kort voor de terugkomst van een expeditie, die er op uit was gegaan om de vruchten van een gemeenschappelijk broedsel te halen, was het ei uitgekomen. Daarna hield mijn moeder mij steeds in den ouden toren, terwijl ze mij 's avonds bezocht en mij al de liefde schonk, waarvan het gemeenschapsleven ons zou hebben beroofd. Ze hoopte op den terugkeer der expeditie van den incubator, om mij te stoppen tusschen de andere jongens, die voor de kwartieren van Tal Hajus bestemd waren, en daardoor aan het lot te ontsnappen, dat haar zeker ten deel zou vallen, als haar zonde tegen de oude tradities van de groene mannen, ontdekt werd.

« Ze leerde mij vlug de taal en gewoonten van mijn ras en eens op een avond vertelde ze mij de geschiedenis, die ik u nu tot

hier toe gedaan heb, terwijl ze mij de noodzakelijkheid van absolute geheimhouding onder het oog bracht en mij op het hart drukte en groote voorzichtigheid tegenover de andere jonge Thartianen in acht te nemen, nadat ze mij bij de andere jongen had geplaatst, opdat niemand zou kunnen raden, dat ik al meer opvoeding had genoten dan zij en evenmin door het een of ander gebaar in tegenwoordigheid van anderen mijn genegenheid voor haar of mijn bekendheid met mijn ouders te toonen ; fluisterde ze, terwijl ze mij dicht naar zich toe trok den naam van mijn vader in mijn oor.

En daarop viel er een lichtstraal in de duisternis van den torenkamer en daar stond Sarkoja terwijl ze haar glinsterende onheilspellende oogen met een blik van haat en verachting op mijn moeder gevestigd hield. De stroom van hatelijke woorden, die ze haar naar het hoofd slingerde maakte mij koud van schrik. Het was duidelijk, dat ze de heele geschiedenis gehoord had. Dat ze daar in dien noodlottigen nacht tegenwoordig was kwam, doordat haar argwaan gewekt was doordat mijn moeder zoo lang 's nachts afwezig was.

« Eén ding had ze niet gehoord, en wist ze evenmin n.l. de gefluisterde naam van mijn vader. Het was duidelijk aan haar herhaald vragen aan mijn moeder te merken, dat ze den naam van haar medeplichtige in de zonde wilde te weten komen, maar geen leelijke gezegden noch bedreigingen konden dien naam uit mijn moeder krijgen en om mij van noodelooze kwellingen te bevrijden jekte ze, want ze vertelde Sarkoja, dat zij alleen dien naam wist en hem zelfs niet aan haar kind gezegd had.

« Met nog eenige laatste verwenschingen haastte Sarkoja zich naar Tal Hajus om hem van haar ontdekking te vertellen en terwijl zij weg was liep mijn moeder, nadat ze mij in de zijde en het bont van haar beddegoed had gewikkeld, zoodat ik bijna onzichtbaar was, de trap af en rende wild weg naar de grenzen der stad, naar den weg, die naar het verre zuiden leidde,

naar den man op wiens bescherming ze geen aanspraak maken mocht, maar wiens gezicht ze nog eens wilde zien voor ze stierf.

Toen we aan de zuidgrens der stad kwamen hoorden we een geluid in de mosvlakte van uit de richting naar het eenige pad, dat door de heuvels leidt, loopt, het pad waarlangs karavanen van het Noorden of Oosten of Westen de stad binnen komen. De geluiden, die wij hoorden waren het schreeuwen van thoats en het gegrom van zitidaren, nu en dan afgewisseld door het gerammel van wapenen, dat de nadering van een troep krijgslieden aankondigt. Haar eerste gedachte was, dat het mijn vader was, die van zijn expeditie terugkeerde, maar haar Tharkschverstand weerhield haar om roekeloos en overhaast naar hem toe te vliegen en hem te begroeten. Terwijl ze zich in de schaduw van een deur terug trok wachtte ze de komst van de karavaan af, die kort daarop de laan inkwam, en de straat van de eene tot de andere zijde vulden. Toen het hoofd van den stoet ons voorbijging, scheen de maan op de overhangende daken en verlichtte het landschap met al de pracht van haar wonderlijk licht. Mijn moeder trok zich nog verder in de vriendelijke schaduw terug en vanaf haar schuilplaats zag ze, dat de expeditie niet die van mijn vader was, maar de karavaan, die terugkeerde met de jonge Tharken.

Terstond was haar besluit genomen ; stil ging ze onder op de plank van een wagen zitten, terwijl ze mij in waanzinnige liefde aan haar borst drukte.

Zij wist, wat ik niet deed, dat zij mij na dien nacht nooit meer aan haar borst zou houden en dat wij elkaar evenmin ooit weer zouden zien. In de verwarring op het plein stopte ze mij tusschen de andere kinderen, wier bewakers gedurende de reis, nu hun verantwoording aan anderen over konden laten.

Wij werden allen in een groote kamer bewaakt en gevoed door vrouwen, die geen deel uit hadden gemaakt van de expeditie.

Den volgenden dag werden wij onder het gevolg van de verschillende hoofdlieden verdeeld.

« Ik zag mijn moeder na dien nacht nooit weer. Zij werd door Tal Hajus gevangen genomen en gemarteld, waaronder zelfs de vreeselijkste en schandelijkste martelingen werd gedaan om den naam van mijn vader over haar lippen te doen komen. Maar zij bleef standvastig en eerlijk, terwijl ze stierf onder het lachen van Tal Hajus en zijn hoofdmannen gedurende een of andere vreeselijke marteling, die ze onderging.

« Ik hoorde later, dat zij hen verteld had mij te hebben gedood om mij voor een dergelijk lot in hun handen te behoeden en dat zij mijn lichaam aan de witte apen voorgeworpen had. Sarkoja alleen wou trouwde haar en ik voel, dat zij mijn ware afkomst vermoedt, doch mij nu nog niet durft te ontmaskeren, omdat zij ook vermoedt, dat weet ik zeker, wie mijn vader is.

« Toen hij van de expeditie terugkeerde en mijn moeders geschiedenis hoorde, was ik er bij tegenwoordig toen Tal Hajus hem die mededeelde ; maar door geen spierbeweging verried hij ook maar de geringste aandoening, alleen lachte hij, toen Tal Hajus vroolijk van haar doodstrijd vertelde. Vanaf dat oogenblik was hij de wreedste onder de wreeden en ik wacht den dag af, dat hij zijn doel zal bereiken en het lijk van Tal Hajus onder zijn voeten zal voelen ; want ik ben er even zeker van, dat hij slechts de gelegenheid afwacht om een vreeselijken wraak te nemen, en dat zijn groote liefde even sterk in hem leeft als toen die hem voor het eerst bijna veertig jaar geleden tot een ander mensch maakte, als dat wij nu hier zitten aan het einde van een eeuwenouden oceaan, terwijl verstandige menschen slapen, John Carter ».

« En is je vader nu bij ons, Sola ? » vroeg ik.

« Ja » antwoordde zij, « maar hij weet niet wie ik eigenlijk ben, evenmin als dat hij weet wie mijn moeder aan Tal Hajus verried. Ik alleen ken mijn vader's naam en

alleen ik en Tal Hajus en Sarkoja weten, dat zij degene was, die het verhaal deed, dat dood en marteling bracht aan haar, die hij lief had. »

Wij zaten eenige oogenblikken zwijgend, zij vol sombere gedachten aan haar vreeselijk verleden en ik vervuld van medelijden voor de arme schepsels, die door de hartelooze, dwaze gewoonten van hun ras gedoemd waren een liefdeloos leven te leiden, vol wreedheid en haat. Eindelijk sprak zij.

« John Carter, als ooit een man in den waren zin des woords in het koude, doode Barsoom is geweest, dan zijt gij het. Ik

weet, dat ik u kan vertrouwen en omdat het u of hem, of Dejah Thoris of mij zelf misschien eens van nut zal zijn, zal ik u den naam van mijn vader mededeelen, zonder er eenig voorbehoud of voorwaarde aan te verbinden. Als de tijd gekomen is, spreek dan de waarheid als u dat goed toeschijnt. Ik vertrouw u, omdat ik weet, dat gij niet dien vreeselijken karaktertrek van absolute en nooit afwijkende waarheidslievendheid bezit, dat gij niet als een van uw eigen Virginische gentlemen zoudt liegen, als een leugen anderen verdriet en lijden zou kunnen besparen. De naam van mijn vader is Tars Tarkas ».

HOOFDSTUK XVI

Wij beramen plannen tot ontvluchting.

De rest van onzen tocht naar Thark verliep zonder bijzondere gebeurtenissen. We waren nu twintig dagen op reis, hadden twee zeebodems doorgetrokken en waren door of langs een menigte verwoeste steden gegaan, waarvan de meesten kleiner dan Korad waren. Tweemaal staken we de beroemde Martiaansche waterwegen over, of kanalen, zooals onze aardsche astronomen die noemen. Wanneer wij deze punten naderden werd een krijger een heel eind vooruit gezonden met een uitstekenden verrekijker en als er geen troepen roode Martianen te zien waren, trokken we dichtaaneengesloten voorwaarts en dan kampeerden we totdat het donker werd, waarop we dan langzaam de bebouwde streken naderden, en nadat we dan een van de talrijke, breede hoofdwegen, die onze landen op regelmatige wijze doorsnijden, in bezit hadden genomen, kropen we zwijgend en sluipend naar de dorre landen aan den anderen kant.

Daar wij in het donker voorttrokken, kon ik slechts weinig zien, behalve wanneer de meest nabijzijnde maan in haar wilden en onophoudelijken loop door de hemel van Barsoom, van tijd tot tijd kleine

stukjes land verlichtte, ommuurde velden onthullend en lage, onregelmatige gebouwen, die wat uiterlijk aangaat veel van boerderijen op aarde hadden. Er waren veel boomen, methodisch gerangschikt en waarvan sommige reusachtig groot, waren ; er waren in enkele van de omheiningen dieren, die van hun tegenwoordigheid blijk gaven door verschrikte geschreeuw en gesnuif, wanneer zij onze vreemde, wilde dieren en de nog wildere menschelijke wezens rooken.

Slechts eens zag ik een menschelijk wezen. De jongen moest aan den kant van den weg hebben liggen slapen, want toen ik naast hem was, hief hij zich op één elleboog op en nadat hij een blik had geworpen op de naderende karavaan sprong hij met een schreeuw overeind, rende den weg af en klom over een nabijzijnde muur met de behendigheid van een bange kat. De Tharks schonken niet de minste aandacht aan hem ; zij waren niet op het oorlogspad en het eenige, waaruit ik kon opmaken, dat zij hem gezien hadden, was, dat zij den gang van de karavaan verhaastten, terwijl wij ons naar den woestijn spoedden, die nabij den ingang van het rijk van Tal Ha-

jus lag.

Geen enkele maal sprak ik met Dejah Thoris, daar zij mij geen boodschap zond, dat ik welkom in haar wagen zou zijn en mijn dwaze trots hield mij ervan terug toenadering te zoeken. Ik geloof inderdaad, dat de verhouding van een man tot de vrouwen verband houdt met zijn dapperheid onder de mannen. Zwakkelingen hebben er dikwijls uitstekend slag van de schoone sexe te behagen, terwijl de man die vecht en voor een duizendtal werkelijke gevaren niet terugdeinst, zich als een verschrikt kind in de schaduw verbergt.

Juist dertig dagen na mijn komst op Barssoom trokken wij de oude stad Thark binnen, van wier langvergeten bevolking deze horde van groene menschen zelfs hun naam gestolen heeft. De Tharksche horden tellen ongeveer dertig duizend zielen en zijn in vijf en twintig gemeenschappen verdeeld. Iedere gemeenschap heeft haar eigen « jed » en mindere hoofdliden, maar allen staan zij onder de bevelen van Tal Hajus, Jeddah van Thark. Vijf gemeenschappen hebben hun hoofdkwartier in de stad Thark en de rest is verspreid over andere verlaten steden van het oude Mars in het gebied, waar Tal Hajus aanspraak op maakt.

Wij kwamen tegen den middag op het groote middenplein. Er was geen enthousiaste begroeting voor de teruggekeerde expeditie. Degenen, die toevallig er bij waren noemden de namen van de krijgers en de vrouwen met wie ze in directe aanraking kwamen, volgens hun gewone wijze van begroeten, maar toen er ontdekt werd, dat zij twee krijgsgevangenen meebrachten, werd de belangstelling groter en waren Dejah Thoris en ik de middelpunten van vragende groepen menschen.

Men wees ons spoedig nieuwe kwartieren. Mijn huis was nu aan een straat gelegen, die vanuit het Zuiden naar het plein leidde, de hoofdstraat, waardoor we vanaf de poorten der stad getrokken waren. Ik had een heel gebouw voor mijzelf. Dezelfde grootsche architectuur, die een

karakteristiek iets van Konrad was, vertoonde zich ook hier, doch, als dat mogelijk was, nog grootscher en rijker. Mijn kamers zouden geschikt zijn geweest om den machtigsten keizer op aarde tot huisvesting te dienen, maar tot deze vreemde wezens sprak van een gebouw niets dan zijn grootte en het reusachtige van zijn kamers ; hoe grooter het gebouw, hoe begerenswaardiger, en zoo bewoonde Tal Hajus het grootste huis in de stad, wat een reusachtig openbaar gebouw geweest moet zijn, maar dat als woning geheel ongeschikt was. Het gebouw, dat daarop in grootte volgde was voor Lorquas Ptomel, het daaropvolgende voor een jed van lagere rang en zoo voort. De krijgers bewoonden de gebouwen der hoofdliden, tot wier gevolg zij behoorden, of ze zochten, indien ze dat liever wilden een onderdak in een van de duizenden onbewoonde gebouwen in hun eigen stadswijk, daar aan iedere gemeenschap een deel van de stad werd toegewezen. De keuze der gebouwen moest volgens deze verdeelingen plaats hebben, behalve wat de jeds betreft, die allen op het plein uitziende gebouwen bewoonden.

Toen ik mijn huis in orde had, of liever gezien had, dat het in orde was gemaakt, was de zon bijna onder en ging ik uit met de bedoeling op Sola en haar zorg beslag te leggen, daar ik besloten had met Dejah Thoris te spreken en te trachten haar van de noodzakelijkheid van het sluiten van een wapenstilstand te overtuigen, tot dat ik een of anderen weg kon vinden om haar bij een ontvluchting te helpen. Ik zocht te vergeefs totdat de bovenste rand van de groote, roode zon juist onder den horizon verdwenen was en toen ontdekte ik den leelijken kop van Woola, die uit een raam van de tweede verdieping keek aan de tegenovergestelde zijde van de straat, waar ik ingekwartierd was, maar dicht bij het plein.

Zonder op een verdere uitnoodiging te wachten, snelde ik den weg naar de eerste verdieping op en toen ik een groote kamer aan den voorkant van het gebouw binnen

kwam, werd ik door Woola, die waanzinnig van vreugde was, begroet en met zijn leelijk lichaam tegen mij opsprong, zoodat ik bijna op den grond rolde. Het goede dier was zoo verrukt mij te zien, dat ik dacht, dat hij mij zou verslinden ; zijn kop spleet open van zijn eene oor tot aan het andere en hij liet met zijn kabouterglimlach drie rijen van slagstanden zien.

Na hem met een bevelend woord en een liefkozing gekalmeerd te hebben, keek ik in de invallende duisternis haastig rond of ik Dejah Thoris ook zag, en toen dat niet het geval was, riep ik haar naam. Uit den verren hoek van het vertrek kwam een fluisterend antwoord en met een paar vlugge stappen stond ik naast haar waar zij tusschen kussens en bont op een ouden, gebeeldhouwden zetel zat. Toen ik wachtte, richtte zij zich in haar volle lengte op en mij strak aanziende, zei ze :

« Wat wenscht Dotar Sojat, de Thark, van Dejah Thoris, zijn gevangene ? »

« Dejah Thoris, ik weet niet, waardoor ik u boos heb gemaakt. Het was er ver van af, dat ik u zou wenschen te kwetsen of te beleedigen, u, die ik hoopte te beschermen en te helpen. Als gij niets meer van mij wilt weten, doe dat dan niet, maar het is niet mijn vraag naar mijn bevel, dat gij mij moet helpen om uw ontvluchting te bewerkstelligen, als die mogelijk is. Als gij weer veilig aan het hof van uw vader zijt, moogt ge met mij doen wat ge wilt, maar van nu tot dien dag ben ik uw meester en gij moet mij gehoorzamen en helpen ».

Zij keek mij lang en ernstig aan en ik dacht dat zij wat zachter jegens mij gestemd werd.

« Ik versta uw woorden, Dotar Sojat », antwoordde zij, « maar ik begrijp u niet. Gij zijt te gelijktijd kind en man, een bruto en een edel mensch. Ik zou alleen wenschen, dat ik in uw hart kon lezen ».

« Kijk naar beneden, naar uw voeten, Dejah Thoris : het ligt daar, waar het gelegen heeft sinds dien anderen nacht te Korad en waar het altijd zal liggen kloppen alleen voor jou, totdat de dood het voor

altijd stil doet staan ».

Zij deed een stap naar mij toe, haar mooie handen uitgestrekt met een vreemd, tastend gebaar.

« Wat bedoel je, John Carter », fluisterde zij, « wat zeg je tot mij ? »

« Ik zeg, wat ik mij zelf beloofd had je niet te zeggen, tenminste totdat je niet langer een gevangene onder de groene menschen zoudt zijn, en wat ik, sinds uw houding van de laatste twintig dagen jegens mij, niet gedacht had ooit tegen u te zeggen. Ik zeg, Dejah Thoris, dat ik voor u ben, met lichaam en ziel, om u te dienen, voor u te vechten en voor u te sterven. Slechts een ding vraag ik daar voor terug, en dat is, dat je geen teeken geeft, dat mijn woorden af- of goedkeurt, voordat je veilig onder uw eigen volk bent en dat, welke gevoelens je ook jegens mij koestert, die niet beïnvloed of overdreven worden door dankbaarheid. Dat, wat ik ook zal doen om u te redden, wordt alleen ingegeven door zelfzuchtige motieven, sinds het mij meer genoegen verschaft u wel te dienen dan niet ».

« Ik zal uw wenschen eerbiedigen, John Carter, omdat ik de motieven ervan ken en ik aanvaard uw diensten niet gewilliger, dan ik mij voor uw gezag buig ; uw woord zal mijn wet zijn. Twee maal heb ik je in mijn gedachten onrecht aangedaan en wederom vraag ik u vergiffenis ».

Een verder gesprek van persoonlijken aard werd verhinderd door het binnenkomen van Sola, die erg opgewonden was, geheel in tegenstelling met haar gewone kalmte en bedaardheid.

« Die vreeselijke Sarkoja is bij Tal Hagus geweest, » riep zij uit, « en naar wat ik op het plein gehoord heb is er weinig hoop voor jelui beiden ».

« Wat zeggen ze ? vroeg Dejah Thoris ».

« Dat gij voor de wilde calots (honden), in de groote arena geworpen zult worden, zoodra de troepen voor de jaarlijksche spelen verzameld zijn ».

« Sola », zei ik, « jij bent een Thark,

maar je haat en je verafschuwd de gewoonten van je volk evenals wij. Wil je ons vergezellen bij een uiterste poging om te vluchten. Ik ben er zeker van dat Dejah Thoris je een tehuis en bescherming onder haar volk kan aanbieden en je lot kan onder hen niet erger wezen dan het hier altijd zal zijn ».

« Ja », riep Dejah Thoris uit, « ga met ons mee, Sola », gij zult het beter hebben bij de roode mannen van Helium dan hier, en ik kan je niet alleen een thuis beloven, maar ook de liefde en genegenheid, waarnaar ge verlangt en die ge door de gewoonten van uw ras altijd zult moeten ontberen. Ga met ons mee, Sola ; wij zouden zonder je kunnen gaan, maar je lot zou vreeselijk zijn, als ze dachten, dat gij ons geholpen zoudt hebben. Ik weet, dat zelfs de vrees daarvoor je niet er toe zou brengen om onze ontvluchting te beletten, maar we willen je bij ons hebben, we willen hebben dat je mee gaat naar een land van zonneshijn en vreugde, naar een volk, dat de beteekenis van liefde, sympathie en dankbaarheid kent ».

De groote waterweg, die naar Helium leidt ligt slechts vijftig mijlen zuidwaarts, « murmelde Sola, half tot zich zelf » ; een vluggen thoat zou het in drie uur kunnen loopen ; en dan is het nog vijfhonderd mijl naar Helium langs een weg, die door kleine vlakke streken loopt ; ze zouden het dadelijk weten en ons achtervolgen. We zouden ons eenigen tijd tusschen de hooge boomen kunnen verschuilen, maar de kans om te ontsnappen is werkelijk gering ; zij zouden ons tot aan de poorten van Helium vervolgen en ons iederen stap betaald zetten ; ge kunt het niet ».

« Is er geen andere weg, waarlangs we Helium zouden kunnen bereiken ? vroeg ik, « kunt ge niet een ruwe schets maken van de streek, die we door moeten trekken, Dejah Thoris ? »

« Ja antwoordde ze, en nadat ze een grooten diamant uit haar haar genomen had, teekende ze op den marmeren grond de eerste kaart van het Barsoomiaansche

land, die ik ooit had gezien. Het was in alle richtingen door lange rechte lijnen door-kruist, die nu eens evenwijdig liepen en dan weer zich bogen tot een grooten cirkel. De lijnen, zei ze, waren waterwegen ; de cirkels, steden ; en een, ver Noordelijk, wees ze ons aan als Helium. Er waren andere steden dichterbij, maar ze zei, dat ze bang was er velen van binnen te gaan, daar ze niet alle met Helium bevriend waren.

Ten slotte wees ik, na de kaart zorgvuldig in het maanlicht, dat nu in de kamer stroomde, bestudeerd te hebben, een ver Noordwaarts gelegen waterweg aan, die ook naar Helium scheen te voeren.

« Gaat deze niet door uw grootvaders landstreek ? » vroeg ik.

« Ja » antwoordde ze, maar hij loopt twee honderd mijlen ten Noorden van ons ; het is een der waterwegen, die we op ons uitstapje naar Thark gevolgd hebben ».

« Zij zullen nooit verwachten, dat we dien verafgelegen waterweg zouden probeeren », antwoordde ik, « en daarom vind ik dit den besten weg om langs te ontsnappen ».

Sola was het met mij eens, en we besloten, dat we Thark nog den zelfden nacht zouden verlaten ; inderdaad zou gauw als ik mijn rijdieren vinden en zadelen kon. Sola zou het eene en Dejah Thoris en ik het andere berijden ; terwijl we ieder zoveel voedsel en drinken mee zouden nemen, dat we voor twee dagen genoeg hadden, daar de dieren voor zoo'n langen tocht niet al te hard mochten worden aangezet.

Ik beval Sola om met Dejah Thoris langs een van de minst bezochte lanen naar de Zuidgrens van de stad te gaan ; terwijl ik hen met de rijdieren zoo gauw mogelijk achterna zou komen.

Nadat ik hen alleen gelaten had, sloop ik om wat voedsel, zijde en bont, dat we noodig zouden hebben, bij elkaar te rapen, naar den achterkant van de eerste verdieping en ging vervolgens naar de weide waar onze dieren rusteloos heen en weer liepen, zooals hun gewoonte was voor ze

zich ter ruste begaven.

In de schaduw van de gebouwen en in het stralende schijnsel der Martiaansche maan liep de groote kudde van thoats en zitidaren, de laatsten grommend en de eersten af en toe schreeuwend, hetgeen de bijna doorlopende woede toont, waarin deze wezens hun leven doorbrengen. Ze waren nu rustiger, doordat er geen menschen aanwezig waren, maar toen zij mij rooken, werden ze onrustiger en hun vreeselijk geschreeuw werd luider. Het was een gewaagde bezigheid om een weide met rijdieren 's nachts alleen binnen te dringen ; ten eerste, omdat hun luider wordend geschreeuw de dichtbij zijnde krijgslieden zou kunnen waarschuwen, dat er iets niet in den haak was en ten tweede omdat door de een of andere kleine oorzaak, of door heelemaal geen oorzaak, het een of andere mannetjesrijdier het wel eens in zijn hoofd kon halen een aanval op mij te doen.

Daar ik niet wenschte hun onaangename aard wakker te schudden, op een nacht als deze, waar er zooveel afhing van geheimhouding en vlugheid, liep ik in de schaduw van de gebouwen, klaar om mij bij het eerste teeken van gevaar in veiligheid te brengen door een dichtbijzijnde deur of raam. Zoo ging ik stilletjes naar de groote poorten, die op de straat achter de weide uitkwamen en toen ik den uitgang naderde riep ik zachtjes mijn dieren. Hoe dankte ik de goede Voorzienigheid, die mij de gave had geschonken, om de liefde en het vertrouwen van deze wilde, domme dieren te winnen, want na eenige oogeblikken zag ik twee reuzen dieren vanaf de verste hoek van het veld op me toe komen. Zij kwamen vlak bij mij, terwijl ze hun snuiten tegen mijn lichaam wreven en snuffelden naar de kleine beetjes voedsel waarmee ik ze steeds beloonde.

Terwijl ik de poorten opende, beval ik de twee groote dieren er uit te gaan en nadat ik ze rustig was nagesloten, sloot ik de deuren achter mij.

Ik zadelde noch besteeg de dieren daar, maar in plaats daarvan wandelde ik

rustig in de schaduw van de gebouwen naar een weinig bezochte laan, die naar het punt voerde waar ik afgesproken had Dejah Thoris en Sola te ontmoeten. Met de geruisloosheid van geesten, gingen we stilletjes door de verlaten straten, maar niet voor wij de vlakte naderden, begon ik vrij te ademen. Ik was er zeker van dat Sola en Dejah Thoris geen moeite zouden hebben om onze plaats van afspraak ongezien te bereiken, maar met de twee groote dieren was ik niet zoo zeker van mijzelf, daar het heel ongewoon is, dat krijgslieden na donker de stad verlaten.

Ik bereikte veilig de aangewezen plaats, maar daar Dejah Thoris en Sola er nog niet waren, leidde ik mijn dieren in de voortuin van een der groote gebouwen. Daar ik veronderstelde, dat een der andere vrouwen uit hetzelfde huis was gekomen om Sola te spreken en daardoor haar vertrek verhinderd had, voelde ik geen buitengewone vrees, eer een uur verlopen was zonder dat ik iets van hen had gehoord en toen er nog een half uur verlopen was, werd ik door ernstige ongerustheid aangegrepen. Toen werd de stilte van den nacht onderbroken door het geluid van naderende personen, en uit dat geluid maakte ik op, dat het geen vluchtelingen waren, die stilletjes naar de vrijheid slopen. Spoedig waren ze bij mij en van uit de donkere schaduwen van mijn schuilplaats, bemerkte ik een twintigtal bereden krijgslieden, die in het voorbijgaan eenige woorden zeiden, die mij mijn hart in de keel deden kloppen.

« Hij zou hen waarschijnlijk buiten de stad hebben willen ontmoeten en dan..... » meer hoorde ik niet, ze waren voorbij ; maar het was genoeg ; ons plan was ontdekt en de kans op ontsnapping zou zeer klein zijn. Mijn eenige hoop was nu om ongemerkt terug te keeren naar Dejah Thoris' appartementen en te vernemen welk lot haar getroffen had, maar het was mij een raadsel hoe het mogelijk zou zijn met deze groote monsterachtige dieren tot mijn last, te ontsnappen, nu de stad waar-

schijnlijk wakker was geschud door de tijding van mijn ontvluchting.

Plotseling kwam ik op een idee en afgaande op mijn kennis van de constructie der gebouwen van die oud-Martiaansche steden, die een open ruimte hebben in het midden, vond ik blindelings mijn weg door de donkere kamers, terwijl ik de dieren achter mij aan riep. Ze hadden moeite om door sommige deuren te komen, maar daar de huizen die tegenover de voornaamste gebouwen van de stad staan allen op grootsche schaal ontworpen zijn, konden ze er zich doorwringen zonder vast te blijven zitten en dus kwamen we ten slotte aan het binnenhof waar ik, zooals ik verwacht had, het gewone tapijt van mosachtige planten vond, die hun voedsel zouden uitmaken, totdat ik ze naar hun eigen veld terug kon brengen. Ik was er van overtuigd, dat zij hier even rustig en tevreden zouden zijn als ergens anders en evenmin was er ook maar de geringste mogelijkheid, dat ze ontdekt zouden worden daar de groene mannen niet gaarne die verafliggende gebouwen binnengaan, die veelvuldig bezocht werden door de eenige wezens, die hen naar ik geloof een gevoel van angst geven — namenlijk door de groote witte apen van Barsoom.

Na hun zadels te hebben afgedaan, joeg ik hen door de achterdeur van het gebouw waardoor we de plaats binnengetroden waren en na de dieren los gemaakt te hebben, ging ik over de plaats naar den achterkant van het gebouw en van daar naar de straat. Na in de gang van het gebouw gewacht te hebben totdat ik er van verzekerd was, dat er niemand aankwam, vloog ik naar den anderen kant en door de eerste deur naar de binnenplaats, die er achter lag; en zoo gaande van de eene binnenplaats naar de andere met slechts kans op ontdekking bij het oversteken der straten, kwam ik veilig op de binnenplaats van Dejah Thoris' kwartieren aan.

Hier vond ik natuurlijk de dieren der krijgslieden, die in de aangrenzende gebouwen woonden en kon ik verwachten,

dat ik de krijgslieden zelf zou ontmoeten als ik er binnen ging; maar gelukkig voor mij, had ik een andere veiliger methode om de bovenverdieping, waar Dejah Thoris te vinden zou zijn, te bereiken, en na eerst zoo nauwkeurig mogelijk te hebben bepaald welk der gebouwen zij bewoonde, want ik had ze nooit van den achterkant bekeken, trok ik partij van mijn betrekkelijk groote kracht en vlugheid en sprong op totdat ik het kozijn van een raam op de tweede verdieping had gegrepen, dat naar ik meende aan de achterzijde van haar kwartier was. Nadat ik mij in de kamer had laten glijden, ging ik voorzichtig naar den voorkant van het huis en niet voordat ik de deur van haar kamer bereikt had, werd ik door stemmen gewaar, dat ze bezet was.

Ik ging er niet hals over kop binnen maar luisterde buiten om mij zelf te verzekeren, dat het Dejah Thoris was en dat het veilig was om er binnen te gaan. Het was maar goed ook, dat ik deze voorzorg had genomen want het gesprek, dat ik hoorde, werd door zware mannenstemmen gevoerd en de woorden, die ik tenslotte opving, waren een tijdige waarschuwing.

De spreker was een opperhoofd en hij gaf bevelen aan vier van zijn krijgslieden.

« En wanneer hij in haar kamer terugkomt, » zei hij « wat hij zeker doen zal, wanneer hij merkt, dat ze niet naar hem toekomt aan de grens van de stad, springen jelui met je vieren op hem toe en ontwapenen hem. Jelui gemeenschappelijke krachten zullen daarvoor wel noodig zijn, als de berichten, die ze uit Korad meebrengen, juist zijn. Als ge hem stevig gebonden hebt, draag hem dan naar de kelders onder de kwartieren van den jeddak en keten hem stevig op de plaats, waar hij gevonden kan worden als Tal Hajus hem wenscht te zien. Veroorloof hem niet met iemand te spreken en sta ook aan niemand toe deze kamer binnen te treden, voor hij komt. Er bestaat geen gevaar, voordat het meisje terug zal keeren, want ze is nu al veilig in handen van Tal Hajus

en mogen al haar voorouders medelijden met haar hebben, want Tal Hajus zal van geen medelijden weten.

De groote Sarkoja heeft een edel,

nachtelijk werk gedaan. Ik ga, en als ge hem niet gevangen neemt wanneer hij komt, beveel ik uw lichamen aan de koude boezem van de Iss aan.

HOOFDSTUK XVII

Opnieuw gevangen.

Toen de spreker zweeg, draaide hij zich om ten einde het vertrek te verlaten door de deur, waar ik voorstond, maar ik behoefde niet langer te wachten ; ik had genoeg gehoord, om mijn ziel van vrees vervuld te hebben en na stilletjes weg geslopen te zijn, keerde ik naar de binnenplaats terug, langs den weg, dien ik gekomen was. Mijn plan van handelen, was oogenblikkelijk klaar en nadat ik het plein en de aangrenzende laan overgestoken had, stond ik op de binnenplaats van Tal Hajus.

De schitterend verlichtte vertrekken, van de eerste verdieping vertelde mij, waar ik het eerst zoeken moest, en terwijl ik naar het raam toeliep, gluurde ik naar binnen. Ik had spoedig ontdekt, dat mijn binnendringen niet zoo makkelijk zou gaan, als ik gehoopt had, want de achterkamers, die op de binnenplaats uitzagen, waren gevuld met krijgslieden en vrouwen. Daarna keek ik naar de bovenverdiepingen en ontdekte, dat de derde klaarblijkelijk niet verlicht was, en daarom besloot ik het gebouw daar binnen te dringen. Het was slechts het werk van een oogenblik voor mij om de bovenramen te bereiken en spoedig had ik mij in de beschuttende schaduwen van de niet verlichtte, derde verdieping teruggetrokken.

Gelukkigwijze was de kamer, die ik uitgezocht had, onbewoond en geruischloos kruipend naar de gang, ontdekte ik een licht in de kamers voor mij. Nadat ik iets had bereikt, dat een deur scheen te zijn, ontdekte ik, dat het slechts een opening was van een onmetelijke binnenkamer, die zich uitstreckte van de eerste verdieping, twee etages beneden mij, tot aan

het ronde dak van het gebouw. Beneden in deze groote ronde hal liepen opperhoofden, krijgslieden en vrouwen, en aan het eene eind was een platform, waarop het verschrikkelijkste beest, dat ik ooit gezien heb, was neergehurkt. Hij had al de koude, harde, wreede, vreeselijke trekken van de groene krijgslieden, maar scherper en gemeener door de dierlijke hartstochten, waaraan hij zich vele jaren had overgegeven. Er was geen spoor van waardigheid of trots op zijn beestachtig gelaat te lezen, terwijl zijn reuzen lichaam zich op het platform uitstreckte, waar hij als een reuzen duivelsche visch lag, terwijl zijn zes ledematen de gelijkenis op vreeselijke en afschrikwekkende wijze vergrootten.

Maar wat mij deed verstijven van schrik was het gezicht van Dejah Thoris en Sola, die daar voor hem stonden en de vijandige blik van hem, toen hij zijn groote, uitpuilende oogen langs de lijnen van haar mooie gestalte liet glijden. Zij sprak, maar ik kon niet hooren, wat ze zei en evenmin kon ik zijn brommend antwoord verstaan. Zij stond daar kaarsrecht voor hem, met hoog opgeheven hoofd en zelfs uit de verte kon ik de minachting en walging op haar gezicht lezen, toen ze haar hooghartigen blik zonder teeken van vrees op hem liet rusten. Ze was werkelijk de trotsche dochter van een duizendtal Jeddaks, dat toonde haar heele, lieve kleine gestalte, en terwijl ze zoo tenger en zoo teer leek naast de reuzengroote krijgslieden, maakte ze hen door haar majestueuse houding tot onbetekenende wezens ; ze was de machtigste onder hen en ik geloof werkelijk, dat zij het voelden.

Na eenigen tijd gaf Tal Hajus een teeken, dat de kamer ontruimd zou worden en de gevangenen met hem alleen zouden worden gelaten. Langzaam verdwenen de opperhoofden, de krijgslieden en de vrouwen in de duisternis van de omringende kamers en Dejah Thoris en Sola stonden alleen voor den jeddak der Tharken.

Eén opperhoofd slechts was aarzelend vertrokken. Ik zag hem alleen staan in de schaduw van een grooten pilaar, terwijl zijn vingers zenuwachtig met het gevest van zijn groote zwaard speelden en zijn oogen vol onverzoenlijken haat op Tal Hajus rustten. Het was Tars Tarkas en ik kon in zijn gedachten lezen als in een open boek door den onmiskenbaren haat, die op zijn gezicht te lezen lag. Hij dacht aan die andere vrouw, die veertig jaar geleden voor dit beest gestaan had, en had ik slechts één woord in zijn oor kunnen fluisteren, dan zou dat zelfde oogenblik de heerschappij van Tal Hajus teneinde zijn geweest ; maar ten slotte verliet ook hij de zaal, niet wetend, dat hij zijn eigen dochter aan de genade van het wezen, dat hij het meest haatte, overliet.

Tal Hajus stond op en terwijl ik, zijn plannen half vreesde, half voelde, snelde ik naar de kronkelende gang, die naar beneden leidde. Er was niemand om mij tegen te houden en ik bereikte onopgemerkt de hoofddeur van de zaal, waarna ik mij opstelde achter den zelfden pilaar, dien Tars Tarkas juist verlaten had. Toen ik de kamer binnen trad, zei Tal Hajus : « Prinses van Helium, ik zou een groot losgeld van uw volk kunnen krijgen, als ik u ongehinderd aan hen terug gaf, maar duizend maal liever zou ik dat mooie gezicht zien vertrekken van kwellende pijn ; het zal lang gerekt worden, dat belooft ik u ; tien dagen plezier zouden al te kort zijn om de liefde te toonen, die ik uw ras toedraagt. De verschrikkingen van uw dood zullen de roode mannen in hun slaap vervolgen gedurende al de komende eeuwen ; ze zullen rillen in de duisternis van den nacht, als

hun vaders hen van den vreeselijken wraak der groene mannen vertellen ; van den macht, en de kracht en de wreedheid van Tal Hajus. Maar vóór de marteling zult ge voor één kort uurtje van mij zijn en het bericht daarvan zal naar Tardos Mors, jeddak van Helium, uw grootvader, gestuurd worden, opdat hij in grooten smart over den grond moge kruipen. Morgen zal de marteling beginnen ; vannacht zijt ge van Tal Hajus, « kom ». Hij sprong van het platform en pakte haar ruw bij den arm, maar nauwelijks had hij haar aangeraakt of ik liep naar hem toe. Mijn kort zwaard had ik scherp en glinsterend in mijn rechterhand ; ik zou het in zijn gemeene hart hebben kunnen steken, voor hij gemerkt had, dat ik bij hem was ; maar toen ik mijn arm oprichtte om te slaan, dacht ik aan Tars Tarkas, en, met al mijn woede en al mijn haat, kon ik hem niet berooven van het oogenblik, waar hij voor geleefd en waar hij op gehoopt had, al die lange, vermoeiende, jaren ; en dus zwaaide ik, in plaats daarvan, mijn stevige rechtervuist vlak tegen de punt van zijn kaak aan. Zonder een geluid te geven stortte hij als dood op den grond.

In de zelfde doodsche stilte greep ik Dejah Thoris bij de hand, en, Sola wenkend mij te volgen, spoedden wij ons zonder een geluid te geven uit de kamer naar de bovenverdieping. Ongezien bereikten we een venster aan de achterzijde en met behulp van de riemen en het leer van mijn wapenrusting liet ik eerst Sola en toen Dejah Thoris op den grond zakken.

Na zachtjes achter hen aangesprongen te zijn trok ik hen vlug door den tuin in de schaduw van de gebouwen en zoo keerden wij terug langs denzelfden weg, dien ik zoo vaak gevolgd had naar de dichtbijzijnde grens van de stad.

Ten slotte kwamen we bij mijn rijdieren op de binnenplaats, waar ik hen had achtergelaten en na ze gezadeld te hebben, haastten wij ons door het huis naar de straat. Na Sola op het eene en Dejah Thoris achter mij op het andere dier te

hebben geholpen, reden we van de Tharksche stad door de heuvels naar het Zuiden.

In plaats van om de stad heen te rijden naar het Noordwesten, naar den dichtstbijzijnden waterweg, die op zoo'n kleinen afstand van ons verwijderd was, gingen we naar het Noord-Oosten en sloegen den weg in naar de mosvlakte aan welks anderen kant op een afstand van twee honderd gevaarlijke en vermoeiende mijlen, een ander kanaal liep, dat naar Helium voerde.

We spraken geen woord voor we de stad ver achter ons hadden, maar ik kon het zachte snikken van Dejah Thoris hooren, toen ze met haar hoofd tegen mijn schouder leunde.

« Als we ontsnappen, mijn opperhoofd, zal Helium een groote schuld hebben, grooter dan ze u ooit zal kunnen betalen ; en als we het niet halen, dan zal de schuld niet minder zijn, ofschoon Helium het nooit te weten zal komen, want ge hebt de laatste van ons geslacht van iets gered, dat erger is dan de dood ».

Ik antwoordde niet, maar in plaats daarvan legde ik mijn hand in mijn zijde en drukte de kleine vingers van haar, die ik lief had, daar, waar ze mij voor steun vasthielden en toen spoedden wij ons zwijgend over het gele, door de maan verlichtte mos, terwijl ieder zich met zijn eigen gedachten bezig hield. Wat mij betreft, ik kon, al had ik ook anders gewild, niet anders dan vroolijk zijn, met Dejah Thoris' warm lichaam vlak tegen het mijne en niettegenstaande het gevaar, waarin we nog steeds verkeerden, zong mijn hart even vroolijk alsof we al de poorten van Helium binnen reden.

Onze vroegere plannen waren zoo treurig in de war geschopt, dat we nu zonder voedsel en drinken waren en ik alleen gewapend was. We drongen onze dieren dan ook tot een spoed aan, die zich op hen zou wreken, voor we konden hopen het einde van het eerste stuk van onze reis te zien.

We reden den ganschen nacht en den volgenden nacht met slechts een enkele, korte rustpoozen. Den tweeden nacht waren wij, zoowel als onze dieren, volkomen uitgeput en daarom gingen we op het mos liggen en sliepen gedurende vijf of zes uur, terwijl we tegen het aanbreken van den dag onze reis weer hervatten. Den heelen volgenden dag reden we en toen we laat in den namiddag geen boomen in de verte hadden gezien, wat juist het kenteeken is van de groote waterwegen door heel Barsoom, wisten we plotseling de waarheid, — we waren verloren.

We hadden klaarblijkelijk in de rondte gereden, maar hoe, was moeilijk te zeggen en evenmin leek het met de zon overdag, en de manen en sterren 's nachts om ons te leiden, mogelijk. In ieder geval was er geen waterweg te zien en de heele troep stierf haast van honger, dorst en vermoeidheid. Ver voor ons uit, een beetje naar rechts, konden we de omtrekken van bergen onderscheiden. We besloten om te probeeren die te bereiken, in de hoop, dat we van af de een of andere hoogte den ontbrekenden waterweg zouden ontdekken. Het werd avond voor we ons doel bereikten en bijna flauw vallend van vermoeidheid en zwakheid gingen we liggen om te slapen. Den volgenden morgen werd ik vroeg gewekt door een groot lichaam dat zich dicht tegen me aandrukte en mijn oogen met schrik openend, zag ik mijne goede, oude Woola, die zich dicht tegen mij aanvlijde ; het trouwe dier was ons door die spoorlooze vlakte gevolgd om ons lot, wat het ook mocht wezen, te deelen. Terwijl ik mijn arm om zijn hals sloeg, drukte ik mijn wang dicht tegen de zijne en ik schaam mij er niet over, dat ik dat deed en evenmin over de tranen, die mij in de oogen kwamen, toen ik dacht aan zijn liefde voor mij. Kort daarop ontwaakten Dejah Thoris en Sola en we besloten dadelijk op weg te gaan om de heuvels te bereiken.

We hadden nog geen mijl afgelegd, toen ik bemerkte, dat mijn rijdier begon te struikelen en te wankelen op een manier

om medelijden mee te krijgen, niettegenstaande we hadden geprobeerd de dieren niet te dwingen om evenals den vorigen dag twaalf uur te loopen. Plotseling wankelde het dier en plofte op den grond neer. Dejah Thoris en ik werden van zijn rug afgeworpen en wij vielen bijna geluidloos op het zachte mos. Maar het arme dier was er treurig aan toe en kon zich zelfs niet oprichten, al was hij nu ook van ons gewicht bevrijd. Sola zei tegen mij, dat als het nacht werd, de koelte hem zeker weer zou doen herleven, en daarom besloot ik het dier niet te doden, zooals ik eerst van plan was geweest, daar ik het wreed had gevonden het alleen achter te laten om van honger en dorst te sterven. Nadat ik het van zijn tuig, dat ik naast hem neerlegde, bevrijd had, lieten we het arme dier aan zijn lot over. Sola en ik liepen, terwijl we Dejah Thoris zeer tegen haar zin, lieten rijden. Zoo waren we op ongeveer een mijl afstand van de heuvelen gekomen, toen Dejah Thoris, van af haar gunstige plaats bovenop het dier, riep, dat ze een grooten troep ruiters op verscheidene mijlen afstands, uit een pas in de heuvels zag komen. Sola en ik keken in de door haar aangewezen richting en daar waren verscheiden honderden bereden krijgers te zien. Zij schenen in een Zuid-Westelijke richting te gaan, wat hen van ons zou verwijderden.

Het waren ongetwijfeld Tharksche krijgers, die waren uitgezonden om ons gevangen te nemen en wij slaakten een zucht van verlichting, dat ze in tegengestelde richting trokken. Nadat ik Dejah Thoris snel van het paard had getild, beval ik het dier te gaan liggen en wij deden alle drie evenzoo, om zoo weinig mogelijk af te steken, uit vrees, dat wij de aandacht van de krijgers zouden trekken. Wij konden hen, toen ze uit de pas kwamen, slechts een oogenblik zien, voor zij uit het gezicht verdwenen achter een heuvelrug, voor ons een heel zorgzamen heuvelrug, want als zij een langen tijd te zien waren geweest, zouden zij ons zeker ontdekt hebben. Toen de

laatste krijger uit de pas kwam, hield hij stil en tot onze ontsteltenis hield hij zijn verrekijker voor zijn oogen en zocht den zeebodem in alle richtingen af. Hij was stellig een hoofdman, want bij de groene Martianen rijdt, als ze op marsch zijn, in sommige gevallen de hoofdman aan het einde van den troep. Toen hij zijn kijker naar onze richting bracht, hielden onze harten op met kloppen en ik voelde, dat het koude zweet uit iederen porie van mijn lichaam te voorschijn kwam.

Eindelijk draaide hij zijn kijker in onze richting — en hield dien stil. Onze zenuwen waren tot het uiterste gespannen en ik betwijfel of iemand van ons ademde, gedurende de oogenblikken, dat de kijker op ons gericht was. Daarop liet hij den kijker zakken, en wij konden zien, dat hij zijn soldaten, die achter den heuvel reeds uit het gezicht verdwenen waren een bevel toeriep. Hij wachtte echter niet, totdat zij zich bij hem voegden; hij draaide zijn paard om en kwam op ons afgerend.

Er was nog slechts een kleine kans en daar moesten we gebruik van maken. Mijn Martiaansch geweer van mijn schouder nemend, legde ik aan en trok af. Een scherpe ontploffing volgde toen het projectiel zijn doel bereikte en de hoofdman stortte van zijn paard.

Opspringend trok ik ons rijdier over-eind en beval Sola er met Dejah Thoris op te gaan zitten en te trachten de heuvels te bereiken, voordat de groene krijgers bij ons waren. Ik wist, dat zij in de ravijnen en geulen een tijdelijke schuilplaats zouden vinden en zelfs, wanneer ze door den honger en dorst stierven, zou het beter zijn, dan wanneer ze in handen der Tharken vielen. Terwijl ik hen mijn beide revolvers opdrong als een zwak beschermingsmiddel en als laatste reddingsmiddel voor hen zelf van den vreeselijken dood, die hun bij gevangenneming te wachten stond, nam ik Dejah Thoris in mijn armen en zette haar op het dier, achter Sola, die reeds op mijn bevel opgestegen was.

« Vaarwel, mijn prinses », fluisterde

ik, « misschien ontmoeten we elkaar toch in Helium. Ik heb voor heetere vuren gestaan dan voor dit », en ik trachtte te glimlachen terwijl ik loog.

« Wat », riep ze, « ga je niet met ons mee ? »

Hoe kan ik, DejahThoris ? Iemand moet deze krijgers een oogenblik tegenhouden en ik kan hen beter alleen ontkomen, dan wanneer wij met z'n drieën zijn ».

Zij sprong snel van het paard, en haar armen om mijn hals slaande, keerde ze zich tot Sola en zei met rustige waardigheid : « Vlucht, Sola ! Dejah Thoris blijft om te sterven met den man, dien zij lief heeft ».

Deze woorden staan in mijn hart gegrift. Ik zou verheugd duizend keer van mijn leven afstand willen doen, als ik ze nog eens weer kon hooren ; maar ik kon mij toen geen seconde overgeven aan de verrukking van haar lieve omhelzing, en terwijl ik mijn lippen voor de eerste maal op de hare drukte, nam ik haar weer op en zette haar weer achter Sola, en beval deze op beslist toon haar desnoods met geweld vast te houden. En nadat ik het dier op de zijde geslagen had, zag ik hen wegrijden, terwijl Dejah Thoris tot het einde toe worstelde om zich van Sola 's armen te bevrijden.

Terwijl ik mij omdraaide zag ik, dat de groene krijgers op den heuveltop klommen en naar hun hoofdman omzagen. In een oogenblik zagen ze hem en daarna mij, maar nauwelijks hadden ze mij ontdekt of ik begon te vuren, terwijl ik mij plat op den

buik op het mos wierp. Ik had honderd patronen in het magazijn van mijn geweer en nog honderd in mijn gordel. Ik ging steeds met vuren door, totdat ik zag, dat alle ruiters, die het eerst van achter den heuvel waren teruggekeerd, of dood waren of wegluchtten om dekking te zoeken.

Mijn rust was echter van korten duur, want spoedig verscheen de heele troep, die verscheiden duizend man telde, en vloog in dollen ren op mij af.

Ik vuurde, totdat mijn geweer leeg was en zij bijna bij mij waren, en toen ik, omziende, zag, dat Dejah Thoris en Sola achter de heuvels verdwenen waren, sprong ik op, gooide mijn geweer weg en vloog weg in de richting tegenovergesteld aan die, welke Sola en Dejah Thoris, hadden ingeslagen.

Als de Martianen ooit een voorstelling in het springen hadden bijgewoond, dan was het voor die verbaasde krijgers op dien dag, jaren geleden, weggelegd, maar ofschoon het hen van Dejah Thoris verwijderde, leidde het hun aandacht niet van de pogingen af om mij gevangen te nemen.

Zij renden woest achter mij aan, totdat mijn voet ten laatste tegen een vooruitstekend stukje kwarts stootte en ik spartelend op het mos viel. Toen ik opkeek, waren ze bij mij en ofschoon ik mijn lang zwaard trok in een poging om mijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen, was het spoedig afgeloopen. Ik wankelde onder hun slagen, die op mij neerregenden ; mijn hoofd duizelde ; alles werd zwart, en ik viel bewusteloos voor hen neer.

HOOFDSTUK XVIII

Geketend in Warhoon.

Het moet verscheiden uren geduurd hebben, voordat ik weer bij kwam en ik herinner mij het verraste gevoel, toen ik besepte, dat ik niet dood was.

Ik lag tusschen een stapel zijden slaapkussens en bont in den hoek van een

smalle kamer, waarin verscheiden groene krijgers waren, terwijl een oude en leelijke vrouw zich over mij heenboog.

Toen ik mijn oogen opende, keerde zij zich tot een van de krijgers en zei :

« Hij zal leven, o Jed ».

« Dat is goed », zei de aangesprokene, lachend mijn bed naderend ; « hij zal een mooi schouwspel laten zien op de groote spelen ».

En toen mijn oogen op hem vielen, zag ik, dat hij geen Thark was, want zijn versierselen waren niet die van den troep. Het was een groote kerel, met vreeselijke lidteekens op zijn borst en gezicht en niet een gebroken slag tand en één oor. Over zijn borst hingen menschedel en een aantal gedroogde menschenhanden.

Het noemen van de groote spelen, waarvan ik zooveel had gehoord, toen ik onder de Tharks was, overtuigde mij er van, dat ik slechts van het vagevuur in de hel was gesprongen.

Na een paar woorden met de vrouw gewisseld te hebben, die hem verzekerde, dat ik nu geheel geschikt was om te reizen, beval de jed, dat wij zouden opstijgen en achter de hoofdcolonne aanrijden.

Ik werd stevig op een paard gebonden, dat zoo wild en onhandelbaar was, als ik nog nooit had gezien, en met een bereden krijger aan iederen kant om het dier te verhinderen op hol te gaan, reden wij heel snel om de colonne in te halen. Mijn wonden veroorzaakten mij slechts weinig pijn, zoo wonderbaarlijk en snel hadden de middelen en injecties van de vrouw hun genezende kracht ontwikkeld en zoo handig had zij de wonden verbonden en van pleisters voorzien.

Juist voor het donker bereikten we den hoofdtroep, kort nadat zij hun kamp voor den nacht hadden opgeslagen. Ik werd onmiddellijk voor den leider gebracht, die de jeddak van de horde van Warhoon bleek te zijn.

Evenals de jed, die mij gebracht had, zat hij ook vol lidteekens en was evenzoo versierd met een borstplaat van menschedels en gedroogde doode handen, wat een kenteeken voor al de groote krijgers van Warhoon scheen te zijn.

De jeddak, Bar Comas, die betrekkelijk jong was, was het voorwerp van heftigen, woedenden haat van zijn ouden luite-

nant, Dak Kova, den jed, die mij gevangen had genomen, en ik merkte duidelijk de bijna bestudeerde pogingen op, die de laatste aanwendde om zijn chef te beleedigen.

Toen wij in de nabijheid van den jeddak kwamen liet hij de gebruikelijke, formeel begroeting geheel achterwege en terwijl hij mij ruw voor den heerscher duwde riep hij op luiden en dreigenden toon :

« Ik heb een vreemd wezen meegebracht, dat de versierselen der Tharks draagt en ik heb er plezier in dat tijdens de groote feesten met een wild dier te laten vechten ».

« Hij zal sterven, zooals Bar Comas, uw jeddak, dat goed vindt, als hij tenminste zal sterven », antwoordde de jonge heerscher met nadruk en waardigheid ».

« Als hij zal sterven » ? brulde Dak Kova. « Bij de doode handen aan mijn hals, hij zal sterven, Bar Comas. Geen vervloekte zwakheid van uw kant zal hem redden. O, hoe graag zou ik willen, dat Warhoon door een werklijken jeddak bestuurd werd, liever dan door zoo'n zwakkeling, van wien zelfs de Oude Dak Kova de metalen versierselen met zijn bloote handen kan afrukken ! »

Bar Comas keek den tartenden en ongehoorzamen hoofdman een oogenblik aan, met een uitdrukking van fiere, onbevreesde verachting en haat, en vloog, zonder een wapen te trekken of een woord te uiten den lasteraar naar de keel.

Ik had nooit te voren gezien, dat twee groene Martianen met de wapens der natuur streden en de tentoonspreiding van de dierlijke kracht, die volgde, was even vreeselijk als de eerste verbeelding zich schilderen kon. Zij trokken met hun handen aan elkanders ooren en oogen en met hun glimmende slag tanden sloegen en boorden ze totdat zij beiden van het hoofd tot de voeten, in stukken waren gescheurd.

Bar Comas had de overhand in het gevecht, daar hij krachtiger, sneller en intelligenter was. Het scheen spoedig, dat

het gevecht op den doodelijken stoot na, geëindigd was, toen Bar Comas struikelde. Dat had Dak Kova juist noodig gehad en terwijl hij zich op het lichaam van zijn tegenstander wierp, zette hij zijn eenigen, machtigen slagrand in de lies van Bar Comas en met een laatste krachtsinspanning scheurde hij het lichaam van den jongen jeddak over zijn volle lengte open, totdat de slagrand eindelijk in de beenderen van Bar Comas' kaak drong. Winnaar en overwonene rolden slap en levenloos over het mos, een groote massa gescheurd en bloederig vleesch.

Bar Comas was morsdood en slechts de krachtigste pogingen van Dak Kova's vrouwen redden hem van het lot, dat hij verdiende. Drie dagen later wandelde hij zonder hulp naar het lichaam van Bar Comas, dat volgens gewoonte, niet was weggehaald van de plaats waar het lag, en terwijl hij zijn voet op den nek van zijn voormaligen heerscher zette, eigende hij zich den titel van Jeddak van Warhoom toe. De handen en het hoofd van den dooden Jeddak werden opgehaald om bij de sieraden van den overwinnaar te worden gevoegd en daarop verbrandden de vrouwen wat er overgebleven was, onder wild en vreeselijk gelach. De wonden van Dak Kova hadden de marsch zoo opgehouden, dat er besloten werd de expeditie, waarbij men een inval in een kleine Tharkiaansche gemeente zou doen als wraak voor de vernieling van den incubator, op te geven, tot na de groote spelen en de heele massa krijgslieden, tien duizend in getal, ging naar Warhoom terug. Mijn kennismaking met deze wreede en bloeddorstige menschen was maar een voorproefje van de tooneelen, waarvan ik bijna dagelijks getuige was. Zij waren een kleinere bende dan de Tharken maar veel wilder. Er ging geen dag voorbij of sommige leden van de verschillende Warhoonsche gemeenten vochten op leven en dood. Ik heb eens acht duels die den dood ten gevolge hadden op een dag gezien.

Wij bereikten de stad Warhoom na

drie dagen en ik werd onmiddellijk in een kerker geworpen en stevig aan de vloer en de muren geketend. Zoo nu en dan werd mij voedsel gebracht, maar door de volslagen duisternis van mijn kerker weet ik niet of ik daar dagen, weken of maanden gelegen heb. Het is de vreeselijkste ondervinding in mijn leven geweest en dat ik niet krankzinnig ben geworden door de verschrikkingen van die diepe duisternis, is mij nog steeds een raadsel.

De kerker was vol kruipende en wemelende dingen ; koude, kronkelende lichamen liepen voor me heen wanneer ik lag en in de duisternis zag ik steeds lichtjes van glinsterende, vurige oogen, die met vreeselijke opmerkzaamheid op mij gericht werden. Geen geluid van de buitenwereld drong tot mij door en geen woord werd door mijn cipier gesproken, wanneer hij mij voedsel bracht, ofschoon ik hem in het begin met vragen overstelpte. Tenslotte werd al de haat en waanzinnige afkeer voor die vreeselijke wezens, die me in dezen verschrikkelijken kerker hadden gestopt, door mijn vertwijfelden geest geconcentreerd op dien eenen afgezant, die voor mij de heele horde van Warhooners voorstelde.

Ik had opgemerkt, dat hij met zijn flauw brandende toorts steeds kwam tot de plek, waar hij het voedsel binnen mijn bereik kon zetten als hij zich bukte om het op den grond te zetten, was zijn hoofd op gelijke hoogte met mijn borst. Daarom kroop ik den volgenden keer, dat ik hem hoorde naderen, in den versten hoek van mijn cel en nadat ik een klein, los hangend stuk van de groote ketting, waarmee ik geboeid was, in mijn hand genomen had, wachtte ik zijn komst af terwijl ik dikwijls als een dier, dat op zijn prooi loert, op de hurken zat. Toen hij stilstond om mijn voedsel op den grond te zetten, zwaaide ik den ketting boven mijn hoofd en smeed de schakels met al mijn kracht op zijn schedel. Zonder een geluid te geven viel hij morsdood op den grond.

Als een gek, want dat was ik bijna, lachend en wartaal sprekend, liet ik mij op

zijn lichaam vallen, terwijl mijn vingers zijn doode keel zochten. Na eenige oogeblikken kwamen ze in aanraking met een kleinen ketting, aan welk einde een bos sleutels bengelde. Het aanraken dezer sleutels met mijn vingers deed mijn verstand met de snelheid van de gedachte terugkeeren. Ik was niet langer een wartaal sprekende gek, maar een gezonde, verstandige man, met de benoodigdheden tot ontvluchting in mijn handen. Terwijl ik tastte om den ketting van mijn slachtoffers nek los te maken keek ik op, en in de duis-

ternis zag ik zes paar glinsterende oogen strak op mij gevestigd. Langzaam kwamen ze nader bij en langzaam trok ik terug uit ontzettenden angst voor hen. Terug in mijn hoek hurkte ik neer terwijl ik mijn handen uitgespreid voor mij uithield, en langzaam kwamen de afschrikwekkende oogen dichterbij, totdat zij het doode lichaam aan mijn voeten bereikt hadden. Daarna trokken ze langzaam terug, maar nu met een vreemd krassend geluid en ten slotte verdwenen ze in de een of andere zwarte afgelegen schuilplaats van mijn kerker.

HOOFDSTUK XIX

Het vechten in de arena.

Langzamerhand herwon ik mijn bedaardheid en tenslotte beproefde ik weer om de sleutels van het doode lichaam van mijn vroegeren cipier los te maken. Maar toen ik in de duisternis rondtastte, bemerkte ik tot mijn grooten schrik dat het verdwenen was. Toen begreep ik de waarheid; de bezitters van die glinsterende oogen hadden mijn prooi van mij weggesleept om verscheurd te worden in hun nabijgelegen hol — daar ze al dagen, weken en maanden, dien ganschen eindeloozen tijd van mijn gevangenschap hadden gewacht om mijn dood lichaam naar hun feest te sleepen.

In twee dagen werd mij geen voedsel gebracht, maar toen kwam er een nieuwe afgezant en mijn gevangenschap ging door zooals vroeger, maar ik veroorloofde mijn verstand niet meer om door de verschrikking van mijn positie onder te gaan.

Kort na deze gebeurtenis werd een andere gevangene binnen gebracht en naast mij vastgeketend. Bij het zwakke toortslicht zag ik, dat het een roode Martiaan was en ik kon nauwelijks het vertrek van zijn bewakers afwachten om hem aan te spreken. Toen hun voetstappen in de verte wegstierven, riep ik zachtjes het Martiaansche groetwoord « kaor ».

« Wie zijt ge, die van uit de duisternis spreekt ? » antwoordde hij.

« John Carter, een vriend van de roode mannen van Helium ».

« Ik kom uit Helium », zei hij, « maar ik kan mij uw naam niet herinneren ».

En daarop vertelde ik hem mijn geschiedenis, zooals ik ze hier opgeschreven heb; alleen sprak ik niet over mijn liefde voor Dejah Thoris. Hij was zeer opgewonden door het nieuws van de Prinses van Helium en scheen er heel zeker van te zijn, dat zij en Sola gemakkelijk een veilige schuilplaats hadden kunnen bereiken van uit het punt, waar ik hen had verlaten. Hij zei, dat hij de plaats wel kende, want de pas, waardoor de Warhoonsche krijgslieden getrokken waren, toen ze ons ontdekt hadden, was de eenige, die ooit door hen gebruikt werd, als ze naar het Zuiden trokken.

« Dejah Thoris en Sola betraden de heuvels op geen vijf mijlen afstand van een grooten waterweg en zijn nu waarschijnlijk in veiligheid », verzekerde hij mij.

Mijn medegevangene was Kantos Kan, een luitenant ter zee uit Helium. Hij was een lid geweest van de noodlottige expeditie, die in handen der Tharken was gevallen ten tijde van Dejah Thoris' gevangen-

neming, en hij verhaalde in het kort de gebeurtenissen, die op de nederlaag der oorlogschepen was gevolgd.

Erg gehavend en slechts gedeeltelijk bemand waren ze naar Helium gegaan, maar toen ze langs de stad Zodanga gingen, de hoofdstad van Helium's oudste vijanden onder de roode mannen van Barsoom, waren ze aangevallen door een groote massa oorlogschepen en alle schepen, behalve dat van Kantos Kan, waren vernield of bemachtigd. Zijn schip was dagen lang door drie van de Zodangiaansche oorlogsschepen achtervolgd, maar was ten slotte in de duisternis van een maanlozen nacht ontsnapt.

Dertig dagen na de gevangenneming van Dejah Thoris of omstreeks den tijd van onze aankomst in Thark, had zijn schip Helium bereikt met ongeveer tien overlevenden van de oorspronkelijke bemanning van honderd officieren en manschappen. Oogenblikkelijk waren zeven groote vlooten, elk bestaande uit honderd oorlogschepen, uitgezonden om Dejah Thoris te zoeken en van deze schepen waren twee duizend kleinere schepen voortdurend te vergeefs aan het zoeken geweest naar Dejah Thoris.

Twee groen Martiaansche steden waren van de Barsomiaansche oppervlakte verdwenen, maar van Dejah Thoris was geen spoor gevonden. Ze hadden onder de Noordelijke troepen gezocht, en slechts gedurende de laatste paar dagen hadden ze hun onderzoek over het Zuiden uitgebreid.

Kantos Kan was ingedeeld in een van de kleine één-persoons-vliegmachines en had het ongeluk gehad door de Warhooners ontdekt te worden, toen hij hun stad onderzocht. De dapperheid en moed van den man wonnen mijn grootsten eerbied en bewondering. Hij was alleen aan de grens der stad geland en te voet was hij de gebouwen, die het plein omringden binnen gedrongen. Twee dagen en nachten had hij hun kwartieren en kerkers onderzocht om zijn geliefde prinses te zoeken, en was in handen gevallen van een troep Warhoo-

ners, toen hij juist van plan was te vertrekken, na zich er van verzekerd te hebben, dat Dejah Thoris niet daar gevangen zat.

Gedurende den tijd van onze gevangenschap leerden Kantos Kan en ik elkaar goed kennen en werden we vrienden. Een paar dagen verliepen nog voordat we uit onze gevangenis werden gehaald voor de groote spelen. Wij werden vroeg in den morgen naar een enorm amphitheather gebracht, dat niet boven den grond gebouwd was, maar er in uitgehold. Voor een deel bestond het uit overblijfselen, zoodat het moeilijk te zeggen is hoe groot het oorspronkelijk was. In zijn tegenwoordigen toestand bood het plaats voor alle twintig duizend Warhooners.

Kantos Kan en ik waren samen in een kooi opgesloten. In andere kooien zaten de wilde calots groene krijgers en vrouwen van andere stammen en veel vreemde en woeste, wilde dieren van Barsoom, die ik nooit gezien had.

Kantos Kan legde mij uit, dat aan het einde van den dag een van deze gevangenen de vrijheid zou herkrijgen en dat de anderen dood in de arena zouden liggen. De winnaars in de verschillende gevechten, die dien dag gehouden werden, werden tegen elkaar opgehitst, totdat er slechts twee overbleven. De overwinnaar in den laatsten strijd, hetzij mensch, hetzij dier werd vrijgelaten. Den volgenden morgen werden de kooien weer met een nieuwe lading slachtoffers gevuld, en zoo ging het al de tien dagen van de spelen.

Spoedig nadat wij in de kooi waren geplaatst, vulde het amphitheather zich en binnen een uur waren al de plaatsen bezet. Dak Kova zat met zijn jeds en hoofdmannen in het midden van een zijde van de arena op een verhoogd platform.

Op een teeken van Dak Kova werden de deuren van twee kooien geopend en werd een dozijn groene Martiaansche vrouwen in het centrum van de arena gedreven. Ieder kreeg een doek en vervolgens werd aan het andere eind der arena een

troep van twaalf calots of wilde honden losgelaten.

Toen de woeste dieren brommend en schuimbekkend op de zoo goed als weerlooze vrouwen losstormden, draaide ik mijn hoofd om. Het gegil en gelacht van de groene bende sprak voor het genoeg, dat de sport verschaft, en toen ik weer naar de arena keek, nadat Kantos Kan mij verteld had, dat het voorbij was. Zag ik drie overwinnende calos brommen en knorren boven de lichamen van hun slachtoffers.

In den loop van den dag moest ik strijden, eerst tegen mannen en toen tegen dieren, maar, daar ik gewapend was met een lang zwaard en mijn tegenstander altijd in behendigheid en soms ook in kracht overtrof, was het kinderspel voor mij. Keer op keer won ik weer het applaus van de bloeddorstige menigte.

Eindelijk waren wij nog maar met ons drieën over, een groene krijger van een of anderen noordelijken troep, Kantos Kan en ik zelf. Die twee moesten vechten en dan zou ik met den overwinnaar voor de vrijheid, die aan den eindoverwinnaar geschonken zou worden vechten,

Toen zij elkaar ontmoetten, zag ik voor de eerste maal een staaltje van Martiaansche behendigheid met het zwaard waarop Kantos Kan al zijn hoop gevestigd had, want toen hij op twintig voet afstand van zijn reusachtigen tegenstander was zwaaide hij zijn arm, met welke hand hij het zwaard vasthield ver achter over zijn schouder en met een krachtigen zwaai

slingerde hij het zwaard met de punt vooruit naar den groenen krijger. Het vloog als een pijl en doorboorde het hart van den armen kerel, die dood neerviel.

Kantos Kan en ik moesten nu samen vechten, maar toen het gevecht zou beginnen fluisterde ik hem toe het tot den avond te rekken, in de hoop, dat wij dan middelen om te ontsnappen zouden vinden. De bende vermoedde klaarblijkelijk, dat wij niet met elkaar durfden vechten en zij schreeuwden van woede, toen geen van ons beiden den beslissenden stoot toebracht. Juist toen ik zag, dat de duisternis zou invallen fluisterde ik Kantos Kan toe zijn zwaard tusschen mijn linkerarm en mijn lichaam te steken. Terwijl hij zoo deed, deinsde ik terug, terwijl ik het zwaard stevig met mijn arm vasthield, en zoo viel ik op den grond terwijl het leek of het wapen mijn borst doorboorde. Kantos Kan begreep mijn list, en snel naast mij gaan staand, plaatste hij zijn voet op mijn nek en nadat hij het zwaard wegtrok van mijn lichaam, gaf hij mij den genadeslag in den hals, waardoor het leek of de keelader doorgesneden werd, maar in dit geval viel het koude staal zonder kwaad gedaan te hebben in het zand van de arena. In de duisternis, die nu ingevallen was, kon niemand anders zeggen, dan dat hij mij gedood had. Ik fluisterde tegen hem, dat hij moest gaan en aanspraak maken op zijn vrijheid en, dan op de heuvelen ten Oosten van de stad naar mij uitzien. En zoo ging hij van mij weg.

HOOFDSTUK XX

In de atmosfeerfabriek.

Twee dagen wachtte ik daar op Kantos Kan, maar daar hij niet kwam vertrok ik te voet in Noordelijke richting naar een punt, waar hij mij gezegd, dat de dichtsbijgelegen waterweg lag. Mijn eenig voedsel bestond uit plantenmelk.

Zoo zwierf ik twee weken rond, 's

nachts strompelend voortgaand, alleen geleid door de sterren en mij des daags verbergend achter vooruitstekende rotsen. Verschillende malen werd ik door wilde dieren aangevallen, zoodat ik steeds mijn lang zwaard in de hand hield om tegenover hen gereed te zijn. Gewoonlijk waarschuw-

de mijn vreemde, nieuw verworven telepathische kracht mij bijtijds, maar op een keer lag ik op den grond, terwijl boosaardige klauwen mij in mijn halsslager grepen en een harig gezicht dicht bij het mijne was, voor dat ik zelfs wist, dat ik bedreigd werd.

Zonder geluid te geven lagen wij daar. Langzaam aan gaven mijn armen het in den ongelijken strijd op en centimeter voor centimeter naderden de brandende oogen en de glinsterende tanden van mijn tegenstander mij, totdat ik, toen ik voelde, dat het harig gezicht het mijne aanraakte, wist, dat alles voorbij was. En toen sprong uit de duisternis een donkere massa op het dier, dat mij tegen den grond gedrukt hield. De twee rolden brullend over het mos, terwijl zij elkander op een vreeselijke wijze verscheurden, maar het was spoedig voorbij en mijn beschermer stond met gebogen kop boven de keel van het doode dier, dat mij bijna had gedood.

De maan, die plotseling boven den horizon verscheen, deed mij zien, dat Woola mijn beschermer was, maar van waar hij gekomen was, en hoe hij mij had gevonden, wist ik niet. Dat ik blij was hem bij mij te hebben hoef ik niet te zeggen, maar mijn vreugde werd getemperd door angst over de reden, waarom hij Dejah Thoris verlaten had. Slechts haar dood, daar was ik van overtuigd, kon de reden zijn, dat hij haar verlaten had, zoo getrouw wist ik hem aan mijn bevelen.

Bij het licht van de nu helderschijnende maan zag ik, dat hij slechts een schaduw van vroeger was, en toen hij zich aan mijn liefkoozingen onttrok en gretig het karkas aan mijn voeten begon te verslinden, merkte ik, dat het arme dier half dood van honger was. Ik zelf was er weinig beter aan toe, want ik kon er niet toe komen het rauwe vleesch te eten en ik had niets om een vuur aan te maken. Toen Woola klaar was met zijn maal, begon ik mijn vermoeienden en eindeloos schijnenden tocht weer, om den onvindbaren waterweg te zoeken.

Bij het aanbreken van den vijftienden dag van mijn zwerftocht was ik dol van vreugde, toen ik hoge boomen zag, die op het doel van mijn tocht wezen.

Tegen den middag kwam ik doodelijk vermoeid voor den ingang van een groot gebouw, dat een ruimte van misschien wel vier vierkante mijlen besloeg en wel twee honderd voet hoog was. Ik zag nergens een bel, tenzij een smal, rond gat in den muur naast de deur voor dat doel diende. Daar ik meende, dat het misschien een soort spreekbuis was hield ik mijn mond er voor en wilde juist roepen, toen er een stem uit klonk, die mij vroeg wie ik was, vanwaar ik kwam en wat mijn boodschap was :

Ik legde hem uit, dat ik aan de Warhooners ontsnapt was en op het punt stond om van honger en uitputting te sterven.

« Gij draagt de versierselen van een groenen krijger en toch hebt gij de gestalte van een rooden man. Wat uw kleur betreft zijt gij groen noch rood. In den naam van den negenden dag, wat voor een schep sel zijt gij ? »

« Ik ben een vriend van de roode mannen van Warhoon en sterf van honger Doe open in naam der menschelijkheid, » antwoordde ik.

Onmiddellijk begin de deur voor mij te wijken, tot zij een smalle opening liet, aan het eind waarvan weer een andere deur was, precies gelijk aan die, waar ik juist door kwam. Niemand was er te zien en toen wij door de eerste deur gegaan waren, gleed die weer op haar plaats. Nadat ik een derde deur was doorgegaan kwam ik in een groote kamer, waar op een steenen tafel eten stond. Een stem zei mij mijn honger te stillen en mijn hond voedsel te geven en terwijl ik bezig was onderwierp mijn onzichtbare gastheer mij een steng kruisverhoor.

« Uw verhaal is merkwaardig », zei de stem aan het eind van de ondervraging, « maar gij spreekt de waarheid en het is duidelijk, dat gij niet van Barsoom zijt. Ik kan dat zeggen door den bouw van uw

hersenen, de vreemde plaatsing van uw uitwendige organen en den vorm en grootte van uw hart.

« Kunt gij door mij heen zien ? » rier ik uit.

« Ja, ik kan alles zien, behalve uw gedachten en als gij iemand van Barsoom waart, zou ik die kunnen lezen ».

Toen ging de deur aan het einde der kamer open en kwam een oud, mummy-achtig mannetje naar mij toe. Hij droeg een smallen, gouden kraag, waar af een groot ornament op zijn borst hing, versierd met groote diamanten, behalve in het midden, waar een vreemde steen was geplaatst, een centimeter in doorsnede, waar negen verschillende stralen uitkwamen, de zeven kleuren van ons prisma en twee prachtige stralen, die nieuw en onbekend voor mij waren. Ik kan hen evenmin beschrijven als rood aan een blinde. Ik weet alleen, dat ze buitengewoon prachtig waren.

De oude man ging zitten en sprak uren met mij en het vreemdste was, dat ik al zijn gedachten lezen kon, terwijl hij in mijn geest niets kon lezen, tenzij ik sprak.

Ik vertelde hem niet, dat ik zijn gedachten kon lezen en zoo vernam ik veel, wat mij later van onschatbare waarde was en wat ik nooit geweten zou hebben, als hij mijn vreemd vermogen vermoed had, want de Martianen hebben hun geest zoo in bedwang, dat zij in staat zijn een bepaalde richting aan hun gedachten te geven.

Het gebouw, waar ik mij in bevond, bevatte de machine, die de kunstmatige atmosfeer levert, die het leven op Mars onderhoudt. Het geheim van het geheele proces hangt van het gebruik van den negenden straal af, een van de schoonste schitteringen, die ik uit den grooten steen in mijn gastheer's diadeem had zien uitstralen.

Deze straal wordt van de andere zonnestralen afgescheiden door fijne, geregelde instrumenten, die op het dak van het groote gebouw staan, waarvan drie kwart voor groote reservoirs wordt gebruikt, waarin de negende straal is opgeborgen.

Dit product wordt dan electrisch behandeld, of liever bepaalde verhoudingen van fijne electrische trillingen worden daar nauw mee verbonden en het resultaat wordt dan naar de vijf hoofdvluchtcentra van de planeet gepompt waar, wanneer het vrijgelaten wordt, de aanraking met de ruimte ether het tot atmosfeer maakt.

Er is altijd in het gebouw een voldoende reservevoorraad van den negenden straal om de tegenwoordige Marsatmosfeer duizend jaar zoo te houden en, zooals mijn nieuwe vriend mij meedeelde, bestaat de eenige vrees hier in, dat een of ander ongeluk met het pompapparaat kan gebeuren.

Hij bracht mij naar een kamer, waar een batterij van twintig radiumpompen stond. Hij vertelde mij, dat hij gedurende acht honderd jaar die pompen bewaakt had. Hij had één bediende, die de wacht met hem deelde. Een half Martiaansch jaar, ongeveer drie honderd vier en veertig van onze dagen, brengt elk van deze mannen hier alleen door.

Aan iederen rooden Martiaan worden in zijn prilste jeugd al de hoofdbeginselen van het atmosfeer maken geleerd, maar slechts twee ervan weten tezelfder tijd het geheim, hoe het groote gebouw binnen te treden.

De eenige vrees dien zij koesteren was, dat de groene Martianen of een of andere verdwaasde roode man een aanval erop zouden doen, daar alle menschen van Barsoom er van doordrongen zijn, dat alle leven op Mars van het ongestoord werken van deze inrichting af hangt.

Toen ik op zijn gedachten lette, ontdekte ik een merkwaardig iets, en wel, dat de buitendeuren door telepathische middelen bediend werden. De sloten zijn zoo aan de deuren bevestigd, dat die slechts opengaan door een bepaalde combinatie van gedachten. Ik vroeg hem nu, hoe hij die massieve deuren van binnen uit het gebouw voor mij geopend had. Als een bliksemflits gingen negen Martiaansche klanken door zijn geest, maar die verdwenen weer even snel, toen hij zei, dat het een

geheim was, wat hij mij niet mocht openbaren.

Van dat oogenblik af veranderde zijn houding jegens mij en ik las in zijn blikken en gedachten achterdocht.

Voor dat ik ging slapen beloofde hij mij een brief mee te geven voor den dichts bijzijnden beambte, die met de bebouwing belast was, en die mij naar Zodanga zou helpen, dat, naar hij zei, de dichtstbijzijnde stad was.

« Maar laat hem niet weten, dat gij naar Helium gaat, daar zij daarmee in oorlog zijn. En nu goeden nacht, mijn vriend », vervolgde hij, « dat gij een langen en rustigen slaap moogt hebben — ja, een langen slaap.

En hoewel hij vriendelijk glimlachte, zag ik in zijn gedachten, dat hij wenschte mij nooit toegelaten te hebben, en vervolgens aanschouwde ik een voorstelling van hem in de nacht over mij heengebogen en den snellen stoot van een langen dolk en de gemompelde woorden: « Het spijt mij, maar het is beter voor Barsoom ».

Toen hij mijn kamerdeur achter zich sloot, kon ik zijn gedachten niet meer zien.

Wat moest ik doen? Ik kon hem gemakkelijk dooden nu ik gewaarschuwd was, maar wanneer hij eenmaal dood was, kon ik niet ontsnappen en wanneer de machine stopte, zouden met mij al de andere bewoners van de planeet sterven, alleen, zelfs Dejah Thoris, wanneer ze niet reeds dood was. Om al de anderen gaf ik niets, maar de gedachte aan Dejah Thoris, verdreef uit mijn geest al mijn verlangen om mijn gastheer te dooden.

Voorzichtig opende ik mijn kamer en, gevolg door Woola, zocht ik de binnenste der groote deuren. Een roekeloos plan was in mij opgekomen, ik wilde trachten de groote sloten door de negen gedachten, die in den geest van mijn gastheer gelezen had te openen.

Na stilletjes van gang tot gang geslopen te zijn, bereikte ik tenslotte de groote vestibule. Ik had mijn gastheer nergens gezien en ik wist evenmin, waar hij zich 's

nachts bevond.

Ik was op het punt moedig de kamer in te stappen, toen een licht geritsel achter mij, mij weer in de duisternis van den gang terug deed gaan, Woola met mij meetrek-kend.

Na eenigen tijd ging de oude man vlak langs mij heen en toen hij de kamer in ging zag ik, dat hij een dolk in den hand hield, die hij op een steen aanscherpte. In zijn gedachten was het besluit om eerst de radumpompen te inspecteeren en dan naar mijn kamer te gaan om mij af te maken.

Toen hij door de groote vestibule ging en langs de trap verdween, sloop ik voorzichtig uit mijn schuilplaats en ging door de groote deur, de binnenste van de drie, die tusschen mij en de vrijheid stonden.

Terwijl ik mijn gedachten op het mas-sieve slot concentreerde slingerde ik er een golf van negen gedachten tegen aan. Ademloos wachtte ik, totdat tenslotte de groote deur zich langzaam opende. De eene deur na de andere opende zich op mijn bevel en Woola en ik liepen voort in de duisternis, hoewel we er niet veel beter dan eerst aan toe waren. In den morgen bereikte ik den kruisweg, en na het eerste het beste hek binnengegaan te zijn, zocht ik naar een woning. Er waren lage gebouwen, met ontoegankelijke deuren en op mijn geklop of gehamer kwam geen antwoord. Uitgeput door slapeloos- wierp ik mij op den grond en beval Woola de wacht te houden.

Eenigen tijd later ontwaakte ik door zijn vreeselijk gebrom en toen ik mijn oogen opende, zag ik drie roode Martianen die hun geweren op mij gericht hadden op korten afstand van ons.

« Ik ben ongewapend en geen vijand » haastte ik mij te verklaren. Ik ben een gevangene van de groene mannen geweest en ben op het weg naar Zodanga. Ik vraag slechts voedsel en rust voor mij en mijn hond.

Ze lieten hun geweren zakken en kwamen vroolijk naar mij toe en na mij

gegroet te hebben namen ze mij mee naar het huis van een hunner. Deze broeders bewoonden met hun vrouwen en kinderen drie gelijke huizen. Ze waren de verpersoonlijking van goedhartigheid en gastvrijheid en ik bracht verscheiden dagen bij hen door.

Toen ze mijn geschiedenis gehoord hadden, ik sloeg alles wat betrekking had op Dejah Thoris en de oude man over — rieden zij mij aan mijn lichaam meer de zelfde kleur te geven en dan mijn bezigheden te zoeken in Zodanga hetzij bij het leger of bij de vloot.

« De kans, dat zij uw verhaal zullen gelooven is gering, zoodat gij uw waarheidsliefde bewezen hebt en vrienden gekregen hebt onder de aanzienlijken van het hof. Dit kunt ge het beste doen door militaire diensten verklaarde een van hen.

Toen ik gereed was om te vertrekken, bezorgden ze mij een rijdier, dat ongeveer de grootte had van een paard.

De broeders hadden mij van olie voorzien, waar ik mijn gansche lichaam mee instreek en een van hen had mijn haar zoo geknipt, dat ik overal op Barsoom kon doorgaan voor een volbloed rooden Martiaan. Mijn wapens waren ook vernieuwd in den stijl van een Zodangiaan, terwijl een klein zakje op zij van mij met Zodangi-aansch geld werd gevuld. Toen ik hen vertelde, dat ik hun vriendelijkheid niet kon vergelden, verzekerden ze mij, dat ik daarvoor genoeg in de gelegenheid zou zijn, als ik lang op Barsoom woonde en na mij goeden dag gezegd te hebben keken ze mij na, tot ik uit het gezicht verdwenen was.

Toen ik mijn reis naar Zodanga vervolgde trokken vele vreemde en belangwekkende dingen mijn aandacht. Op deze reis proefde ik het eerste vleesch dat ik sinds mijn vertrek van de aarde gegeten had. Ook proefde ik heerlijke vruchten en groenten, maar niets van al dit voedsel leek op Aardsche eetwaren.

Bij een tweede rustplaats ontmoette ik eenige zeer beschaafde menschen van den adelstand en in een gesprek praatten

we over Helium. Een der oudere mannen was daar verscheidene jaren geleden op een diplomatieke expeditie geweest en sprak met spijt over de toestanden, die deze beide landen steeds op voet van oorlog schenen te moeten houden.

« Helium », zei hij, « beroemt zich met recht op de mooiste vrouwen van Barsoom, en van al deze is Dejah Thoris, de wonderlijke dochter van Mors Kajak de mooiste bloem. Het volk aanbidt den grond waarop zij loopt en sinds zij verloren is geraakt op die expeditie, is heel Helium in rouw gedompeld. Dat onze heerscher de gehavende vloot op haar terugtocht naar Helium aanviel was weer een van zijn verschrikkelijke flaters die, naar ik vrees, vroeger of later Zodanga zullen noodzaken om een ander wijzer man in zijn plaats te stellen.

Zelfs nu is de oorlog niet de wensch van alle daar hij niet op recht en rechtvaardigheid gegrondvest is. Onze vloot heeft partij getrokken van de afwezigheid van de hoofdvloot van Helium en daardoor zijn we makkelijk in staat geweest de stad in een moeilijke positie te brengen. Men beweert dat ze voor korten tijd vallen zal ».

« En wat denkt ge, dat het lot van prinses Dejah Thoris zal geweest zijn ? » vroeg ik zoo onverschillig mogelijk.

« Ze is dood », antwoordde hij. « Dit werd vernomen van een groenen krijgsman, die door ons werd gevangen genomen in het Zuiden. Ze ontvluchtte met een vreemd wezen van een andere wereld van de Tharken alleen om in handen te vallen van de Warhooners. Hun rijdieren zijn gevonden aan de zeekust en de sporen van een bloedig gevecht werden dicht in de buurt ontdekt.

Daar deze inlichtingen mij heelemaal niet verzekerden van Dejah Thoris' dood, besloot ik zoo spoedig mogelijk naar Helium te trekken en aan Tardos Mors te vertellen, dat zijn kleindochter misschien nog in leven was.

Tien dagen later kwam ik te Zodanga aan. Vanaf het oogenblik, dat ik met de roode Martianen in aanraking was geko-

men, had ik bemerkt, dat Woola zeer de aandacht trok, omdat het groote dier tot een ras behoorde, dat niet als huisdieren bij de roode mannen gebruikt wordt.

Het idee van het trouwe dier te moeten scheiden maakte mij zoo bedroefd, dat ik het uitstelde totdat we aan de poorten van Zodanga kwamen ; maar toen, werd het noodzakelijk, dat we scheidden.

Indien ik geen ander argument had gehad dan angst voor mijn eigen veiligheid, zou niets mij er toe gebracht hebben om het eenige wezen op Barsoom, dat mij steeds genegen was geweest weg te jagen. Maar ofschoon ik graag mijn leven zou hebben opgeofferd voor haar, die ik zocht, kon ik toch voor Woola niet het succes van mijn onderneming in den waagschaal stellen. En daarom zei ik het dier vriendelijk vaarwel, hem evenwel belovend dat, indien ik in veiligheid was, ik op de een of andere manier middelen zou vinden om hem weer te krijgen.

Hij scheen mij volkomen te begrijpen, en toen ik in de richting van Thark wees, keerde hij zich bedroefd om en ik vervolgde eenigszins bedrukt mijn weg naar Zodanga. Het was nog vroeg in den morgen en de straten waren bijna leeg. De winkels, waren niet zooals de groote gebouwen op palen hoog boven den grond gebouwd, en evenmin van gegrendelde deuren voorzien, daar diefstal practisch onbekend is op Barsoom. Mijn weg leidde naar het middenplein, dat een kenmerk is van alle Martiaansche steden.

Toen ik het groote plein overstak, vol bewondering voor den prachtigen bouwtrant en de prachtige roode planten, die in de breede lanen bloeiden, bemerkte ik een rooden Martiaan, die vlug mijn kant opkwam uit een der lanen. Hij schonk niet de geringste aandacht aan mij, maar toen hij vlak bij was, herkende ik hem en terwijl ik mij omkeerde, legde ik mijn hand op zijn schouder en riep uit : « Kaor, Kantos Kan ! » Bliksemsnel draaide hij zich om en voor ik mijn hand terug kon trekken, was de punt van zijn zwaard al op mijn borst.

« Wie zijt ge ? » snauwde hij, en toen ik vijftig voet achteruitsprong, liet hij de punt op den grond vallen en riep lachend uit :

« Ik heb geen ander antwoord noodig ; er is maar één man op heel Barsoom, die kan springen als een elastieken bal. Bij de moeder van de nieuwe maan, hoe komt ge hier, John Carter ? Zijt gij een Barsoomiaan geworden, dat ge uw klem veranderd hebt ? Ge hebt mij een angstig oogenblik bezorgd », vervolgde hij, « als mijn naam en stad aan de Zodangianen bekend waren, zou ik binnen korten tijd op de banken van de verloren zee van Korus zitten. Ik ben hier namens Tardos Mors, Jeddak van Helium, om de verblijfplaats van Dejah Thoris te ontdekken. Sab Than, prins van Zodanga, heeft haar in de stad verborgen en is dol verliefd op haar. Zijn vader, Than Kosis, heeft haar vrijwillig huwelijk met zijn zoon als vredesvoorwaarde tusschen de beide landen gesteld, maar Tardos Mors wil de eischen niet inwilligen en heeft bericht gezonden, dat hij en zijn volk haar liever dood zien, dan haar te zien trouwen met iemand, dien ze niet liefheeft. Zijn antwoord was de doodelijkste beleediging, die hij Than Kosis en de Zodangians kon hebben aangedaan, maar zijn volk heeft hem er te liever om en zijn macht in Helium is groter dan ooit te voren.

« Ik ben hier al drie dagen, maar ik heb nog steeds niet gevonden, waar Dejah Thoris gevangen zit. Vandaag ben ik bij den Zodangiaanschen luchtdienst als luchtverkenner en ik hoop daardoor het vertrouwen van Sab Than, den prins te winnen, die de bevelhebber is over deze afdeeling en dan Dejah Thoris' verblijfplaats te vernemen. Ik ben blij, dat ge hier zijt, John Carter, want ik ken uw trouw aan mijn prinses en wij beiden kunnen samen veel volbrengen ».

Het plein begon zich nu te vullen met menschen die hun dagelijksche bezigheden hervatten. De winkels en de cafés werden geopend. Kantos Kan voerde mij

naar een van deze prachtige eetzaal, waar we geheel door mechanische apparaten werden bediend.

Na onzen maaltijd nam Kantos Kan mij mede naar de hoofdkwartieren van het luchtverkenningssquadron en na mij aan zijn chef te hebben voorgesteld, vroeg hij of ik als lid van de afdeeling kon worden aangenomen. Volgens gewoonte was een examen noodzakelijk maar Kantos Kan had me gezegd had me gezegd dat ik hiervoor geen angst behoefde te hebben, daar hij dat wel op zich zou nemen. Hij deed dat door zijn examenbriefje mee te nemen naar den officier, die examen afnam, en zichzelf als John Carter voor te stellen.

« Deze list zal later ontdekt worden, » legde hij vroolijk uit, « wanneer ze mijn gewicht, afmeting en andere persoonlijke zaken controleeren, maar het zal verscheidene maanden duren voor dat gebeurt en onze onderneming zal tegen dien tijd al lang geslaagd of mislukt zijn. »

De eerstvolgende dagen werden door Kantos Kan gebruikt om mij de moeilijkheden van het vliegen en de middelen die de Martianen voor dit doel gebruikten, te leeren. Het draagvermogen zit in de dunne metalen wanden en bestaat uit de achtste Barsoomiaansche straal, of straal der drijfkracht.

Deze straal is, evenals de negende straal, op Aarde niet bekend, maar de Martianen hebben ontdekt, dat hij onafscheidelijk hoort bij elk licht, afgezien uit welke bron het komt. Zij hebben ontdekt, dat het de achtste zonnestraal is, die het licht van de zon naar de verschillende planeten stuwt, en dat het de achtste straal van iedere planeet is, die het licht weerkaatst of het zoo verkregen licht opnieuw in de ruimte stuwt.

Gedurende de eerste jaren van de ontdekking van deze straal hadden er vele vreemde gebeurtenissen plaats voor de Martianen de wonderlijke kracht, die ze ontdekt hadden, leerden regelen en controleeren tegen honderd jaar geleden bijvoorbeeld werd het eerste groote oorlogschip

met een achtste stralen reservoir gebouwd, maar het bevatte een te groot aantal van deze stralen en het is van Helium opgestegen om nooit weer te keeren.

Den vierden dag na mijn komst te Zodanga maakte ik mijn eersten vliegtocht en als gevolg daarvan kreeg ik een betere betrekking, die recht gaf op kwartieren in het paleis van Than Kosis. Toen ik boven de stad opsteeg vloog ik verscheiden keeren in de ronde, zooals ik het Kantos Kan had zien doen, en daarna vloog ik met vreeselijken vaart naar het Zuiden.

Ik had misschien twee honderd mijlen in minder dan een uur afgelegd, toen ik ver beneden me een troepje van drie groene krijgslieden bemerkte, die als gekken hielden naar een klein figuurtje te voet, dat scheen te probeeren om den grens van de ommuurde velden te bereiken.

Terwijl ik mijn machine vlug liet dalen zag ik spoedig dat het voorwerp van hun vervolging een roode Martiaan was, die de wapens droeg van het verkenningssquadron waartoe ik behoorde. Zij waren nu bijna bij hem, terwijl ze hun vliegende rijdieren achter de betrekkelijk kleine persoon aanjoegen, leunden de krijgslieden zelf naar rechts met hun groote speren in de hand.

Daar ik mijn luchtvaartuig met volle spoed achter de krijgslieden aandreef, haalde ik hen spoedig in en zonder mij vaart te verminderen dreef ik het voorstuk van mijn kleine vliegmaschine tusschen de schouders van den dichtstbijzijnden. De schok, die voldoende geweest zou zijn om door staal van eenige centimeters dikte te scheuren, smet het lichaam van den man in de lucht over de kop van zijn rijdier heen, waarna hij lang uit op het mos viel. De dieren der andere krijgslieden draaiden zich schreeuwend van schrik om en renden in verschillende richtingen weg.

Mijn vaart verminderend cirkelde ik rond en kwam op den grond voor de voeten van de verbaasde Zodangiaan. Hij bedankte mij hartelijk en beloofde mij, dat mijn werk de belooning zou krijgen die het verdiende, want het was niemand anders dan

de neef van den Jeddak van Zodanga, wiens leven ik gered had.

We verspilden geen tijd langer, daar we wisten, dat de krijgslieden zeker terug zouden keeren, zoo gauw ze hun dieren weer in bedwang hadden.

Na ons naar de beschadigde machine te hebben gespoed, stelden we alle pogingen in het werk om de noodige reparaties te maken en we waren er bijna mee klaar, toen we de twee groote monsters in volle vaart op ons af zagen komen. Ik ging vooruit om den grootsten voor mijn rekening te nemen, terwijl ik den Zodogiaan zei zijn best te doen tegen den andere. Na mijn man zonder moeite bijna te hebben gedood, haastte ik mij naar mijn nieuwen kennis, die ik in wanhopige moeilijkheden vond. Hij was gewond en lag op den grond met de reuzenvoet van zijn vijand op zijn keel en het groote zwaard boven zich om den laatsten slag te ontvangen. Met één sprong was ik bij hen en drukte mijn zwaard door het geheele lichaam van den groenen krijgsman heen. Zijn zwaard viel op den grond en hij zonk slap neer op den liggenden Zodangiaan. Een vluchtig onderzoek van den laatste bracht geen doodelijke wonden aan het licht en na een korte rust verklaarde hij zich in staat de terugreis te aanvaarden. Na vlug de reparaties afgedaan te hebben stegen we in de nog steeds wolkeloozen hemel op en keerden met groote snelheid en zonder verdere ongelukken naar Zodanga terug.

Toen we de stad naderden bemerkten wij een groote menigte burgers en troepen, die op het plein voor de stad vergaderd waren. Mijn kameraad wenkte, dat ik mijn snelheid zou verminderen en na zijn machine vlak naast de mijne te hebben gestuurd, stelde hij voor, dat wij de ceremony zouden bijwonen, die ten doel had eeretekens te verleenen aan enkele officieren en manschappen voor dapperheid en andere onderscheiding verdienende diensten. We baanden ons daarop een weg door de massa laagzwevende luchtschepen, totdat we recht boven den Jeddak van

Zodanga en zijn staf waren.

Een van de staf maakte Than Kosis er op attent dat mijn kameraad boven hen zweefde en de heerscher wenkte hem neer te dalen. Toen zij wachtten, totdat de troepen voor den Jeddak waren opgesteld, spraken de Jeddak en zijn stafofficier ernstig samen, terwijl ze af en toe naar mij keken. Ik kon hun gesprek niet verstaan en na eenige oogenblikken eindigde het en stegen allen af. Een lid van den staf kwam naar voren en den naam roepend van een soldaat, wenkte hij hem nader bij te komen. De officier las toen den aard van den heldendaad voor, die de goedkeuring van den Jeddak had weggedragen, en deze laatste kwam naar voren en plaatste een metalen versiersel om den linker arm van den gelukkigen man.

Tien mannen waren op deze manier gedecoreerd toen de officier riep.

« John Carter, luchtverkenner ! »

Nooit in mijn leven was ik zoo verbaasd geweest, maar het gevoel van militaire discipline is sterk in mij en ik liet mijn kleine machine zachtjes op den grond komen en kwam te voet naar voren. Toen ik voor den officier stilhield, richtte hij zich tot mij met een stem, die door al de aanwezigen hoorbaar was.

« Uit erkentelijkheid, John Carter », zei hij voor uw merkwaardigen moed en behendigheid waarmee ge de persoon van den neef van den Jeddak Than Kosis verdedigd hebt en alleen drie groene krijgslieden om het leven hebt gebracht, is het den Jeddak een genoeg u het bewijs van zijn achting te verleenen ». Daarop kwam Kosis op mij toe en terwijl hij mij een sieraad aandeed zei hij :

« Mijn neef heeft de bijzonderheden van uw wonderlijk wapenfeit verteld en indien gij zoo goed een neef van den Jeddak kunt verdedigen, hoe veel beter zult ge dan den persoon van den Jeddak zelf kunnen verdedigen. Gij zijt daarom benoemd tot officier van de Garde en zult in het vervolg in mijn paleis wonen.

Ik bedankte hem en ging op zijn wenk

bij de leden van zijn staf staan.

HOOFDSTUK XXII

De opperhofmeester, aan wien ik rapport uitbracht, had instruties gekregen om mij dicht bij den Jeddak te plaatsen, daar die in tijd van oorlog altijd in groot gevaar verkeert vermoord te worden. Hij bracht mij daarom onmiddellijk naar het vertrek, waar Than Kosis was. De heerscher was in een gesprek gewikkeld met zijn zoon, Sab Than, en verscheidene hovelingen en merkte mijn binnenkomen niet op.

De muren van het vertrek waren geheel met prachtige tapijten behangen. Mijn gids schoof een der tapijten op zij, waardoor een gang zichtbaar werd, die om de kamer heen liep en gevormd werd door de ruimte tusschen de muren en de tapijten. In deze gang moest ik blijven zei hij, zoolang Than Kosis in het vertrek was. Als hij wegging, moest ik hem volgen. Mijn eenige plicht was den heerscher te bewaken en zooveel mogelijk uit het gezicht te blijven. Ik zou na vier uur afgelost worden.

De tapijten leken zeer soliede van den eenen kant gezien, maar van uit mijn schuilplaats kon ik alles wat in de kamer gebeurde, even duidelijk zien alsof er geen gordijn voorgehangen was.

Nauwelijks had ik mijn post aanvaard, of het tapijt aan den anderen kant van het vertrek ging vaneen en vier soldaten van de Garde traden binnen met een vrouw in hun midden. Toen zij, Than Kosis naderden gingen de soldaten op zij, en daar, voor den Jeddak en geen tien pas van mij af stond Dejah Thoris, terwijl haar mooi gezicht straalde door een glimlach.

Sab Than, Prins van Zodanga kwam naar haar toe en hand aan hand gingen ze naar den Jeddak toe. Than Kosis keek verbaasd op opstaade, groette hij haar.

« Aan welke vreemde gril heb ik dit bezoek van de prinses van Helium te danken, die twee dagen geleden mij, zonder mijn trots te sparen, verzekerde, dat ze Tal

Hajus, de groenen Thark zou verkiezen boven mijn zoon ? »

Dejah Thoris glimlachte nog meer en ze antwoordde :

« Vanaf het begin van Barsoom is het een voorrecht van de vrouw geweest om van meening te veranderen, wanneer ze lust had en te huichelen in zaken, die op haar hart betrekking hebben. Dat zult gij vergeven, Than Kosis, evenals uw zoon gedaan heeft. Twee dagen geleden was ik niet zeker van zijn liefde voor mij, maar nu ben ik het, en ik ben gekomen om u te verzoeken mijn onbezonnen woorden te vergeeten en de verzekering van de Prinses van Helium aan te nemen, dat wanneer de tijd komt zij Sab Than, Prins van Zodanga, zal trouwen ».

« Ik ben blij, dat ge dat besloten hebt », antwoordde Than Kosis. « Het is ver van mijn verlangen nog verder oorlog te voeren tegen het volk van Helium, en uw belofte zal in een proclamatie aan het volk worden bekend gemaakt ».

« Het zou beter wezen, Than Kosis », viel Dejah hem in de rede, « dat de proclamatie het einde van den oorlog afwachtte. Het zou werkelijk vreemd lijken voor mijn volk en voor het uwe, dat de prinses van Helium, te midden der vijandelijkheden, haar hand schonk aan den vijand van haar land ».

« Kan de oorlog niet terstond beëindigd worden ? » sprak Sab Than ». Het kost Than Kosis slechts één woord om vrede te stichten. Zeg het, vader ; zeg het woord, dat mijn geluk zal verhaasten en een einde zal maken aan dezen weinig populairen oorlog ».

« We zullen zien », antwoordde Than Kosis, « hoe het volk van Helium den vrede op zal nemen. Ik zal hem hen tenminste aanbieden ».

Na eenige woorden gezegd te hebben,

verliet Dejah Thoris het vertrek, steeds door haar bewakers gevolgd.

Het luchtkasteel van mijn geluk was dus ineengestort. De vrouw, voor wie ik mijn leven gewaagd had en van wier lippen ik zoo vaak een liefdesverklaring had vernomen, had gemakkelijk mijn bestaan vergeeten en lachend zich aan den zoon van den meest gehaaten vijand van haar volk gegeven.

Ofschoon ik het met mijn eigen ooren gehoord had kon ik het niet gelooven.

Ik moest haar verblijfplaats uitvinden en haar dwingen de wreede waarheid voor mij alleen te herhalen voor ik overtuigd zou zijn en daarom haastte ik mij door de gang achter het behang naar de deur, waardoor zij de kamer verlaten had. Na stil door deze deur geslopen te zijn, ontdekte ik een massa gangen, die zich naar alle kanten verspreiden.

Na eerst vlug de eene en dan de andere ingelooopen te zijn, raakte ik spoedig verdwaald en stond ik hijgend tegen een zijmuur, toen ik stemmen in mijn nabijheid hoorde.

Ze kwamen klaarblijkelijk van den tegenovergestelden kant van den muur waartegen ik leunde en na eenige oogenblikken onderscheidde ik het geluid van Dejah Thoris' stem.

Na eenige stappen vooruit gedaan te hebben ontdekte ik een anderen gang aan welks einde eene deur was.

Moedig voortloopende, ging ik de kamer binnen en bevond mij in een kleine zijkamer, waar de vier bewakers, die haar vergezeld hadden, zaten. Een van hen stond onmiddellijk op en sprak mij aan, mij vragend naar den aard van mijn bezoek.

« Ik kom van Than Kosis », antwoordde ik, « en wensch alleen met Dejah Thoris, prinses van Helium te spreken. »

« En uw toegangsbewijs, vroeg de man.

Ik wist niet, wat hij meende, maar antwoordde, dat ik lid was van de Garde en zonder zijn antwoord af te wachten liep

ik naar de deur tegenover de zijkamer, waarachter ik Dejah Thoris' stem kon hooren.

Maar mijn binnentreden ging niet zoo gemakkelijk. De bewaker ging voor mij staan zeggend : « Niemand komt van Than Kosis zonder toegangsbewijs of wachtwoord ». Gij moet het een of het ander aan mij geven voor ge door moogt gaan.

« Het eenige toegangsbewijs, dat ik heb om binnen te treden waar ik wil, hangt op zij van mij », antwoordde ik, op mijn groot zwaard wijzend. « Wilt ge mij in vrede laten gaan ja of neen ».

Als antwoord trok hij zijn eigen zwaard terwijl hij de anderen toeriep hem te helpen en dus stonden die vier met getrokken zwaarden voor mij, en versperden mij den weg.

« Gij zijt niet hier op bevel van Than Kosis », riep degeen uit, die mij het eerst aangesproken had, « en niet alleen zult ge niet de vertrekken van de prinses van Helium binnengaan, maar ge zult met bewaking naar Than Kosis terug gaan en deze ongehoorde stoutmoedigheid verklaren ».

Mijn antwoord was een vluggen stoot, die mij slechts drie tegenstanders deed houden. Zij hadden zich in minder dan geen tijd tegen de muur gedrukt en vochten op leven en dood.

Langzaam werkte ik mij naar een hoek van de kamer, waar ik hen dwingen kon, dat slechts een tegelijk mij aanviel en zoo vochten we ongeveer twintig minuten.

Het geluid had Dejah Thoris naar de deur van haar kamer doen komen en daar stond ze gedurende het gevecht, met Sola achter zich, te kijken. Haar gezicht droeg geen sporen van aandoening en ik wist, dat zij noch Sola mij herkende.

Tenslotte deed een gelukkige stoot een tweeden bewaker vallen en toen, met slechts twee tegen mij veranderde ik mijn taktiek en vocht volgens de manier, waardoor ik zooveel keeren de overwinning behaald had. De derde viel binnen tien minuten en de laatste lag eenige oogenblikken daarna dood op den grond.

Na mijn bloedig zwaard in de schede te hebben gedaan, ging ik op mijn Martiaansche prinses toe, die mij nog steeds niet herkende.

« Wie zijt gij, Zodangiaan ? » fluisterde zij.

« Ik ben een vriend », antwoordde ik.

« Geen vriend van Helium draagt die wapens », antwoordde zij, « en toch die stem ! Die heb ik eerder gehoord, maar dat kan niet — want hij is dood ».

« Toch is het, mijn prinses niemand anders dan John Carter », zei ik. « Herkent gij zelfs, door verf en vreemde wapens heen, niet uw opperhoofd ? »

Toen ik vlak bij haar kwam, stak ze haar beide armen naar mij uit, maar toen ik haar in mijn armen wilde nemen trok ze zich met een rilling terug.

« Te laat », zei ze bedroefd. « O mijn opperhoofd waart ge toch maar een uurtje eerder gekomen, — nu is het te laat ».

« Wat bedoelt ge, Dejah Thoris ? » riep ik uit. « Dat ge u zelf niet aan den Zodangiaanschen Prins gegeven zoudt hebben, indien ge geweten had, dat ik leefde ? »

« Denkt ge, dat ik mijn hart vandaag aan u en morgen aan een ander zou geven, John Carter ? Ik dacht, dat ge dood waart, en vandaag heb ik mij aan een ander gegeven om mijn volk te redden van den vloek van een overwinnend Zodangiaansch leger ».

« Maar ik ben niet dood, mijn prinses. Ik ben gekomen om aanspraak op u te maken en heel Zodanga kan dat niet verhinderen ».

« Het is te laat, John Carter, mijn belofte is gedaan en dat beslist alles op Barsoom. De ceremonies, die volgen zijn slechts formaliteiten. Ik ben zoo goed als gehuwd, John Carter. Gij zijt niet langer mijn opperhoofd ».

« Ik ken slechts weinige van uwe Barsoomiaansche gewoonten, Dejah Thoris, maar ik weet, dat ik u liefheb en als gij de laatste woorden, die gij sprak toen de Warhooners op ons afkwamen,

meende, dan zal geen andere man aanspraak maken op u als zijn vrouw ».

« Ik meende ze, John Carter », fluisterde ze. « O, hadt ge slechts geweten, waar wij waren », vervolgde ze half tot zichzelf, « dan zou de belofte aan u geweest zijn en zou niemand anders aanspraak op mij hebben kunnen doen gelden. Ik zou wel spijt gehad hebben van Helium's val, maar ik zou mijn rijk voor mijn Tharkiaansch opperhoofd gegeven hebben ».

Daarna zei ze hardop : « Herinnert ge u den nacht, dat gij mij beleedigde ? Gij noemde mij uw prinses, zonder dat ge om mijn hand gevraagd had. Gij wist dat niet en ik had niet beleedigd moeten zijn ; dat zie ik nu in. Maar er was niemand om u te vertellen, wat ik niet kon, dat op Barsoom twee soorten van vrouwen leven in de steden der roode mannen : die, waarvoor zij vechten opdat zij ze mogen trouwen, en die, voor wie ze ook vechten, maar wier hand ze nooit vragen. Als een man een vrouw gewonnen heeft, mag hij haar aanspreken, als mijn prinses. Gij hadt voor mij gevochten, maar mij nooit ten huwelijk gevraagd en daarom was ik toen gij mij uw prinses noemde, beleedigd », stamelde zij.

« Ik behoef u nu niet om vergeving te vragen, Dejah Thoris », riep ik uit. « Gij moet begrijpen dat ik die fout beging, door onbekendheid met uw Barsoomiaansche gewoonten. Ik vraag u nu, Dejah Thoris, mijn vrouw te worden en bij al het Virginiaansch vechtersbloed, dat door mijne aderen stroomt, zult gij het worden ».

« Neen, John Carter, het is te vergeefs », riep zij wanhopig uit. « Ik kan nooit de uwe zijn zoolang Sab Than leeft ».

« Gij hebt zijn doodvonnis geteekend, mijn prinses, Sab Than zal sterven ».

« Dat geeft evenmin », haastte zij zich mij uit te leggen. « Ik mag niet den man huwen, die mijn echtgenoot, al was het ook uit zelfverdediging, heeft gedood. Gij moet het verdriet met mij dragen. Dat kunnen we samen deelen. Gij moet gaan en mij nooit meer terugzien. Vaarwel gij, die eens mijn opperhoofd waart ».

Terneergeslagen verliet ik de kamer, maar ik was niet heelemaal ontmoedigd en evenmin wilde ik toegeven, dat Dejah Thoris voor mij verloren was, voordat de ceremonies werkelijk hadden plaats gehad.

Ik wist, dat mijn eenige hoop lag in ontvluchting uit de stad Zodanga, want de zaak van de vier bewakers zou verklaard moeten worden, en daar ik nooit mijn oorspronkelijken post zonder gids terug zou kunnen vinden, zou de verdenking zeker op mij rusten als ik, terwijl ik doelloos door het paleis dwaalde, gesnapt werd.

Na eenige oogenblikken kwam ik aan een wenteltrap, die naar een lagere verdieping voerde en die volgde ik totdat ik de deur van een groote zaal bereikte, waarin zich vele bewakers bevonden. De muren waren behangen met doorzichtige tapijten, waarachter ik mij verborg, zonder dat men mij bemerkte.

Het gesprek van de bewakers was algemeen en wekte geen belangstelling bij me op, totdat een officier de kamer binnen kwam en aan vier van de mannen beval de wacht, die de prinses van Helium bewaakte, af te lossen. Nu wist ik, zouden mijn moeilijkheden in ernst beginnen want nauwelijks had de patrouille de kamer verlaten of een van hen kwam ademloos terug hollen, roepend, dat zij hun vier kameraden vermoord in de zijkamer hadden gevonden.

In een oogenblik was het heele paleis in rep en roer. Dit was mijn gelegenheid, die ik met beide handen aangreep, want toen een troep soldaten langs mijn schuilplaats snelden, ging ik tusschen hen loopen en volgde door de gangen van het paleis totdat ik, toen we door een groote vestibule gingen, het gezegende daglicht door een rij breede ramen zag binnen vallen.

Hier verliet ik mijn gidsen, en na naar het dichtstbijzijnd raam geslopen te zijn, zocht ik naar een uitweg om te ontsnappen. De grond was ongeveer dertig voet onder mij en op een even groote afstand van het gebouw was een muur van ruim

twintig voet hoogte. Voor een rooden Martiaan zou ontvluchting langs dit pad onmogelijk geweest zijn, maar voor mij met mijn aardsche kracht en behendigheid was het een bagatel. Mijn eenige vrees was dat ik voor dat het donker werd gesnapt zou worden, want ik kon den sprong niet op klaarlichten dag doen, daar de binnenplaats en de laan beneden mij vol Zodangianen waren.

Bij gevolg zocht ik een schuilplaats en vond toevallig een in een reuzen-ornament, dat aan den zoldering hing ongeveer tien voet boven den grond. In dat grillige ding sprong ik met gemak en nauwelijks zat ik er in of ik hoorde een aantal menschen het vertrek binnenkomen. De groep stond onder mijn schuilplaats stil en ik kon duidelijk elk woord verstaan.

« Het is het werk van Heliumiten », zei een van de mannen.

« Ja, o Jeddah, maar hoe zijn ze het paleis binnen gekomen ? Ik kan gelooven dat niettegenstaande de groote zorg van uw bewakers één vijand de binnenkamers kon bereiken, maar hoe een troep van zes of acht man dit zoo ongemerkt zou hebben kunnen doen, is mij een raadsel. We zullen het echter spoedig weten, want daar komt de koninklijke psycholoog aan ».

Een andere man kwam bij het groepje en na zijn heuscher gegroet te hebben zei hij :

« O machtige Jeddak, het is een vreemde geschiedenis, die ik in de hoofden van uw doode wachters heb gelezen. Ze zijn niet gevallen door een aantal vijanden, maar door één enkele.

« Wat voor een vreemd verhaal doet ge mij nu, Notan ? » riep Than Kosis ongeduldig uit.

« Het is de waarheid, mijn Jeddak » antwoordde de zielkundige. « De aanvaller was een zeer lange man en zijn behendigheid in de vechtkunst was wonderbaarlijk, want hij vocht tegen alle vier tegelijk. Ofschoon hij de wapens van Zodanga droeg, was zoo'n man toch nog nooit op Barsoom gezien. De geest van de prinses van Heli-

um zegt mij niets ; zij heeft zich volkomen in haar macht en ik kon niets van haar gedachten lezen ».

« Waar is mijn redder » sprak een ander van het groepje en ik herkende de stem van den neef van Than Kosis. « Bij de wapens van mijn eersten voorvader », vervolgde hij, « die beschrijving van zijn uiterlijk komt geheel met het zijne overeen ».

« Waar is die man ? » riep Than Kosis.

« Breng hem bij mij. Wat weet ge van hem, neef ? »

Men kwam spoedig met de boodschap terug, dat ik nergens te vinden was. Kantos Kan hadden ze gevonden en ondervraagd, maar hij wist niet waar ik was en wat mijn verleden betreft had hij hen verteld, dat hij daar al even weinig van wist, daar hij mij gedurende onze gevangenschap bij de Warhooners slechts weinig gezien had.

« Houdt dien man ook in de gaten »,

commandeerde Than Kosis. « Hij is ook een vreemdeling en misschien komen ze wel beide uit Helium en waar de een is zullen we vroeger of later ook wel den anderen vinden ».

Een andere boodschapper bracht het bericht, dat ik nog steeds in het paleis was.

« Dan zullen we hem spoedig genoeg te pakken hebben », zei Than Kosis tevreden, « en ondertusschen zullen we naar de Prinses van Helium gaan en haar over deze zaak ondervragen. Kom ».

Zij verlieten de vestibule, en daar het buiten donker was geworden, sloop ik voorzichtig uit mijn schuilplaats en haastte mij naar het balcon. Er waren maar enkele mensen in de buurt en een oogenblik kiezend, dat niemand nabij scheen, sprong ik vlug op den muur en van daar in de laan voor het paleis.

HOOFDSTUK XXIII

In de lucht verdwaald.

Zonder pogingen te doen om mij te verbergen, haastte ik mij naar de plaats van onze kwartieren, waar ik zeker was Kantos Kan te vinden. Toen ik naderde werd ik voorzichtiger ; daar ik dacht, en terecht, dat het plein bewaakt zou zijn. Mijn eenige kans om ongezien de bovenste verdieping, waar onze vertrekken lagen, te bereiken, was door een aangrenzend gebouw en na tamelijk veel moeite, slaagde ik er in het dak te bereiken van een winkel, die verscheiden deuren verder was.

Van dak tot dak springend, bereikte ik spoedig een open raam in het gebouw waar ik den Heliumiet hoopte te vinden, en het volgende oogenblik stond ik voor hem in de kamer.

Hij was alleen en toonde geen verbazing over mijn komst. Ik zag, dat hij niets van de gebeurtenissen van den dag afwist en toen ik hem had ingelicht, was hij een

en al opgewondenheid. Het nieuws, dat Dejah Thoris haar hand aan Sab Than had geschonken, maakte hem boos.

« Het kan niet » riep hij uit. « Het is onmogelijk ! Ze moet krankzinnig geworden zijn om in zoo' n afschuwelijken koop te hebben toegestemd ».

« Wat moet er gedaan worden, John Carter ? » vervolgde hij. « Kunt gij geen middel bedenken om Helium van deze schande te redden ? »

« Als ik op een zwaard afstands van Sab Than kan komen », antwoordde ik, « kan ik de moeilijkheid voor Helium oplossen, maar om persoonlijke redenen zou ik liever willen, dat een ander den slag gaf, die Dejah Thoris vrij zal maken ».

Kantos Kan keek mij scherp aan voor hij sprak.

« Gij hebt haar lief ! Weet zij dat ? »

« Zij weet het, Kantos Kan, en wijst

mij alleen terug, omdat zij aan Sab Than behoort ».

De goede kerel sprong op en mij bij den schouder pakkend, riep hij uit :

« En als de keus aan mij geweest zou zijn had ik geen betere voor de eerste prinses van Helium kunnen doen. Hier met mijn hand op uw schouder, John Carter, zweer ik u, dat Sab Than zal sterven door mijn zwaard wegens mijn liefde voor Helium, voor Dejah Thoris en voor U. Dezen nacht nog zal ik beproeven zijn kwartieren te bereiken ».

« Hoe ? » vroeg ik, « gij wordt streng bewaakt ».

Hij boog zijn hoofd een oogenblik, daarna hief hij het vol vertrouwen weer op.

« Ik behoef slechts langs deze bewakers te gaan en ik kan het doen », zei hij tenslotte. « Ik weet een geheimen toegang tot het paleis, die alleen aan Sab Than bekend is. Als ik het dak van de kazerne bereiken en een machine krijgen kan, dan kan ik binnen vijf minuten in Sab Than's vertrekken zijn ; maar hoe kom ik dit gebouw uit, daar ik zoo bewaakt word ? »

« Ga naar het dak van dit huis, Kantos Kan en wacht daar op mij. »

Zonder mijn plannen te verklaren ging ik naar de straat terug en haastte mij naar de kazerne. Ik durfde het gebouw niet binnen te gaan, daar het vol leden van de luchtverkenningdienst was, die mij allen zochten.

Het was een hoog gebouw om tegen op te klimmen, maar daar er geen andere weg was probeerde ik het. Door dat de Barsoomiaansche bouwtrant vol versierselen is, ging het werkelijk makkelijker, dan ik gedacht had, daar die versierselen een volkomen ladder voor mij vormden tot aan den dakrand van het gebouw. Hier was mijn eerste hinderpaal. De dakrand stak wel twintig voet voor de muur, waaraan ik hing, uit en ik kon nergens een opening vinden.

De bovenste verdieping was vol soldaten en daarom kon ik niet door het gebouw het dak bereiken.

Er was een laatste wanhopige kans, en ik besloot die te wagen — daar het voor Dejah Thoris was.

Terwijl ik mij met mijn voeten en één hand aan de muur vasthield, maakte ik een van de lange leeren riemen van mijn uitrusting los, aan welks eind een groote haak hing.

Ik gooide deze haak voorzichtig verscheidene malen naar het dak, totdat hij eindelijk een steunpunt vond.

Een oogenblik aarzelde ik, en toen zwaaide ik, nadat ik mij losgelaten had, aan het eind van den riem in de lucht. Er was even een ruk aan den ondersteunenden dakrand en toen een krakend geleid, dat mij koud van schrik maakte ; toen pakte de haak en was ik veilig.

Na vlug naar boven geklommen te zijn greep ik den rand en trok ik mij op het dak.

Toen ik opstond, bevond ik mij voor een schildwacht, die mij zijn revolver voorhield.

« Wie zijt gij en waar komt ge vandaan ! » riep hij uit.

« Ik ben een luchtverkenner, vriend, en was bijna dood geweest, want ik ben op het kantje er aan ontsnapt om in de straat te vallen ! » antwoordde ik.

« Maar hoe komt gij op het dak, man ? »

Niemand is geland of opgestegen sinds een uur. Verklaar u nader of ik roep de wacht ».

« Luister even, schildwacht, en gij zult zien, hoe ik hier kwam en hoe weinig het gescheeld had, dat ik niet gekomen was », antwoordde ik, terwijl ik naar den dakrand liep.

De man, kwam uit nieuwsgierigheid naast mij staan, en toen hij over den rand leunde om te kijken greep ik hem bij de keel en trok hem met kracht op het dak. Zijn revolver viel hem uit de hand en mijn vingers verstikten zijn poging om om hulp te roepen. Ik stopte hem een prop in de mond ; bond hem, en hing hem over den rand van het dak zooals ik zelf eenige

oogenblikken van te voren gehangen had.

Ik wist, dat het morgen zou zijn voor hij opgemerkt zou worden. Na mijn wapens en riemen weer te hebben aangedaan haastte ik mij naar de loods en had spoedig mijn eigen machine en die van Kantos Kan naar buiten gebracht. Na de zijne aan die van mij te hebben vastgemaakt, maakte ik de machine aan den gang en na over den rand van het dak gescheurd te zijn, vloog ik naar beneden in de straten, veel lager dan de gewone baan, die door de vliegmachines gebruikt wordt. In minder dan een minuut daalde ik veilig op het dak van ons huis naast de verbaasde Kantos Kan.

Ik liet geen tijd verloren gaan door verklaringen, maar begon onmiddellijk onze plannen voor de naaste toekomst te bespreken. We besloten, dat ik zou beproeven Helium te bereiken, terwijl hij zou trachten het paleis binnen te dringen om Sab Than te doden. Als hij er in slaagde, zou hij mij achterna komen. Hij maakte mijn kompas in orde, en na elkander goeden dag te hebben gezegd, stegen we op en spoedden ons in de richting van het paleis, dat op den weg lag, dien ik naar Helium moest volgen.

Toen we den hoogen toren naderden viel een zoeklicht juist op mijn vliegmachine en een stem riep een bevel van stoppen, dat gevolgd werd door een schot, toen ik geen aandacht aan zijn bevel schonk. Kantos Kan daalde vlug in de duisternis, terwijl ik gestadig steeg en met razende vaart door de Martiaansche lucht vloog, gevolgd door een twaalfstal luchtschepen, die mij achtervolgden, en later door een vluggen kruiser die een honderd man en een batterij van snelvurende geweren aan boord had.

Door met mijne kleine machine te manœuvreren en haar nu eens te doen stijgen en dan weer te doen vallen, slaagde ik er meestal in aan hun zoeklichten te ontsnappen. Langzamerhand liet ik mijn

vervolgers meer en meer achter en ik wenschte mijzelf al geluk met mijn ontsnapping, toen een goed gemikt schot van den kruiser den voorsteven van mijn klein schip trof. Hoever ik naar beneden viel, voordat ik weer meester was van de vlieg-machine, weet ik niet, maar ik moest vrij dicht bij den grond zijn geweest, toen ik weer begon te stijgen, daar ik duidelijk het geschreeuw van de dieren beneden mij hoorde. Nadat ik weer opgestegen was, zocht ik in de lucht naar mijn achtervolgers en nadat ik hun lichten duidelijk achter mij onderscheidde, zag ik, dat ze landden, blijkbaar om mij te zoeken.

Niet voordat hun lichten niet langer te onderscheiden waren, waagde ik het mijn kleine lamp op mijn compas aan te steken en toen zag ik tot mijn schrik, dat een stuk van het projectiel mijn eenigen gids volkomen vernietigd had, evenals mijn snelheidsmeter. Het was waar, dat ik de sterren ongeveer in de richting van Helium kon volgen, maar daar ik de juiste ligging van de stad niet kende, en evenmin de snelheid, waarmee ik vloog, was mijn kans om de stad te vinden gering.

Helium ligt duizend mijlen ten zuidwesten van Zodanga en als mijn compas in orde was geweest, zou ik den weg, behoudens ongevallen, in vier à vijf uur afgelegd hebben. 's Morgens echter bleek het, dat ik mij boven de groote uitgestrektheid van een doode zee bodem bevond na een voortdurende vlucht van bijna zes uren met groote snelheid.

Plotseling zag ik een groote stad beneden mij, maar het was Helium niet, daar dat de eenigste van de Barsoomiaansche steden is, die uit twee enorme rondomwallende steden bestaat en dus gemakkelijk te herkennen zou zijn geweest van de hoogte, waarop ik vloog.

Daar ik geloofde, dat ik te ver Noordelijk was gegaan ging ik in Zuidwestelijke richting terug.

Tars Tarkas vindt een vriend.

Tegen den middag vloog ik over een groote doode stad van het oude Mars en toen ik over de vlakke scheerde ontmoette ik verscheiden duizenden groene krijgers, die in een vreeselijk gevecht gewikkeld waren. Nauwelijks had ik hun gezien of een salvo van schoten werd op mij afgelost en door de groote nauwgezetheid van hun mikken was mijn klein schip spoedig een wrak, wat naar beneden viel.

Ik kwam in het midden van den hevigsten strijd neer, tusschen krijgers, die mij niet hadden zien naderen, zoo druk bezig waren zij met vechten. Toen mijn machine onder hen daalde besepte ik, dat het vechten of sterven was, en zoo kwam ik op den grond terecht met getrokken zwaard om mij als het kon te verdedigen.

Ik viel naast een groot monster, dat met drie vijanden bezig was en toen ik een blik wierp op zijn woest gezicht, dat blonk van strijdwoede, herkende ik Tars Tarkas, den Thark. Hij zag mij niet, daar ik iets achter hem stond en juist op dat moment deden de drie krijgers, die ik als Warhooners herkende, tegelijkertijd een aanval op hem. Tars Tarkas rekende snel met een van hen af, maar toen hij terugtrad om een anderen slag toe te brengen viel hij over een dood lichaam achter hem en in een oogenblik was hij overgeleverd aan de genade van zijn vijanden. Snel als de bliksem wierpen zij zich op hem en Tars Tarkas zou in een oogwenk gedood zijn als ik niet over hem heen gesprongen was en met zijn tegenstanders slaags was geraakt. Ik had met een van hen afgerekend, toen de machtige Thark weer overeind sprong en den anderen doodde.

Hij wierp een blik op mij, raakte glimlachend mijn schouder aan en zei :

« Ik had je nauwelijks herkend, John Carter, maar er is geen sterveling in

Barsoom, die dit voor mij gedaan zou hebben. Ik denk, dat ik geleerd heb, dat er zoo iets als vriendschap bestaat, mijn vriend ».

Hij zei niets meer en er was ook geen gelegenheid voor, want de Warhooners drongen op. Den helen middag vochten wij schouder aan schouder, totdat de krijgskans keerde en de rest van den trotschen Warhoonschen troep op hun paarden sprong en in de invallende duisternis vluchtte.

Op onzen terugkeer naar de stad na den strijd gingen wij direct naar de vertrekken van Tars Tarkas, waar ik alleen werd gelaten, terwijl de aanvoerder naar den gewonen raad was gegaan, die onmiddellijk na een treffen gehouden wordt.

Terwijl ik den terugkeer van den groenen krijger wachtte kwam een leelijk monster op mij toevliegen, dat mij achterover op de kussens wierp, waarop ik had liggen rusten.

Het was mijn trouwe Woola. Hij had den weg naar Thark gevonden, en was, zooals Tars Tarkas mij later vertelde, terstond naar mijn oude kwartieren gegaan, waar hij aandoenlijk op mijn schijnbaren hopeloozen terugkeer wachtte.

« Tal Hajus weet dat ge hier zijt, John Carter », zei Tars Tarkas na zijn terugkomst. « Sarkoja zag en herkende u. Tal Hajus heeft mij bevolen u voor den avond bij hem te brengen. Ik heb tien paarden, John Carter, gij moogt daar een keus uit doen en ik zal u vergezellen naar den dichtstbijzijnden waterweg, die naar Heli-um leidt. Tars Tarkas mag een wreedgroen krijger zijn, hij kan evengoed een vriend zijn. Kom, wij moeten vertrekken ».

« Maar als gij terugkeert, Tars Tarkas ? » vroeg ik.

« De witte calotten, of nog erger ; tenzij ik de gelegenheid heb met Tal Hajus te

vechten, waar ik al zoo lang op wacht ».

« Wij zullen blijven, Tars Tarkas en Tal Hajus van avond zien. Gij moet u zelf niet opofferen en misschien zal zich van avond de kans voordoen, waarop gij wacht.

Hij protesteerde heftig en zei, dat Tal Hajus dikwijls in woede uitbarstte bij de gedachte aan den slag, die ik hem had toegebracht en dat ik, als hij mij ooit in handen zou krijgen, de vreeselijkste martelingen zou ondergaan.

Toen wij aten, vertelde ik aan Tars Tarkas de geschiedenis, die Sola mij verteld had.

Hij zei weinig, maar de spieren in zijn gezicht trilden van woede en smart bij de herinnering van de ontzettende dingen, die het eenige wezen had ondergaan, dat hij in zijn koud, wreed en vreeselijk bestaan altijd had lief gehad.

Op zijn verzoek vergezelde ik hem naar Sarkoja's woning.

« Sarkoja, zei Tars Tarkas, veertig jaar geleden waart gij de oorzaak van de foltering en den dood van een vrouw, genaamd Gozava. Ik heb juist ontdekt, dat de krijgsman, die deze vrouw heeft lief gehad, uw aandeel in die zaak heeft gehoord. Hij mag u niet dooden, Sarkoja, dat is onze gewoonte niet, maar niets weerhoudt hem het eene eind van een touw om uw hals te binden en het andere om dien van een wild paard, alleen om uw geschiktheid om te leven en uw ras in stand te houden te onderzoeken. Daar ik gehoord heb, dat hij dat morgen zal doen, vond ik het niet meer dan billijk u te waarschuwen, want ik ben een rechtvaardig man. Het is slechts een korte pelgrimstocht naar de rivier de Iss, Sarkoja. Kom John Carter ».

Den volgenden morgen was Sarkoja verdwenen en werd nooit meer gezien.

Zwijgend spoedden wij ons naar het paleis van den jeddak, tot wien wij onmiddellijk werden toegelaten ; hij kon nauwelijks wachten mij te zien en stond dreigend op het platform naar den ingang te staren, toen ik binnen kwam.

« Bindt hem aan dien pilaar vast »,

schreeuwde hij. « Wij zullen zien wie het durft wagen den machtigen Tal Hajus te slaan. Maak de ijzers heet, met mijn eigen hand zal ik hem de oogen uitbranden, opdat hij mij niet met zijn gemeenen blik zal bezoedelen ».

« Hoofden der Tharks », riep ik, mij tot de vergadering wendend en mij niet om Tal Hajus bekommerend. « Ik ben hoofdman onder u geweest, en vandaag heb ik voor Thark schouder aan schouder met haar grootsten krijger gevochten. Gij moet tenminste naar mij luisteren. Gij maakt er aanspraak op een rechtvaardig volk te zijn ».

« Stilte ! » brulde Tal Hajus. « Knevel en bind hem, zooals ik beveel ».

« Rechtvaardigheid, Tal Hajus », riep Lorquas Ptomel uit, « wie zijt ge, dat gij de gebruiken, die sinds eeuwen onder de Tharks heerschen, terzijde stelt ? »

« Ja, rechtvaardigheid ! » herhaalden een dozijn stemmen en zoo vervolgde ik, terwijl Tal Hajus schuimbekte van woede :

« Gij zijt een dapper volk en gij houdt van dapperheid, maar waar was uw machtigen jeddak tijdens het gevecht vandaag ? Ik zag hem niet in het heetst van den strijd ; hij was er niet. Wie heeft hem den laatsten tijd zien vechten ? Hoe is het anders mogelijk, dat ik, een mug vergeleken bij hem, hem met één vuistslag deed neervallen ? Kiezen uit dit soort menschen de Tharks hun Jeddaks ? Er staat nu een groote Thark naast mij, een machtig krijger en een edel mensch. Hoofdmannen, hoe klinkt dat : Tars Tarkas, Jeddak van Tark ? »

Een gebrul van applaus begroette dezen wenk.

« Het blijft slechts aan den raad over te bevelen, en Tal Hajus moet zijn geschiktheid tot regeeren bewijzen. Als hij een dapper man was zou hij Tars Tarkas tot den strijd uitdagen, want hij mag hem niet lijden ; maar Tal Hajus is bang ; Tal Hajus, uw Jeddak, is een lafaard. Met mijn bloote handen kan ik hem dooden, en hij weet dat ».

Toen ik ophield, heerschte er diepe stilte en aller oogen waren op Tal Hajus gevestigd. Hij sprak noch bewoog zich, maar zijn gelaat was lijkkleurig.

« Tal Hajus », zei Lorquas Ptomel op harden, kouden toon, « nooit in mijn leven zag ik een Jeddak der Tharks zoo vernederd. Er kan op deze beschuldiging maar één antwoord zijn. Wij wachten erop ».

En nog stond Tal Hajus als versteend.

« Hoofdmannen », vervolgde Lorquas Ptomel, « zal de jeddak Tal Hajus, zijn geschiktheid om over Tars Tarkas te regeren, bewijzen ? »

Er waren twintig hoofdmannen om het spreekgestoelte, en twintig zwaarden vlogen bij wijze van instemming omhoog.

Tal Hajus trok nu zijn lang zwaard en naderde Tars Tarkas.

Het gevecht was spoedig geëindigd en met zijn voet op den nek van het doode monster, werd Tars Tarkas jeddak van de Tharks.

Zijn eerste werk was mij tot hoofdman te maken. Ik vertelde hem de geschiedenis van mijn avonturen en legde hem in een paar woorden uit, wat ik gedacht had.

« John Carter heeft een voorstel gedaan, wat mijn volle goedkeuring wegdraagt. Ik zal u dat in het kort uiteenzetten. Dejah Thoris, de prinses van Helium, die onze gevangene was, wordt nu door den jeddak van Zodanga vastgehouden, wiens zoon zij moet trouwen om haar land

te redden. John Carter stelt voor, dat wij haar zullen redden en naar Helium terugkeeren. De buit van Zodanga zou schitterend zijn en ik heb dikwijls gedacht, dat wij, als wij een verbond gesloten hadden met het volk van Helium, voldoende bestaanszekerheid zouden hebben om het aantal eieren dat we doen uitbroeden, grooter te laten zijn en zoo alle groene mannen van Barsoom te overtreffen. Wat zegt gij ? »

In aanmerking genomen, dat ze Tharks waren, waren ze heel enthousiast en voordat er een half uur verlopen was snelden twintig bereden ijlboden door de doode zee bodems om alle troepen voor de expeditie bijeen te roepen.

Drie dagen later waren wij op weg naar Zodanga, honderd duizend man sterk. Zodanga is een ommuurde stad met verscheidene poorten. Daar ik van Kantos Kan het geheim had geleerd ze te openen stonden in een oogenblik twintig krijgers in de ten ondergang gedoemde stad.

Ik zag tot mijn vreugde, dat ik aan den kant, waar de enorme paleizen liggen, was binnengekomen. Wij deden ons werk in stilte, geen schoten werden afgevuurd en geen algemeene aanval werd gedaan, voor ik met mijn vijftig Tharks het paleis had bereikt. Onze plannen slaagden uitstekend. Stil doodden wij de schildwachten.

HOOFDSTUK XXV

De plundering van Zodanga.

Toen wij het paleis naderden, zag ik door de groote ramen der eerste verdieping in de schitterend verlichtte audientiezaal van Kantos Kan. De reusachtige hal was gevuld met de edelen en hun vrouwen.

Aan het eind van de kamer zaten Than Kosis en zijn gevolg, op massief gouden, met diamant ingelegde tronen, om-

ringd door officieren en hoogwaardigheidsbekleeders. Van uit het andere einde der kamer naderde een processie den troon.

Vooruit gingen vier officieren van de garde van den Jeddak, die een blad droegen, waarop op een kussen van roode zijde, een gouden ketting rustte. Direct daarop volgden vier anderen, die een gelijk blad

droegen, waarop de prachtige versierselen van een prins en prinses uit het regeerend huis van Zodanga rustten.

Daarna kwamen de officieren van het paleis en van het leger, en tenslotte twee personen geheel in roode zijde gewikkeld, zoodat hun gelaat onzichtbaar was. Deze twee stonden stil voor den troon van Than Kosis, die het woord tot hen richtte. Ik kon zijn woorden niet verstaan, maar na eenige oogenblikken kwamen twee officieren naar voren en namen de ronde zijde van een der beide personen af en ik zag, dat Kantos Kan's poging mislukt was ; want Sab Than stond voor mij.

Na een paar woorden tot Sab Than gezegd te hebben, richtte Than Kosis zich tot de andere persoon, die niemand anders dan Dejah Thoris bleek te zijn. De ceremonie werd mij duidelijk ; het volgend oogenblik zou Dejah Thoris voor altijd aan den prins van Zodanga gebonden worden.

Het was een indrukwekkende ceremonie, maar voor mij was het een vijandelijke, en toen de versierselen op haar hoofd werden bevestigd, zwaaide ik mijn zwaard boven mijn hoofd, en met een flinken slag verbrijzelde ik het raam en sprong midden tusschen de verbaasde vergadering.

In een oogenblik heerschte er de grootste verwarring, een duizendtal getrokken zwaarden bedreigden mij van alle kanten en Sab Than sprong op mij toe met getrokken dolk. Ik zou hem even gemakkelijk als een vlieg hebben kunnen doden, maar in plaats daarvan, greep ik zijn pols en hield hem stevig vast, terwijl ik met mijn zwaard naar het einde der gang wees.

« Zodanga is gevallen », riep ik « Kijk ! »

Alle oogen richtten zich er heen en daar reed Tars Tarkas met zijn vijftig krijgslieden op hun paarden.

Een kreet van schrik klonk uit de menigte en het volgend oogenblik wierpen de soldaten van Zodanga zich op de naderkomende Tharks.

Na Sab Than op zij geduwd te hebben, trok ik Dejah Thoris naar mij toe.

Achter den troon was een doorgang en daar stond Than Kosis met getrokken zwaard voor mij.

Hij was geen gemakkelijke tegenstander. Sab Than schoot toe om zijn vader te helpen, maar Dejah Thoris sprong voor hem en daardoor vond mijn zwaard de plaats, die Sab Than tot Jeddak maakte. Deze maakte zich los uit Dejah Thoris' greep en viel mij aan, en weer vocht ik voor Dejah Thoris.

Ik werd gedwongen mijzelf te verdedigen en toch wilde ik Sab Than niet doden, daar dan mijn laatste kans om de vrouw, die ik liefhad, te winnen, verloren was.

Plotseling schoten verscheiden andere soldaten hun nieuwen heerscher te hulp.

« Doodt die vrouw », riepen ze. « Het is haar werk ! »

De Tharken hadden hun handen vol in het midden van de kamer en ik begon te begrijpen, dat slechts door iets wonderbaarlijks alleen Dejah Thoris en ik nog gered konden worden, toen ik ineens Tars Tarkas zich door de menigte heen zag dringen en het volgende oogenblik stond hij naast mij, links en rechts doodend en slaand. Geen enkele Zodangiaan vluchtte en toen het gevecht eindigde waren er geen levende Zodangianen meer in de kamer.

Sab Than lag dood naast zijn vader.

Mijn eerste gedachte, toen het gevecht over was, was aan Kantos Kan en na Dejah Thoris aan Tars Tarkas toevertrouwd te hebben, nam ik een twaalfstal krijgsmannen mee en spoedde mij naar de kerkers.

Ik riep Kantos Kan's naam in iedere gang, en tenslotte kreeg ik antwoord en spoedig vonden we hem hulpeloos in een donkere gang.

Hij vertelde, dat hij gevangen genomen was, voor hij het paleis had kunnen bereiken.

We ontdekten, dat het nutteloos zou zijn, om te beproeven zijn boeien open te krijgen en daarom ging ik naar boven om de sleutels te zoeken op de lichamen van de gevallen krijgers.

Gelukkig vond ik al gauw zijn cipier en ging Kantos Kan met ons mee naar de hoorzaal.

Tars Tarkas spoedde zich juist naar buiten om daar de leiding van het gevecht in handen te nemen. Kantos Kan vergezelde hem als gids.

Dejah Thoris zat op een van de tronen en lachte mij tegen.

« Heeft er ooit zoo'n man bestaan », riep zij uit. « Gij hebt alleen in een paar maanden gedaan, wat geen man in alle

eeuwen, dat Barsoom bestaan heeft, ooit gedaan heeft ».

« Ik was het niet, die dat gedaan heeft, Dejah Thoris », antwoordde ik. « Het was de liefde voor u, een macht, die nog grooter wonderen doen kan, dan gij aanschouwd hebt ».

« Gij moogt dat nu zeggen, John Carter », antwoordde zij blozend, « want nu ben ik vrij ».

En toen trok ik haar in mijn armen en kustte haar.

HOOFDSTUK XXVI

Door een bloedbad tot vreugde.

Eenigen tijd later keerden Tars Tarkas en Kantos Kan terug, met het bericht, dat Zodanga volkomen verslagen was en er werd besloten, dat wij zonder verder tijdverlies, met zooveel mogelijk krijgslieden, naar Helium zouden trekken.

Vijf uur later voerden wij uit met ongeveer honderd duizend groene krijgslieden.

In den namiddag kwamen de roode en gele torens van Helium in het zicht en eenigen tijd daarna kwam een groote vloot van Zodangiaansche oorlogschepen ons tegemoet. Onze krijgslieden begonnen dadelijk te vuren en de tweelingstad Helium zond ons honderd schepen te hulp en toen begon het eerste luchtgevecht, waarvan ik getuige was geweest.

In het begin cirkelden wij op gelijke hoogte om elkaar heen. Na eenigen tijd werd er een gat geschoten in een van de groote Zodangiaansche oorlogschepen, en het viel dadelijk naar beneden.

Een wild gejuich steeg op van de zijde der Heliumieten en met verdubbelde kracht vielen ze weer op de Zodangianen aan.

Daarna slaagde het een na het andere Heliumsche schip er in om boven de Zodangiaanschen te komen en spoedig waren vele kleinere schepen hopeloos verloren.

Vele anderen ontvluchtten en binnen een uur waren wij de overwinnaars.

Wij seinden nu naar het Heliumsche admiraalschip nader te komen, en toen het op korten afstand was riep ik, dat we de prinses Dejah Thoris aan boord hadden. Het schip kwam naar ons toe en toen het vlak op zij van ons schip was, sprongen een twaalfstal officieren op ons dek over.

Dejah Thoris en ik kwamen naar voren, en ze hadden slechts oogen voor haar. Zij noemde ieder bij den naam, want het waren mannen, die in hoog aanzien bij haar grootvader stonden en ze kende hen goed.

Zij waren zeer beleefd tegen mij, en wat het meest indruk op hen maakte was, dat ik de hulp van de Tharks had gewonnen, om Dejah Thoris te bevrijden en Helium te ontzetten.

« Leg uw handen op de schouders van John Carter, » zei ze tegen hen zich tot mij wendend », den man, wien Helium zijn prinses, zoowel als de overwinning dankt ».

« Gij zijt meer dan een anderen man aan mij verschuldigd, en hier is hij, Tars Tarkas, Jeddak van Thark », zei ik. Ze waren tegen hem even beleefd als tegen mij en ook hij stond in beleefdheid niet ver bij hem achter.

Dejah Thoris ging aan boord van het

admiraalschip en was boos, dat ik niet volgen wilde : maar ik kon het niet doen, want de slag was slechts gedeeltelijk gewonnen.

De bevelhebber beloofde, dat het leger van Helium de stad tegelijk met het onze zou aanvallen. Op een afstand lag onze vrachtvloot met de paarden der groene krijgers. Het was noodig, dat de dieren op den grond kwamen, maar daar dit met groote moeilijkheden gepaard ging, hield het ons de rest van den dag bezig. Twee keer werden wij door troepen Zodangiaansche cavalerie aangevallen, zonder evenwel groote verliezen te lijden.

Zoodra het laatste paard op den grond was, gaf Tars Tarkas het bevel tot den aanval en in drie partijen rukten we naar het Zodangiaansche kamp op.

Daar vielen wij met wild geschreeuw en onder het akelig gegil van de rijdieren, de Zodangianen aan.

Keer op keer werden we teruggeslagen, totdat ik, tegen twaalf uur, voor het resultaat van den slag begon te vreezen. De krachten van Helium waren niet gekomen en evenmin konden we eenige tijding van hen krijgen.

Juist om twaalf uur hoorden we langs de gansche linie tusschen de Zodangianen en de stad schieten en wisten we, dat onze hoog noodige versterking gekomen was.

Weer gaf Tars Tarkas het bevel tot den aanval. Terzelfdertijd vielen de Heliumieten hen van den anderen kant aan. Ze vochten dapper maar tevergeefs. Tenslotte hield het moorden op en wij traden met de gevangenen de poorten der grootste der twee steden binnen.

Wij werden met eindeloos handgeklap begroet en met sieraden van goud, platina

en zilver overstroomd.

Dat mijn diensten aan Dejah Thoris bekend waren geworden aan de Heliumieten, bleek uit het luide roepen van mijn naam en uit alle sieraden, die op mij en mijn rijdier bevestigd werden.

Toen we de menigte naderden, kwam een troepje officieren ons hartelijk groetend te gemoet en noodigde ons uit bij Tardors Mors te komen om zijn dankbetuigingen voor de bewezen diensten in ontvangst te nemen.

Boven aan den grooten trap, die naar het paleis voerde, stond de koninklijke familie en toen wij den trap naderden, kwam een van hen ons te gemoet. Men behoefde mij niet te vertellen, dat dit Tardos Mors was, Jeddak van Helium.

De eerste, dien hij ontmoette, was Tars Tarkas en zijn woorden bezegelden voor altijd de nieuwe vriendschap tusschen de rassen.

Daarna groette Tardos Mors alle groene Jeddaks en Jeds en zei tot ieder eenige woorden van vriendschap en dankbaarheid.

Toen hij bij mij kwam, legde hij zijn beide handen op mijn schouders en zei :

« Welkom, mijn zoon, dat het kostbaarste juweel in Helium u is toegestaan zonder oppositie, duidelijk bewijs van mijn achting ».

Daarna werden we aan Mors Kajak, jed van het kleinste Helium en vader van Dejah Thoris voorgesteld. Hij trachtte telkens weer zijn dankbaarheid te uiten, maar zijn stem stokte door ontroering en hij kon geen geluid uitbrengen. Hij aanbad, zooals allen op Helium, zijn dochter en hij kon niet zonder ontroering denken aan de gevaren, waaraan zij ontsnapt was.

HOOFDSTUK XXVII

Van vreugde tot dood.

Tien dagen lang werden de Tharksche troepen getracteerd en verzorgd en toen

keerden zij, door tien duizend soldaten van Helium begeleid, naar hun eigen land te-

rug.

Sola vergezelde haar vader, Tars Tarkas, die haar voor alle opperhoofden als zijn dochter had erkend.

Drie weken later keerden zij terug om de ceremonie, die Dejah Thoris en John Carter één deed worden, bij te wonen.

Negen jaar vocht ik in de Heliumsche legers als prins van het Huis van Tardos Mors.

In een gouden incubator op het dak van ons paleis lag een sneeuw-wit ei. Vijf jaar lang hadden tien soldaten het bewaakt en er ging geen dag voorbij of Dejah en ik stonden hand in hand voor ons kasteel, terwijl we plannen maakten voor den tijd, dat de schaal zou breken.

Levendig staat me den laatsten avond, dat wij samen zachtjes zaten te praten over het vreemde toeval, dat ons had saam gebracht, voor den geest.

In de verte zagen we het heldere licht van een naderend luchtschip, maar we schonken geen aandacht aan zoo'n gewoon feit.

Tien minuten later kwam er een boodschap, die mij naar de raadzaal riep, die ik vol raadsleden vond.

Op het platvorm bevond zich Tardos Mors. Hij begon te spreken, toen allen gezeten waren.

« Van morgen », zei hij « kwam er bericht, dat de houder van de luchtververschingsmachine in twee dagen niets van zich heeft laten hooren. De afgezanten van de andere naties verzoeken ons de zaak in handen te nemen en den plaatsvervanger naar de fabriek te sturen. Den geheelen dag hebben duizend kruisers naar hem gezocht, totdat ze nu juist zijn lijk gevonden hebben, dat door een moordenaar zwaar verminkt was.

Ik behoef u niet te vertellen, wat dat voor Barsoom beteekent. Het zou maanden duren voor we deze dikke muren konden zijn binnengedrongen, — inderdaad is men er al mee begonnen en er zou geen vrees behoeven te bestaan als de motor werkte zooals hij behoort te doen en al die eeuwen

gedaan heeft, maar we vreezen, dat het ergste geschied is, en wel, dat de motor stil staat. « Heeren », besloot hij, « wij hebben op zijn hoogst nog drie dagen te leven ».

Er heerschte eenige oogenblikken absolute stilte en toen stond een jong edelman op en richtte zich tot Tardos Mors.

« De menschen van Helium hebben er zich steeds op beroemd, dat zij altijd aan Barsoom toonden, hoe een natie roode mannen behoorde te leven, nu is het onze gelegenheid om te toonen hoe ze behooren te sterven ».

De kamer dreunde door het applaus en daarop gingen wij uiteen.

Toen ik in mijn paleis terugkwam, bemerkte ik, dat Dejah Thoris al wat gehoord had en dus vertelde ik haar alles, wat ik wist.

« Wij zijn zeer gelukkig geweest, John Carter », zei zij, « en ik zal het lot danken als we samen mogen sterven ».

De volgende twee dagen was er nog geen verandering in de lucht te bemerken, maar op den morgen van den derden dag was het mogelijk om op groote hoogten adem te halen. Tegen de namiddag begonnen verscheidene zwakkeren te bezwijken en binnen het uur vielen de menschen op Barsoom bij duizenden dood neer.

Dejah Thoris en ik waren met de rest van de Koninklijke familie in een tuin verzameld. We praatten zachtjes als we spraken, daar de verschrikking des Doods ons bekreep. Zelfs Woola scheen het gewicht van de naderende ellende te voelen, want hij drong dicht tegen Dejah Thoris en mij aan, terwijl hij zielig jankte.

De kleine incubator was van het dak gehaald op verzoek van Dejah Thoris en ze zat verlangend te turen op dat onbekende, jonge leven, dat zij nu nooit kennen zou.

Daar het nu merkbaar moeilijk werd om adem te halen, stond Tardos Mors op, zeggend :

« Laten we elkaar vaarwel zeggen. De dagen van grootheid van Barsoom zijn voorbij. Morgen zal de zon op een doode wereld schijnen ».

Hij zweeg en kuste de vrouwen van zijn familie en legde zijn sterke hand op de schouders der mannen.

Toen ik mij bedroefd omdraaide, viel mijn oog op Dejah Thoris. Haar hoofd was op haar borst gevallen, naar allen schijn was ze dood. Met een kreet sprong ik naar haar toe en nam haar in mijn armen.

Zij opende haar oogen en keek me aan.

« Kus mij, John Carter », fluisterde zij. « Ik heb u lief ! Ik heb u lief ! Het is wreed, dat wij, die juist een leven van liefde en vreugde beginnen wilden, van elkander worden getrokken ! »

Toen ik haar lippen op de mijne drukte, werd het oude gevoel van onoverwinbare kracht weer in mij wakker. Het Virgini-aansch vechtersbloed stroomde weer door mijn aderen.

« Het zal niet gebeuren, mijn prinses », riep ik uit. « Er is en er moet een uitweg zijn en John Carter, die zijn weg door een vreemde wereld gevonden heeft uit liefde voor u, zal hem vinden ».

En met mijn woorden kwam er in mijn hoofd een serie van negen lang, vergeten geluiden op. Als een bliksemflits werd hun beteekenis mij duidelijk — de sleutel voor de drie groote deuren der fabriek.

Plotseling mij naar Tardos Mors wendend met mijn stervende liefste in mijn armen riep ik :

« Een vliegmachine, Jeddak ! Vlug ! Roep uw vlugste vliegmachine hier. Ik kan Barsoom nog redden ».

Hij wachtte niet om vragen te stellen, maar in een oogenblik rende een wacht naar de dichtstbijzijnde loods en ofschoon de lucht dun was slaagden zij er in de vlugste één-persoonsvliegmachine, die ooit op Barsoom gemaakt is, te halen.

Na Dejah Thoris wel twaalf keer vaarwel gekust te hebben en Woola bevolen te hebben op haar te passen, sprong ik met mijn oude vlugheid in de vliegmachine.

Ik moest laag vliegen om genoeg lucht te hebben, maar ik nam een rechten weg

over een ouden zeebodem hoefde daarom slechts enkele voeten boven de grond te vliegen.

Ik vloog met ontzagelijke snelheid, want mijn tocht was een vlucht op leven of dood. Steeds zag ik Dejah Thoris' gezicht voor mij. Toen ik mij omdraaide voor een laatsten blik toen ik de paleistuin verliet, had ik haar zien wankelen en op den grond zien vallen naast den kleinen incubator. Dat de slaap, waarin zij gevallen was, in den dood zou eindigen, als de luchttoevoer niet aangevuld werd, wist ik wel, en na alles overboord gegooid te hebben, behalve mijn compas ging ik op mijn buik op het dek liggen met mijn eene hand aan het stuurwiel, en terwijl ik met mijn andere hand de machine tot de grootste mogelijke snelheid aanzette, doorkleefde ik de ijle lucht van den stervenden Mars met de snelheid van een meteor.

Een uur voor het donker doemden de groote muren, van de atmosfeerfabriek voor mij op en met een bons kwam ik op den grond neer voor de smalle deur, waar achter de levensvonk voor de inwoners van de geheele planeet was opgesloten.

Naast de deur was een groot aantal mannen bezig geweest den muur te doorboren, maar zij hadden het kei-achtige oppervlak nauwelijks geschrand en nu lagen de meesten van hen in den laatsten slaap, waaruit de lucht zelf hun niet zou kunnen ontwaken.

De toestand scheen hier slechter dan in Helium en ik haalde heel moeilijk adem. Een paar menschen waren nog bij bewustzijn en tegen een ervan sprak ik.

« Als ik de deuren kan openen, is er dan iemand, die de machines op gang kan brengen ? » vroeg ik.

« Ik kan het », antwoordde hij, « als gij snel opent. Ik kan het nog maar een paar minuten uithouden. Maar het geeft niets, ze zijn beide dood en niemand anders op Barsoom kent het geheim van deze vreeselijke sloten. Drie dagen lang hebben menschen, die krankzinnig waren van angst zich in dit portaal verdrongen in ver-

geefsche pogingen om het raadsel er van op te lossen ».

Ik had geen tijd om te spreken, ik werd heel zwak en met moeite bleef ik meester over mij zelf.

Maar terwijl ik van zwakte op mijn knieën zonk, slingerde ik de negen gedachten naar dat vreeselijke ding voor mij. De Martiaan was naast mij gekropen en met onze starende oogen op het paneel voor ons gericht, wachtten wij in stilte op den dood.

Langzaam week de zware deur voor

ons terug. Ik trachtte op te staan en voort te gaan, maar ik was te zwak.

« Er achteraan », schreeuwde ik tegen mijn makker, « en als ge de pompkamers bereikt, maak dan alle pompen los. Het is de eenige kans, die Barsoom heeft om morgen nog te bestaan ! »

Vanaf de plaats waar ik lag opende ik de tweede deur, en toen de derde en toen ik de hoop van Barsoom zwak op handen en voeten door de laatste deuropening zag kruipen, zonk ik bewusteloos op den grond.

HOOFDSTUK XXVIII

In het hol in Arizona.

Het was donker, toen ik mijn oogen weer opende, vreemde stijve kleeven waren om mijn lichaam — kleeven, die scheurden en van mij afvielen, toen ik overeind ging zitten.

Ik betaste mijzelf van het hoofd tot aan de voeten, en van het hoofd tot de voeten was ik gekleed, hoewel ik, toen ik bewusteloos in de deuropening neerviel, naakt was geweest. Voor mij zag ik door een opening een stukje van den door de maan beschenen hemel.

Toen mijn handen over mijn lichaam gingen, kwamen zij ook in de zakken en in een daarvan zat een doosje met lucifers. Ik streek er een van aan en het flauwe schijnsel ervan verlichtte wat mij een groot hol scheen te zijn, aan welks uiteinde ik een vreemde, stille figuur zag leunen over een kleine bank. Toen ik dichterbij kwam zag ik, dat het de doode en mummieachtige overblijfselen waren van een oud vrouwtje met lang zwart haar en datgene waar zij over heen leunde, was een kleine houtskoolbrander, waarop een rond koperen vat rustte, dat een kleine hoeveelheid groenachtig poeder bevatte. Achter haar hing van af de zoldering dwars door het hol, aan ruwe leeren riemen, een rij van menschengeraamten. Van den riem die hen bij el-

kaar hield, liep een andere naar de doode hand van het oude vrouwtje. Toen ik het koord aanraakte bewogen de skeletten zich, wat een geluid gaf als het ritselen van doode bladeren.

Het was een vreeselijk en ontzettend schouwspel en ik haastte mij naar buiten in de vrije lucht, terwijl ik verheugd was aan een zoo gruwzame plaats te ontkomen.

Het landschap dat mijn oogen aanschouwden, toen ik uit de smalle opening van het hol naar buiten stapte, vervulde mij met verbazing.

Ik zag een nieuwen hemel en een nieuw landschap. De zilveren bergen in de verte, de met cactussen bezaaide vallei beneden mij, waren niet van Mars. Ik kon mijn oogen nauwelijks gelooven, maar de waarheid drong langzaam tot mij door — ik keek op Arizona van uit de zelfde plaats, van waaruit ik tien jaar geleden verlangend naar Mars had getuurd.

Terwijl ik mijn hoofd in mijn armen begroef ging ik gebroken en bedroefd het pad af, dat van het hol naar beneden voerde.

Boven mij scheen het roode oog van Mars, die op veertig millioen mijl afstand haar vreeselijk geheim had.

Had de Martiaan de pompkamer be-

reikt ? Bereikte de levenbrengende lucht het volk op die verre planeet bij tijds om hen te redden ? Leefde mijn Dejah Thoris, of lag haar lichaam koud en dood naast den kleinen gouden incubator in den tuin van het paleis van Tardos Mors, den Jed-dak van Helium ?

Gedurende tien jaren wachtte ik en bad ik om antwoord op mijn vragen. Gedurende tien jaar heb ik gewacht en gebeden weer teruggevoerd te worden naar de wereld van mijn verloren liefde. Ik zou liever dood naast haar liggen, dan op Aarde te leven, op dien verschrikkelijken afstand van miljoenen mijlen.

De oude mijn, die ik nog onontgonnen aantrof, heeft mij fabelachtig rijk gemaakt ; maar wat geef ik om rijkdom ! Nu

ik hier vannacht in mijn kleine studeerkamer zit, die op de Hudson uitzielt, zijn juist twintig jaren verlopen, sinds ik voor het eerst mijn oogen op Mars opende.

Ik zie hem in de lucht schijnen door het kleine raam bij mijn schrijftafel en van avond schijnt hij mij weer te roepen, zooals hij mij sinds dien lang vervlogen nacht niet geroepen heeft en ik denk, dat ik door dien oneindigen afstand een mooie, zwartharige vrouw kan zien staan in den tuin van een paleis, en naast haar staat een kleine jongen, die zijn armen om haar heen slaat, als zij in de lucht naar de planeet Aarde wijst, terwijl aan hun voeten een groot en leelijk schepsel ligt, met een hart van goud.

Ik geloof dat zij mij wachtten en iets zegt mij, dat ik het spoedig zal weten.

EINDE

Leest het interessante vervolg op dit boek :

DE GODEN VAN MARS.

Verdere Avonturen van JOHN CARTER onder de Mars-bewoners.

Prijs slechts 60 cent.

Uitgave van de **Int. Bioscoop-Roman My**
te AMSTERDAM.